

ТОНИ БЪРТЪН НАКАЗАТЕЛЕН ОТРЯД

Превод от английски: Рени Димитрова, 1999

chitanka.info

На Антея и майната му на Тери Голуей

„Макар да сме напълно уверени, че шокиращите събития, разкрити в «Архипелаг ГУЛАГ», не биха могли да се случат в тази страна, фактите от делото на Рой Шустър са подобни на онези от книгата на Солженицин... Не можем повече да бездействаме и да позволяваме на държавата да продължава да си играе със свободата му.“

Главен съдия Ървинг
Р. Кауфман,
Втора инстанция на
апелативния съд на
Съединените щати

*„Главорези, безмилостни и
горди
небето благославя ваш'та мъст
срам и разруха — имперските
награди
очакват вас, очакват вас.“*

Уилям Каупър

1.

Крейн не се ядосваше, но просто съжаляваше, защото беше стигнал толкова близо...

Предната нощ червенокосият зъбльо по телевизията в Олбъни бе завъртял цветните топчета и когато спряха, се оказа, че не е познал само една проклета цифра, за да спечели 4,7 милиона долара. Падна се шест вместо седем. Иначе щеше да е улучил джакпота.

Но пък ако беше спечелил, какво, по дяволите, щеше да прави с парите? Може би да си купи нова кола? Или да плати да поправят покрива. Да даде част от парите на децата, може би да ги внесе на влог за когато пораснат. На тази възраст те нямаха много време за дядо си. Пък и щеше да ги разглези повече. Ако им дадеше парите, можеше да им се стори твърде хладен...

Какво друго? Беше доволен от онова, което си имаше. Милионите нямаше да му върнат Хелън. Да вървят по дяволите. Парите не могат да доставят онова удоволствие, което дава един ден в планините.

Въпреки това, макар и след дванадесет часа, тази мисъл все още му се въртеше из ума, докато се катереше бавно по склоновете към местенцето на брега на потока, където бе намислил да седне да чака, заобиколен от шума на падащата вода. Знаеше къде се движи еленът. Беше бродил с пушката си из тези гори от времето, когато бе момче.

На половината път към целта си Крейн спря да си поеме дъх и да се огледа. Върховете на планините бяха покрити със сняг, но тук, на ниското под дърветата, земята бе все още кафява и покрита със сухи листа. Облаците от запад задържаха настъпващия студ. Само лекият бриз носеше аромата на бор и клен заедно с мириса на гниещи листа.

Крейн беше обут във високи ботуши, дебели, широки кадифени панталони и червено вълнено яке, върху гърба на което бе закачено разрешителното му за лов. Гъстата му сива коса не бе покрита с шапка. Носеше своя „Уинчестър“ с цайсов прицел, който бе купил преди години при едно пътуване на запад с Хелън, преди тя да постъпи за

последен път в болницата. В дълбоките му джобове имаше бутилка с минерална вода, сандвичите, които си бе приготвил снощи, и книжката, която имаше намерение да чете, докато чака дивеча да се приближи. Беше човек, който обича да бъде зает, докато чака, и не си падаше чак толкова по самото убиване. Стигаше му удоволствието да бъде навън, да подиша чистия, ароматен въздух.

Крейн бе доволен заради достойно и полезно прекарания си живот. Но по-голямата част от работното си време прекара на затворено — първо в изпълнение на заповеди, а след това в издаването им. Сега, когато вече нямаше началници и отговаряше само пред себе си, можеше да се радва на живота така, както му се иска.

Той погледна през черните клони надолу към малкото езеро, скрито сред долината. Очите му обходиха склона и му се стори, че зърва движение на мястото, което бе изкачил преди малко. Може би елен или по-скоро друг ловец. Откакто се бе отклонил от пътя, усещаше присъствието на други хора с оръжие. Но беше ловен сезон. Гражданите бяха готови да стрелят по всичко, което се движи, а после болниците и моргите да получат годишната си реколта от глупостта.

Той намери поточето, сега пълноводно от падналите дъждове, и се настани, облегал гръб върху един нисък, покрит с мъх камък. Постави оръжието в скута си. Известно време се оглежда към поляната на отсрещния бряг, чиято тревиста пелена съпровождаше течението надолу по склона между дърветата. Когато всичко това се запечата в ума му, за да може да вдигне пушката си и за секунди да се прицели в приближилото се животно, той извади книгата си и започна да чете за пътешествията на някакъв французин из Арабия.

Те се приближиха тихо, макар че шумът на водата би скрил всякакви звуци от идването им. Внезапно той усети, че е заобиколен. Вдигна поглед и остави книгата. Ръцете му стиснаха оръжието.

Бяха трима, в ловни костюми и с пушки. Носеха скиорски шапки-маски със странен десен, от които се виждаха само влажният блясък на очите им и формата на устата. Всички бяха с ръкавици.

— Някакъв късмет? — попита един от тях.

Той сви рамене. И сами можеха да видят.

— Нито пък ние — каза мъжът. Гласът бе неутрален. Нито приятелски, нито враждебен. У Крейн се надигаше тревогата и ръцете

му стиснаха пушката. Имаше поне километър и половина до пътя, където бе оставил колата си, а до най-близката къща — доста повече.

— Отдавна ли си тук? — попита друг от мъжете.

— Не много.

— Какво ти е оръжието, „Ремингтън“ ли?

— „Уинчестер“.

— Има ли някой наоколо?

Той не отговори. Бяха застанали на не повече от два метра вдясно от него, така че да му бъде невъзможно да завърти бързо пушката си. Веднъж, преди много години, бе попаднал в същото положение. Тогава обаче беше един голям елен самец, който го гледаше, като че ли знаеше какво е намислил. Докато отстъпи, за да обърне пушката си, животното успя да избяга.

Той чу нещо и се извърна да погледне зад себе си. Там върху камъка беше застанал четвърти мъж. Той направо бе насочил пушката си към него.

— Насочи я някъде другаде — каза Крейн. Отворът на дулото изглеждаше огромен. Но не помръдна.

— Не бъди толкова нервен, не ти отива — обади се първият мъж. — Все пак сме стари приятели. Дошли сме да се сбогуваме.

— Да се сбогувате? Кои сте вие?

— Ще ни познаеш — каза мъжът. Поставил оръжието в свивката на лакътя си, той започна бавно да сваля маската със свободната си ръка. Измъкна я от главата си. Беше пригладила кичурите кестенява коса нагоре. Крейн гледаше. Не можеше да си припомни този човек.

Вторият, а след това и третият свалиха шапките си и тогава спомените от отдавнашни години се върнаха. Позна ги всичките. Не си направи труда да погледне към онзи зад гърба си. Разбра, че е попаднал в ужасна неприятност.

— Помниш ли ни, Главен? — попита първият. — Разбира се, че ни помниш. Ти открадна нещо от нас. Ти и останалите като теб. А сега е дошло време да си платиш.

Мъжът зад гърба му се придвижи бързо. Той слезе отляво на камъка и ритна пушката от скута на Крейн. Тя се превъртя върху листата. Крейн сви крака и се изправи несигурно. Усещаше страшна умора и бе изтръпнал от страх. Опита се да се стегне и си помисли, че

дори да беше спечелил снощи, така и нямаше да успее да си получи джакпота. Един от мъжете настъпи падналата на земята пушка.

— Какво искате? — попита Крейн. — Всичко това е отдавна минало. Свършено е. — Трудно му бе да контролира гласа си. Погледът му зашари над главите им в търсене на някаква помощ. Оттатък групата мъже гората бе съвсем тиха.

— Ние проведехме съдебно дело. Много по-сериозно, отколкото онзи съд, на който ни предаде ти — заговори отново първият. Изглежда, беше техният говорител, водачът. — Установихме, че си виновен. Наблюдавахме те дълго време. Точно така, както наблюдават смъртниците.

Крейн разбра, че смятат да го убият. Стана му ясно, откакто разпозна лицата им. Бяха хора, за които убиването на човек не означаваше сериозно престъпление.

Той събра сили и се хвърли между двама от тях. Но те бяха готови. Като че ли знаеха какво ще направи и как да реагират. Бяха помлади и по-силни. Хванаха го с лекота. Задържаха го, като дишаха тежко в лицето му от усилието да се преборят с него. От усещането на дъха им върху лицето му лъхаше някаква ужасяваща интимност. Той извика за помощ. Извика повторно, но сред величавите склонове гласът му бе слаб и вятърът го отнесе.

Събориха го на земята и извадиха два широки, кожени колана. С единия завързаха глезените му, а с другия притиснаха ръцете му към истерично мятането се тяло. Беше стегнат като животно, готово за печене.

— Вие сте луди — закрещя той. Те разтвориха насила устата му и я запушиха с неприятно миришещ парцал. От слабините му по панталона се разширяваше тъмно петно.

Единият се изправи и свали ръкавицата си, за да извади пакет цигари и сребърна запалка. Започна да отваря и затваря капачето ѝ. Чуваше се металически звук. Тъкмо когато се готвеше да запали цигарата си, водачът се обади:

— Фере, престани, за бога. Пушенето ти е навредило вече достатъчно. Пък и не бива да пушиш тук. Почакай, докато се върнем на пътя.

Пушачът сви рамене и върна цигарата в пакета, но продължи да щрака със запалката. Отваряше и затваряше капачето ѝ в ритъма на

сърцебиенето.

— Ще бъде нещастен случай. Просто още един ловен инцидент — заговори водачът към Крейн, който сега се извиваше на земята. — Така ще си помислят, когато те намерят. Няма да разберат, че е било екзекуция.

— Ще си имаш компания в ада, Главен — каза мъжът, наречен Фере. — Твоето приятелче Савидж, онзи педераст. Той ще дойде при теб веднага щом се доберем до него.

— Копелето се напика — обади се един от останалите. Акцентът му беше южняшки. — Първо ще му смъкна панталона и ще го изчукам отзад, да видим как ще му се хареса. — Той се наведе да измъкне малък нож подобен на кама от ботуша си и го показва на овързания. Прекара пръст по острието. — Реже и от двете страни — добави той. — Хубаво, нали?

— Хайде да свършваме, за бога — намеси се друг от мъжете.

— Горите са пълни с проклети ловци.

— Имаме време — отвърна южнякът. — Време да се позабавляваме. Аз съм на ред.

— Само главата му — предупреди водачът. — Ако му свалиш панталона и се изгавриш с него, ще се разкрие. Сигурно ще има аутопсия.

— Той и без това не е достатъчно красив, пък на всичкото отгоре е дърт — съгласи се равнодушно южнякът. — Задникът му ще е кокалест и набръчкан. — Той коленичи и почти влюбено постави ръка върху тила на Крейн, за да го задържи неподвижен. Ножът проблесна с бързо движение на ръката му и дясното око на жертвата им бе извадено. Дори и през парцала чуха болезнения писък на Крейн, който като да изскочи през порите му. Кръвта потече и превърна лицето му в червена маска.

Онзи с ножа се усмихна жестоко. Той замахна повторно и извади другото око. Един от наблюдаващите го мъже се извърна и повърна в листата.

— Винаги си бил мекосърдечен, Джаки, гърбушко — каза южнякът. — Чист като мида в черупка... Тези очи не можеха да видят истината, Главен. Така че не ти трябват.

— Боже — възкликна Джаки, докато си бършеше устата. — Достатъчно. — Лицето му бе преbledняло. Срита малко клонки и сухи

листа върху повърнатото, от което се вдигаше пара. Южнякът отиде до потока и потопа ножа и ръцете си във водата, която изми кръвта.

— Кой би си помислил, че един старец ще има толкова кръв? — обади се водачът. Говореше правилно и културно.

Те дръпнаха отново шапките-маски върху лицата си. Водачът вдигна ловната пушка от земята, провери дали е заредена и свали предпазителя. Поставил пръста си в ръкавица върху спусъка, той мушна дулото под брадата на Крейн, като се приведе, за да постави приклада близо до земята. Кръвта капеше и измокри дулото. Онзи се поколеба за миг, но само докато посегне и извади парцала от устата на Крейн. След това дръпна спусъка и лицето на жертвата избухна, а звукът от изстрела се затъркаля по склоновете на планината. Кръв, месо и парченца кости се пръснаха наоколо. Стрелецът изруга и отскочи назад, пускайки пушката на земята.

Някакво движение отвъд потока привлече вниманието им и те се извърнаха изплашено, но видяха само един елен, който бързо побягна от мястото на убийството. Бялото под опашката му се мерна навътре сред дърветата.

Нямаше нужда да проверяват дали човекът е мъртъв. Цялото му лице и предна част на главата липсваха. Сега те се задействаха бързо. Развързаха коланите от трупа и ги прибраха по джобовете си. Хванаха безжизнените му ръце и притиснаха пръстите около предпазителя и спусъка, преди да пуснат пушката да падне до него.

Всичко бе планирано предварително. Когато се отдалечиха, убийците пръснаха наръчи сухи листа, за да прикрият всякакви следи от стъпки.

— Още нещо? — попита единият.

Нямаше какво друго да правят. Сигурно щяха да минат дни, докато бъде намерен трупът, когато започнат да търсят изчезналия. Защото в планините имаше много хиляди акри земя, където човек би могъл да иде на лов и да му се случи някакво нещастие.

Четиримата се разделиха по двойки и се отдалечиха бързо от кървавата маса на земята. Кръвта вече бе започнала да почернява.

Този беше първият.

2.

Една голяма и мощна вълна завъртя и изхвърли Тод Пейдж върху пясъка на плитчината. Той се изправи с усилие, докато ругаеше и дърпаше падналите си гащи нагоре. Чудеше се защо пак излезе да плува толкова рано сутринта. Когато се събуди върху кушетката в огряната от ранното слънце стая, това му се бе сторила добра идея. Помисли, че сигурно още е бил пиан. Сега обаче беше трезвен, беше си одрал коляното в пясъка и ушите му бяха пълни с пясък. Пиан му беше хубаво. Трезвен се чувстваше ужасно. С усилие се заизкачва по пустия плаж към къщата, намираща се тъкмо над дюните.

Къщата бе проектирана от прочут и скъпо струващ архитект, който смяташе, че елегантността е ъгловата. Цял куп остри ъгли прорязваха небето. Дори и задължителния комин бе построен с триъгълна форма. И щом запалеха огън в камината, цялата къща се пълнеше с дим. Единственото съобразяване със стандарта на останалите вили на плажа бе дългият кей, простиращ се към океана.

Само една от спалните беше със затворена врата. Пейдж допря ухо до нея, но не можа да чуе нищо. В безобразно шикозната кухня, блестяща от модерни машинки и неръждаема стомана, той откри малко колумбийско кафе и напълни каната. Включи радиото и завъртя бутона, докато намери станция, която предава само новини.

Отвори хладилника и хвърли няколко парчета бекон с две яйца в тигана. В една купа откри няколко изглеждащи достатъчно древни сварени картофа, изрязва изсъхналото, сложи и тях в тигана и включи котлона. Когато миризмата на пържено изпълни кухнята, той се замисли малко, а после счупи още едно яйце и разбърка храната с дървената лъжица. Умираще от глад. Докато изкачваше дървените стъпала от плажа освен коляното, беше си наранил и един от пръстите на крака. Освен това усещаше как солената вода засъхва и щипе тялото му. Когато храната стана готова, той загаси печката и започна да яде прав направо от тигана с дървената лъжица.

Вече заситен, той сложи каната с кафе, мляко, захар и две големи чаши върху една табла и приближи затворената врата на спалнята. Поддържаше таблата с едната си ръка, докато отвори вратата с другата. Тук вътре бе по-лъскаво даже и от кухнята. През прозорците, които се издигаха от пода до тавана, отвъд терасата, скарата и празните чаши от снощи, блестеше океанът. Изглеждаше леко застрашителен и пареше болезнено очите му. Извърна се от гледката и погледна към нея.

Тя се бе облегнала на купчина възглавници в огромното легло, увита с бледосин чаршаф и залепила телефона до ухото си.

— Обяд за трима — каза тя. Огледа едрото тяло на Пейдж и добави: — И сложи един по-здрав стол. За по-сигурно.

Пейдж бутна настрани биографията на Оливър Кромвел и остави таблата върху масичката до леглото. Там имаше снимка на трима прегърнати през раменете запотени играчи на поло. Дрехите, с които тя бе облечена снощи, късата зелена пола, белия пуловер без ръкави и черните бикини, бяха пръснати по пода, покрит с дебел, пясъчнобежов килим.

— На името на Греъм — каза тя по телефона. — Лейди Джейн Греъм. — После остави слушалката. — „Синия папагал“ в източен Хемптън — обърна се към него тя. — В един часа.

— Сигурна ли си, че притежаваш титла? — попита той, докато си наливаше кафе.

— Всички вярват, че я притежавам, и това е важното — отвърна тя. — Това подобрява обслужването. Пък и на теб ти харесва, нали, скъпи? Налей и на мен от кафето. Черно.

— Не можеш да докажеш, че притежаваш титла.

— Не е и необходимо. Но мога.

— Как? Дали Бъкингамския дворец издава нещо като сертификати?

— О, скъпи. Говориш като за шофьорска книжка. Истински американец. Също като онази твоя фантазия за ролс-ройса. Сладка, но пубертетска.

Испаднал в някакво умиление предната нощ, Пейдж бе споделил амбицията си да притежава бял ролс-ройс, каран от руса шофьорка.

— То е нещо повече от фантазия — отвърна той. — Някой ден ще се сбъдне.

— Сигурно — съгласи се тя. Имаше скулите на Марлене Дитрих, тънък, нахален нос и остри, сини очи, които сякаш никога не мигаха. Пейдж си призна, че тя изглежда доста секси. Вече наближаваше средна възраст и ярката светлина от прозорците издаваше бръчките край очите и около устата. Но тя носеше годините си, без да ги крие и с неприкрита увереност. Пейдж се чудеше дали наистина притежава титла. Понякога, объркан от вулгарността, която го заобикаляше, си мислеше, че самият той принадлежи към висшите среди на английското общество. Може да е бил откраднат от люлката на някое благородно семейство, на някой лорд. И после докаран тайно в тази варварска република.

Но тя наистина имаше странен акцент. Можеше да се сметне за бермудски, мислеше си Пейдж, тъй като произходът му трябва да бе отнякъде между Ню Йорк и Лондон. Снощи например тя беше говорила за майка си в Белгрейв.

— Харесва ли ти килимът? — попита тя.

— Разбира се.

Килимът беше толкова дебел, че можеше да види стъпките си отпечатани върху влакната му.

— Забелязвам, че свиваш пръсти, когато стъпваш по него. Нямах крака на спортист, нали.

— На атлет ли? Не, разбира се.

— Ноктите на краката ти трябва да се изрежат.

На него му изглеждаха съвсем нормално.

— Е? — продължи тя.

— Какво „е“?

— С какво ще извиниш провала в изпълнението на задълженията си снощи?

— Нямам много спомени от снощи, след като напуснахме бара. Какво стана?

— Нищо, разбира се. В това е проблемът. — Тя се поизправи и остави чаршафа да падне към хълбоците ѝ. Бюстът, поувиснал леко от тежестта си, привлече вниманието му. Едрите гърди бяха почернели също като лицето и ръцете ѝ. Тя му позволяваше да види какво е пропуснал. Той почувства познато напрежение в слабините си.

— Пийнахме още по няколко питиета на терасата, докато се любувахме на луната — каза тя. — Ти беше доста поетичен. Каза, че

така си представяш рая. С чаша в ръка, русокоса в скута и пълна луна над главата. После, когато влязохме вътре, ти се стовари като приливна вълна върху кушетката и ме остави на сухо.

— Бях изморен. Ако искаш, ще ти се отчета сега.

— Не мисля. Ти не ме заслужаваш. — Тя изгледа с разбиране движенията под мокрите му шорти и добави: — Твърде късно. Пък и не можеш да влизаш в спалнята на една лейди в този си вид. В гардероба има халат. Боже, колко космати сте вие, американците.

— Исоу е бил космат — възрази той.

— Да. И виж какво му се случи.

Пейдж не знаеше какво се е случило на Исоу и затова не отговори нищо. Намери халата и го облече. Той едва му стигаше до коленете, а ръкавите свършваха малко под лактите.

Бяха се запознали преди няколко дни на един литературен коктейл в Саутхемптън, на който Пейдж попадна, защото нямаше какво друго да прави. Той, изглежда, й се стори интересен като мъж. А снощи пък се натъкна на лейди Джейн, ако наистина беше „лейди“, в един бар на ъгъла до мотела, където бе установил временната си резиденция. Тя каза, че обикаляла бедните квартали с благотворителна цел. Беше го довела в къщата си, но той явно я бе разочаровал.

Пейдж заедно с цялото си състояние и ръждивия, купен на старо шевролет „Кавалер“ — на 150 000 километра, ако можеше да се вярва на километража и още неизплатен изцяло — се намираше в провинция Съфолк в нещо като вестникарско заточение. Главният редактор Лафлеш и приятелчетата му бяха решили, че бил неучтив. Първоначално Пейдж не бе съвсем недоволен. Това го отдалечаваше от онова змийско гнездо — канцеларията в Манхатън и от мазния Лафлеш.

Шефът на бюро в Лонг Айленд Стемп бе напълно приемлив, а през седмицата, когато мъжете им бяха в града, жените изглеждаха доста гостоприемни. И все пак цялата тази работа бе започнала да му омръзва. Пейдж установи, че му е скучно да отразява съвещанията на училищните настоятелства, местните съдилища и провинциалните избори, след като три години беше работил в долната част на Манхатън.

За бога, довечера, трябваше дори да присъства на събрание на стачкуващи учители. Единствената му надежда бе Савидж. Той

можеше да го върне обратно в града.

След като използва една от малките ѝ самобръсначки, Пейдж влезе под душа, опитвайки да се измие от пясъка. Точно тогава се отвори едната от плъзгащите се врати на кабинката. Лейди Джейн, наметната с един чаршаф като с тога, застана там и го заразглежда, сякаш беше някакъв дорест кон, предложен за продан.

— Трябва да поотслабнеш малко — каза тя.

— Достатъчно съм висок, че да си нося килограмите.

Той помисли, че тя е променила намеренията си и сега ще дойде при него под душа.

— Може би тази ти част би трябвало да бъде по-жизнена.

Тя посегна и го стисна здраво за пениса. След това му затвори вратата.

Когато се облече, той се обади по телефона на шефа на бюро в Ронконкома.

Стемп започна да му говори за Лафлеш.

— Копелето е разкрило, че „Нюздей“ продължава да излиза. Сега го чете всяка сутрин и иска да знае защо ние не съобщаваме за всяко тъпо съвещание на окръга и всяко оплакване на училищните настоятелства. Ще взема да откача проклетия телефон, да видим какво ще прави. Къде си ти все пак?

— В един от Хемптъните. Не знам точно в кой. Домакинята ми ме държи толкова зает, че не съм успял още да открия.

— Ако продължаваш да използваш толкова много инструмента си, накрая ще ти окапе.

— Какво ти става бе?

— Как изглежда тя, Пейдж? Има ли някои приятелки, които може да ми харесат? — Стемп завиждаше, задето богатите цяло лято се въртяха във вихър около неговата месторабота на Лонг Айленд, а той не можеше дори да ги зърне. Живееше с увереността, че те смъркат кокаин, пият шампанско и провеждат денонощни оргии, а той не може да се вмъкне в този магически кръг.

— Слушай — каза Пейдж. — Ако нямаш какво да ми кажеш, аз отивам на обяд.

— Тя ли плаща? Добре, добре. Отивай на обяд. Нямам нищо за теб преди онова събрание довечера. О, момент, преди минута те

търсиха. Тя остави съобщение. Чакай малко... Ето го. Някакво маце на име Ван Алън.

— Тази не е маце. Ченге е. Остави ли телефонен номер?

— Не. Каза, че обикаляла. Направи се на интересна. Щяла да се обади пак. Да ѝ дам ли телефона ти?

Пейдж му каза номера на телефона в къщата на плажа и затвори. „Лейтенант детектив Сара ван Алън. Търси публичност в нашия парцал“ — помисли си той. Половин час по-късно Пейдж отново пиеше кафе, докато лейди Джейн мързелуваше гола върху терасата. Тогава звънна телефонът. Беше Ван Алън.

— Докарай си задника тук — каза тя.

— Сега съм човек с достойнство — отвърна той. — Не се мешам с пропаднали типове като теб. Имам да ходя на важно съвещание.

— Пейдж, престани. Правя ти услуга и нямам много време.

— Казвай.

— Не знам какво правиш, като се мотаеш из Хемптъните, но по-добре си свали бермудите и идвай в Манхатън. Горещо е.

3.

По същото време, когато Пейдж се измъкваше от Атлантическия океан, Джеймс „Мики“ Фин отвори очи и погледна през храстите към белезникавото небе. Отвъд река Ййст слънцето вече надничаше през мъглата. Предстоеше още един горещ ден като вчерашния и онзи ден. Той бръкна в предния джоб на якето си, което го пазеше от влажния студ на западния остров, и измъкна последната си, смачкана цигара. Беше „Пал Мал“ без филтър, а Фин предпочиташе с филтър. Но все пак бе по-добре от нищо. В другия джоб намери кибрит, запали и издуха дима през листата.

Извъртя се да се настани по-удобно върху прашната земя и загледа как един бръмбар се катери по клончето пред носа му. Днес щеше да тръгне. Щеше да намери превоз до остров Сити, а там Ронсън да му даде работа на една от лодките си за улов на скариди. Трябваше само да стане и да си намери превоз. Но не помръдна.

Паркът, където бе прекарал нощта, се намираше между края на Петдесет и седма улица и река Ййст. Едва ли му подходеше името „парк“. Беше квадратна площ, не по-широка от Петдесет и седма улица, покрита с изтъркани червени плочки. В средата имаше пясъчник, заобиколен от желязна ограда, където през деня си играеха дечурлига. На няколко крачки встрани кой знае защо бе поставена поизтъркана от времето бронзова статуя на глиган. По краищата на плочника имаше дървени пейки. В северния и южния край се издигаха ниски бетонени первази, петна пръст и повехнали храсти. Тук, в южната част, лежеше Фин и обмисляше бъдещето си. Той често идваше на това място, отчасти защото се блаженеше от мисълта, че спи само на метри от някои от най-люксовите спални в света, намиращи се в „Сътън Плейс“. Това бяха спалните, където богатите и могъщите лежаха и сънуваха не по-различно от него. Красивата тухлена градска резиденция на генералния секретар на ООН се издигаше точно до парка и Фин, който се ласкаеше от мисълта, че притежава чувство за хумор, сега прошепна:

— Добро утро, Кофи. Приятен ден.

Не че изобщо уважаваше ООН, чиято сграда се намираше на около петнадесет пресечки на юг. И не заради глупостите, които то непрекъснато бълваше от канцелариите си, а заради начина, по който се отнасяше към него. Докато туристите и чужденците се разхождаха свободно по откритите площи или из сградите, охраната винаги спираше Фин. Оглеждаха го от глава до пети, сбръчкваха нос и казваха:

— Махай се оттук, скитник.

На него, гражданина на Съединените щати!

А туристите го зяпаха намръщени и минаваха край него със своите фотоапарати, къси бермуди и глупави бели обувки. Веднъж се промъкна през портала сред една тълпа посетители, когато пазачите се бяха разсеяли и говореха с дебелия си сержант. Фин прекара един удобен следобед изпънат на пейка близо до статуята на мускулист мъж, извил меч в земята. Освен това измъкна няколко кинта от едни южноамериканци.

Когато си тръгна, мина точно пред пазачите и не им каза думица. Просто им се ухили в лицата. Но след това те вече внимаваха да не го пуснат да влиза отново. Тъпанари.

Докато почесваше порасналата си брада, Фин разсеяно се чудеше кога ли ще пристигне ченгето. Знаеше кой се е оплакал от него. Беше онази кльощава кучка, която винаги ходеше с високи токчета, когато довеждаше двете си деца в парка. Тя никога не му каза и думица, но той я бе чул да лае пред другите, че Мики бил използвал храстите като кенеф. Може и да е така, ама къде да го прави? Спомни си времето, когато беше в Корпуса и охраняваше посолството в Париж. Там тези местенца ги имаше навсякъде. Викаха им писоари и хората се облекчаваха пред всички, които биха поискали да гледат. И всеки можеше да влезе в бар и да използва кенефа, макар да не е клиент. В Ню Йорк винаги го изхвърляха от баровете, освен от онези в Боуъри, а Фин не обичаше Боуъри. Там виждаше себе си в твърде много от жителите.

Един ден се бе събудил късно и видя чернокосата кучка застанала при бетонения перваз, който ограждаше парка. До нея имаше полицаи и тя сочеше с пръст към него.

— Неприятно е — чу я да говори през нос. — В този парк играят деца, а тези хора идват и го превръщат в тоалетна.

Не беше чак толкова лош. Не използваше наркотици или други опиати. Просто обичаше да пие и да живее така, както му се харесва. Фин знаеше, че в малкото паркче се навъртат наркомани. В стената на северната част имаше метална врата. Катинарът беше счупен и някои типове използваха тъмнината вътре, за да търгуват и да се боцкат. Фин бе влязъл веднъж и попадна на стълби, които водеха право към тунела на федералното шосе. Предположи, че е нещо като аварийен изход от шосето, в случай че в тунела отдолу, където непрекъснато профучаваха коли и камиони, се случи сериозна катастрофа.

Но сега вратата не можеше да се отвори. Сигурно майките се бяха оплакали. Беше сложен нов катинар и наркоманите вече не можеха да се вмъкват. Той погледна към вратата и се стресна. В парка вече имаше и друг. Един тип с кафяви панталони, разкопчана на врата жълта риза и гуменки. Правеше нещо на вратата. На Фин му се стори като че използваше ключ или нещо подобно и се опитваше да я отвори. Легнал под храстите, Фин наблюдаваше с учудване. Чувстваше се леко раздразнен. В този час на деня паркът принадлежеше на него, независимо кой ще дойде тук по-късно. Онзи тип в кафявите панталони веднъж се огледа през рамо, сякаш да се увери, че е сам и никой не го забелязва. Не видя Фин сред храстите.

Вратата бе тъмнозелена и изписана със спрей. Фин видя, че тя се откrehна. Онзи с кафявите панталони беше успял да я отвори. Нахалникът се огледа отново, а после прибра катинара в джоба си. Какво, по дяволите, беше намислил? Дали щеше да се вмъкне вътре да се боцка? Не, слагаше и нещо друго в джоба си. Ключа може би? И остави вратата едва откrehната. А после се обърна и тръгна към перваза-ограда.

Фин се вмъкна по-навътре в храстите и загаси цигарата си в прахта. Всичко това му се стори някак потайно. Мъжът беше дебел и походката му беше особена. Изглеждаше нервен. Но какво става, по дяволите? Онзи с кафявите панталони като че гледаше право към него. Имаше гадни очи, тесни и разположени наблизо върху дебелото му лице. Но листата и сенките им скриваха Фин и мъжът продължи напред. Беше само на няколко крачки, но после се обърна и прескочи оградата. Миг по-късно изчезна.

Фин остана да лежи на мястото си известно време, като обмисляше случилото се и се чудеше дали онзи с кафявите панталони няма да се върне. Най-накрая обаче се надигна мъчително и се изправи. Обувката му опря в бутилката, която бе довършил снощи. Наведе се като стара домакиня, вдигна бутилката и я хвърли над оградата, върху широката поляна пред близкия жилищен блок. Докато пикаеше сред храстите, гледаше непрекъснато към зелената врата. След това взе найлоновия плик с имуществото си и излезе от храстите. Ченгето можеше да пристигне всеки момент, но любопитството му все пак го привлече към вратата. Когато приближи, видя, че е оставена така, та за невнимателния поглед да изглежда затворена.

Фин я отвори и надникна вътре. Ревът на движението го удари като с юмрук. Той влезе навътре. Нямаше нищо. Само тъмнина и стълбите, които водеха надолу. Да върви по дяволите!

Когато се върна в парка, видя ченгето. То се движеше покрай оградата и погледна над парапета към Фин, който бе застанал с торбата си в ръка. Щом ченгето посегна да се хване за парапета, Фин тръгна към него.

— Добре, добре — каза той. — Тръгвам си.

— Почакай. — Ченгето беше мургаво, с пъпчиво лице, над което господстваше нос като човка. На значката пишеше името му: Фасо. Беше видял, че вратата е отворена. — Как го направи? — попита той.

— Не съм аз — оправда се Фин.

Фасо дръпна вратата, отвори я и надникна вътре. Когато излезе, изглеждаше учуден.

— Трябваше да е заключена — каза той. — Ти ли я отвори?

Фин се разтревожи.

— Беше един тип — заобяснява той. — Имаше ключ. Преди няколко минути я отключи и я остави отворена. Аз бях залегнал под храстите и го видях. А после мъжът си отиде.

— Какъв мъж? — Полицаят изобщо не подозираше Фин, че е отворил вратата. Фин беше скитник, а не взломаджия.

— Един тип с кафяви панталони. Дебел.

Фасо се опита да затвори вратата, но тя се блъсна в стената с метален звук и отново се откряна.

— Трябва катинар, за да я държи затворена — каза Фин. Приблѳжи се към оградата. — Сигурно от управлението за парковете

могат да осигурят. Обади им се.

— Еее — подигравателно се ухили Фасо. — Много ти благодаря за съвета. Помогна ми да си върша работата.

— Просто се опитвам да бъда полезен — обиди се Фин.

— Ще ми помогнеш, ако се махнеш на майната си оттук. Колко пъти трябва да ти казвам, а? И си вдигни ципа на панталона, за бога, че ще те прибера за неприлично държане.

— Нищо не съм нарушил — каза Фин, докато си закопчаваше панталона. — Махам се оттук, преди да започнат да идват децата.

Ченгето гледаше вратата и надписите по нея. Тези драсканици ги имаше навсякъде... Но трябваше да вземе мерки вратата да бъде отново заключена. Жената на онзи адвокат от „Сътън Плейс“ се бе оплакала от скитниците и наркоманите, които се събираха на тези стълби. Той сигурно бе мошеник, но имаше връзки в кметството, а и жените, които водеха децата си в парка, бяха достатъчно влиятелни, че да принудят капитана да премести всеки от подчинените си на друго място в района. Това бяха съпруги на хирурзи, политици, адвокати, банкери, дипломати. Плутократи!

Фасо, който бе дошъл от Флатбуш, знаеше добре, че хората, които живееха в небостъргачите и къщите из четирите квартала около парка, имат толкова пари, че могат да закупят Саудитска Арабия. Това бяха някои от най-богатите хора в най-богатия град на света. Бе наблюдавал жените от този обвит с коприни свят, когато отиваха в магазините, излизаха от лимузините с шофьори или ако бавачките имаха почивен ден, водеха децата си в парка. Мислеше, че те, особено по-младите, са като ловни хрътки — стройни и нервни, като че ли всеки миг се притесняват да не сложат някой грам в повече по стегнатите си тела.

Понякога Фасо фантазираше какво ли е бельото им. Сигурно френско, от тесни, копринени парцалки, което прилепва към слабините и бюстовете като рисунка, приканващо мъжете да се вгледат в нежната плът под него. Имаше една жена, която живееше на ъгъла на Петдесет и седма улица и „Сътън“. Тя понякога го гледаше с хладен, изучаващ поглед, а веднъж му се бе усмихнала леко. Беше висока, мургава с дълги крака. Предполагаше, че е манекенка. Тя имаше шофьор, който като че бе нает не само да кара колата, но и заради външния си вид. Фасо се чудеше дали помежду им няма нещичко...

Фасо имаше жена и три деца. Майка му живееше при тях и между него и Джейн нещата не вървяха съвсем гладко, макар да не се виждаха за дълго, след като тя бе започнала работа като нощна касиерка в онова кафене на Бейсайд.

Той придружи скитника до оградата. Имаше намерение да се обади в кметството и да уреди заключването на тази врата.

4.

Малкият парк бе едно от любимите места на Шарлот. Напомняше ѝ за тихите градски паркчета в Европа, засенчени от стари дървета и достатъчно отдалечени от шумовете на близките улици. Харесваше го най-вече сутрин рано, преди да се е напълнил с деца и гувернантките им.

Близнаците, пуснати от каишите на проходилките, хукнаха към пясъчника и се затъркаляха несръчно. Тя разтовари количката. По две от всичко. Две велосипедчета, две камиончета, две пластмасови бухалки за бейзбол и дори две топки. Понякога, докато изминаваше шестте пресечки до парка, се чувстваше натоварена като „майка Кураж“ и завиждаше на майките от „Сътън Плейс“, които може би още се излежаваха, защото бавачките сменяха пелените и хранеха децата им.

Шарлот се приближи и облегна върху извития парапет над река Ийст. Винаги ѝ доставяше удоволствие да гледа широкия завой на реката. Двама души направляваха дългия корпус на ферибота, потънал ниско във водата под товара на успалите се пътници от остров Рузвелт. Тя погледа малко, а после се върна и седна на една пейка. Близнаците усърдно копаеха пясъка и тя се надяваше, че няма да попаднат на някоя мръсотия. Защото някои хора водеха кучетата си в парка...

— Шарлот!

Мелиса водеше малкия си Дейвид откъм оградата. Близнаците хукнаха да го посрещнат, а Мелиса, скрила очи зад обичайните си тъмни очила, въздъхна драматично и се настани до Шарлот.

— Какъв ужас! — възкликна тя.

— Пак скандал ли?

— Той изхвъркна от апартамента като Наполеон при Елба или както беше там... Той направо се разкрещя, скъпа! Каза, че щял да ми ограничи бюджета.

— Е, за това има един-единствен отговор.

— Точно така, скъпа. Ще отида в „Тифани“, „Шнел и Бендел“ днес следобед и ще го науча аз него. Скоро няма да го забрави.

Шарлот се засмя. Оплакванията и разказите на Мелиса за скандалите с мъжа ѝ, banker с амбиции да инвестира в Холивуд, бяха част от атракцията на парка. Шарлот непрекъснато воюваше със своята пухкава фигура, а Мелиса беше болезнено слаба. Днес Шарлот се беше облякла в шарена памучна рокля от „Месис“, а Мелиса носеше ужасно скъпи джинси, ботушки на висок ток и италианска копринена блуза, ушита с толкова елегантна простота, че направо предизвикваше завист.

Мелиса имаше всичко. Мезонет, с изглед към реката и комплекса на ООН, собствен мерцедес в гаража под блока, гардероби, пълни с дрехи от най-известни дизайнери, къща в провинцията и съпруг-мултимиллионер. А освен това Мелиса не криеше, че от време на време завърта и по някой любовник.

Но Шарлот не ѝ завиждаше. Тя харесваше Мелиса заради безгрижното ѝ дърдорене, заради чувството за хумор и характера, с който не взимаше на сериозно нито парите, нито любовниците си. Но въпреки лековатото си отношение към живота Мелиса бе една от малкото богати майки, която водеше детето си в парка сама, вместо да го предаде за отглеждане на някоя бавачка.

Повечето от бавачките, които идваха в парка, бяха негърки, които всеки ден се придвижваха с метрото от порутените покрайнини на града към дворците в горната част на Ийст Сайд. Сега бяха започнали да навлизат вече масово в парка с децата и той се изпълни с викове, смях и бърборене.

Една дебела жена с бяла униформа, която говореше с лек ямайски акцент, се настани на пейката до Мелиса и Шарлот. Отвори кафяв хартиен плик и извади пилешка кълка. Шарлот забеляза, че възрастният мъж беше заел обичайното си място на пейката до жената от Ямайка. Той държеше бастуна си между колената. Дори и в тази горещина бе наложил филцовата си шапка. Шарлот му махна с ръка. Понякога, когато нямаше с кого друг, тя разговаряше с него. Беше мрачен, но достатъчно любезен. Освен това изглеждаше самотен. Веднъж, когато децата се бяха разболели от някакъв грип, той ѝ каза, че е пенсиониран лекар, но иначе не бе споделил нищо друго за себе си.

След като свали очилата си, Мелиса насочи видеокамерата към играещите деца.

— Знаеш ли, май онази врата отново е отворена — каза тя. Шарлот погледна разсеяно към зелената, нашарена с надписи врата в северната стена на парка.

— Сигурно пак са започнали да се боцкат зад нея. Чудно как са успели да я отворят.

— Нью Йорк — каза Мелиса като че ли това обясняваше всичко.

— Да, Нью Йорк — съгласи се Шарлот.

Около половин час след като Мелиса бе забелязала откритата врата, тя се отвори широко. Първоначално никой не обърна внимание, дори и когато тримата мъже излязоха през нея и стъпиха върху огрените от слънцето червеникави плочи на парковата алея.

Но постепенно разговорите на майките и бавачките затихнаха.

— О, боже — прошепна някой.

Очите на всички в парка бяха насочени към мъжете, които сега се движеха, без да бързат, в плътна група към южната част, където седяха Шарлот и Мелиса.

В тази горещина мъжете бяха наложили абсурдни ски-маски с изрисувана светкавица върху главите си, но не това предизвикваше ужас. Страшното бе, че и тримата носеха оръжие — ужасни автомати, които нарушаваха невинността на атмосферата в парка като жесток шамар върху нечие лице.

Една жена изпищя, но мъжете не ѝ обърнаха внимание. Все пак единият от тях внезапно спря и обърна маскираната си глава към края на оградата.

— Педераст! — изсъска той през зъби. Тогава и другите също се спряха и обърнаха глави като марионетки, задвижени от кукловод.

Един униформен полицаи бе застанал в края на пътеката при оградата. Полицаят с нос като човка и неподстриган, беше също така объркан от сцената, която се разиграваше пред очите му, както и маскираните мъже, гледащи към него. Ръцете му, които бяха отпуснати върху парапета, изобщо не се помръднаха към оръжието му. Той бе като омагьосан.

Мъжете с маските се задействаха първи. И тримата свалиха автоматите към хълбока си, докато дулата, блеснали в черно под

слънцето, се обърнаха срещу полицаия едновременно като в ръцете на рота палачи.

Един глас само леко заглушен от маската извика:

— Не мърдай! Всички да останат по местата си. — Думите бяха изпълнени с напрежение. Полицаят мълчаливо наведе очи. Ръцете му останаха на мястото си, със сплетени върху парапета пръсти.

Заповедта бе изпълнена само от няколко дечица. Заплеснати в игрите си, другите деца не обърнаха внимание на нашествениците и полицаия. Някои се загледаха любопитно към тези странни възрастни, които сякаш играеха някаква интересна игра, но въпреки това продължиха да карат триколесните си велосипедчета и да хвърлят топките си. Едно двегодишно дете тръгна с несигурни стъпки към стрелците.

Но майките и бавачките гледаха с ужас към оръжията. Всичко се бе случило толкова бързо. А сега като че ли магията се бе вдигнала и някои запищяха от ужас. Други с вдигнати пред устата длани започнаха да отстъпват назад. Една жена със синьо сако започна да пищи.

— Не! Не! — завика тя и веднага след това заплака истерично.

Шарлот Уебстър изтриваше носа на едно от близначетата си, когато мъжете се появиха откъм вратата, и първоначално не разбра, че става нещо необичайно. Чак когато чу възклицанието на Мелиса „какво става, за бога?“, Шарлот притисна Йън към гърдите си и отчаяно се огледа за Боби. Той си играеше върху плочите със сина на Мелиса Дейвид на не повече от два метра от мъжете с автоматите. В този миг, като се изключи затихващото движение на децата, сцената в парка беше като спрял кадър от филм: тримата мъже в центъра на детската площадка до пясъчника, неподвижният полицай до оградата, загледан ужасено към жените. Един от мъжете наруши стопкадъра.

— Децата! — изкрещя той. — Вземете децата! Този... русият със сивите панталонки. — Един от нападателите веднага отпусна оръжието си, обърна се и след две крачки хвана детето, което държеше жълта бейзболна бухалка. Когато го вдигнаха, момченцето загука весело, мислещо за игра цялата ужасяваща сцена.

Зад оградата полицаият започна да се оттегля назад, извън погледа на нападателите. Ръцете му вече не бяха върху парапета.

— Стой! Стой на мястото си! — извика маскираният водач. Той обърна оръжието си и допря дулото до главата на детето, което държеше партньорът му. — Ако мръднеш само, лайнар такъв, детето ще си го получи — изръмжа той. — Кълна се, че ще го направя.

Полицаят спря, като че ли гърбът му се блъсна в стена.

— Майната ти — извика той. Но не помръдна повече. Тъмна вълна от ярост заради безпомощността изкриви пъпчивото му лице. Остана неподвижен. Детето заплака.

— И онова! — извика водачът. Вероятно мислеше, че ще бъдат по-сигурни, щом вземат повече деца за заложници.

— Боби! — изправи се и запищя Шарлот. — Ела тук! Ела при мама!

Момченцето учудено се пообърна, но един от маскираните го вдигна от земята.

Шарлот се затича с хлипане и хълцане, но се спъна в обувките си, които като че внезапно ѝ станаха големи. Беше на половината от разстоянието между оградата и пясъчника, когато започна стрелбата. Ята гълъби се извиха във въздуха със силен плясък. В същия миг нещо блъсна в дясното рамо Шарлот и я събори. Бе като ударена, повдигната и после хвърлена от гигантска ръка. Но макар и паднала, чуваше, че стрелбата продължава, и очакваше фаталния втори удар, който ще я убие и ще сложи край на всичко.

Внезапната тишина, която настъпи накрая, беше нарушена веднага от писъци, викове и плач. Настъпи паника. Жени тичаха към децата, вдигаха ги и притискаха към гърдите. Някои обърнаха гръб на вече оттеглящите се мъже, сякаш да скрият рожбите си от ужаса, който властваше над парка.

Един от мъжете викаше отново, но смисълът на думите му не достигаше до съзнанието на Шарлот. Тя не чувстваше болка. Не усещаше нищо, като че умът и тялото ѝ бяха изтръпнали. Усети някой наблизо, някой който се наведе с плач над нея.

— Как си, скъпа? — попита Мелиса, притиснала малкото си момченце. — По дяволите, по дяволите, какъв глупав въпрос. Ужас! Светът е полудял! Знаех си, че ще стане така!

Изплашеният Иън се бе изправил наблизо и гледаше майка си, простряна на земята.

— Боби, моят Боби — изхлипа Шарлот, когато осъзна случилото се.

Сега полицаят се раздвижи. Ръката му се насочи към пистолета, като че ли несполучливият опит на Шарлот за спасяване го бе освободил от объркването. Мелиса се извърна и погледна към вратата. Двама от мъжете и децата, които бяха грабнали, вече бяха изчезнали в тъмнината зад нея. Третият обаче май не си бе довършил работата.

Пред вратата той се обърна и насочи оръжието си. Отново се чу трясъкът на изстрели. На Мелиса, клекнала с децата над Шарлот, ѝ се стори, че задуха ураган. Помисли, че усеща бесния вятър, който се носи заедно с куршумите.

Когато свърши, мъжът пусна оръжието, което увисна на рамото му като инструмент на изпълнил задачата си работник. След това се оттегли подир другарите си.

— Всеки, който се опита да влезе тук, ще бъде убит — извика той откъм сенките вътре. — Всеки, чу ли ме, тъпо ченге!

Полцията, който не можеше да използва оръжието си, защото вратата прикриваше престъпниците, а и градинката бе пълна с жени и деца, все още се бавеше при оградата. Мелиса внезапно се разяри. Тя остави Дейвид долу и като крещеше обидни ругатни, хукна към вратата. Една жена протегна ръка да я спре, но Мелиса я блъсна и тичешком нахлу в тъмнината зад вратата. Мъжете бяха изчезнали. Децата също ги нямаше. Стори ѝ се, че чува забързани стъпки, но всъщност всичко се заглушаваше от рева на колите в тунела.

Тя се разплака на глас и продължи да се препъва надолу по стъпалата. „Копелета, о, тези копелета!“ — хлипаше през сълзи. За малко не падна, но се задържа и продължи към полумрака на шосето отдолу. Когато стигна последното стъпало, спря и загледа напред. Видя само коли и таксита, които профучаваха в непрекъснат поток към града.

5.

— Станало е отвличане при „Сътън Плейс“ — каза Ван Алън.

— Отвличане? Кой е отвличен?

— Деца. Най-малко две, може и повече. Богаташки деца.

— Изкушаваш ме. — Пейдж предчувстваше как ще успее да се измъкне от Лонг Айленд.

— Сега по улиците има повече ченгета и важни клечки, отколкото при посещение на папата. Шефът на управлението, шефът на оперативните, кметът. Всички са тръгнали. Никой от отговорните не иска да пропусне изявата.

— Къде? Къде е станало?

— В един парк. В източния край на Петдесет и седма улица има малък, прашен парк. До реката. Взели са ги оттам. Трябва да тръгвам.

— Излязло ли е вече нещо по този въпрос?

— Опитват се да го потулят. Но нали знаеш колко може да трае такова нещо.

— Къде ще те видят?

— Не знам, за бога. О, по дяволите, ако не съм в парка, в два ще бъда в Мейфеър. Не, нека е в един — каза тя и затвори.

Пейдж остави слушалката и се загледа в океана. Лейди Джейн се върна след слънчевата си баня. Гладкият ѝ, закръглен задник и корем също имаха тен. Пейдж прецени, че тя сигурно тежи с около седем килограма над нормата, но пълнотата бе разпределена точно където трябва.

— Ще се приготвя — каза тя.

— За какво?

— За обяда, разсеян забраванко.

Пейдж вече въртеше в службата. Лафлеш нямаше да му позволи да се върне в града. Главният редактор щеше да му разпорежи да разкаже каквото знае, за да бъде написано от друг. Потърси Савидж. Лафлеш щеше да се пукне от яд, но да си гледа работата. Какво повече

можеше да му стори? Да го назначи за кореспондент в планината Монтаук?

— Савидж. Кой се обажда? — Гласът на изпълнителния директор бе разсеян, а и връзката не бе добра.

— Пейдж. Тод Пейдж. Репортерът ти в провинция Съфолк.

— Съфолк ли? Какво пък правиш там?

— Преместиха ме. По здравословни причини. Тук въздухът е почист.

— Чудех се защо ли не получаваме нито една от непотребните ти историйки за гангстерската война, за трупове в камиони и ченгета в акция. Странно, липсваха ми.

— Само на теб. На никой друг не му пука.

— А, за Лафлеш ли намекваш?

— Не ти се обаждам за това. Попаднах на нещо, от което ушите ти ще се слепнат.

— Да няма нелегален боксов мач на ринга на улица „Монт“?

— Не. Отвлечане. Голяма история.

Гласът на Савидж се напрегна.

— В града ли?

— В центъра. Големи мангизи и професионално извършено. Става дума за деца.

— Кой? Къде?

— Засега само ми пошепнаха нещичко. Моят информатор се занимава с делото.

— Да не ме пързаяш нещо, Пейдж. Явно знаеш и повече.

— Кълна се... Трябва ми време. Трябва да бъда на местопрестъплението.

— За колко време можеш да пристигнеш?

— За час, ако побързам.

— Давай тогава. Аз ще се разбера с Лафлеш. Но когато се обаждаш, по-добре говори с него. След това ми звъни. — Пейдж остави слушалката тъкмо когато лейди Джейн излизаше от спалнята. Беше обута в бели панталони, бяла копринена блуза и носеше в ръка бял шлифер.

— Готов ли си, дебеланко? — попита тя.

— Съжалявам. Викат ме в града. Отново съм звезда.

— Копеле — възкликна тя. Произнесе го на срички. Но беше спокойна, като че ли е очаквала да стане така. — Щях да те покажа на Мери, Мери Мъжеядката. Тя е била уличница. А после баща ѝ умря и стана богата уличница. Какво толкова спешно има?

— Голяма новина, с която само аз мога да се справя. Извинявай. Тя въздъхна.

— Добре. И без това ми беше омръзнал плажът. Ще те закарам.

— Надявах се да ми прибереш колата и да се погрижиш за нея.

— Е, много започна да се простираш. Хайде. — Тя взе мръсния тиган и дървената лопатка, като вдигна иронично вежда, и после ги пусна върху купчината неизмити съдове в мивката.

Докато заобикаляха с колата бруклинското летище, тя заговори:

— Онзи ден четох един некролог в онзи вестник, дето се опитва да пише невероятно възвишено и използва думи като „парадигма“, макар че не е ясно какво точно означава. Пишеха, че онзи тип е починал от рак на белите дробове, и се възмущаваха от това, че бил страстен пушач. — Пейдж броеше бележките за глоби, които бе намерил в жабката. Бяха около шестдесет. — Питам аз, ако някой, който никога не е пушил, умре от рак на белите дробове, дали ще го напишат? Според мен би трябвало.

Пейдж сви рамене.

— Колко е часът? — попита той. Тя посочи часовника на таблото.

— Къде е твоят?

— Изгубих го на покер — „Заедно с месечната си заплата“, помисли той, докато се чудеше дали Кланси е открил, че ролексът му е фалшив.

— Нямах ли никакви пари? — попита тя така, като че питаше за някаква рядка болест. Той в това време въртеше копчето на радиото и търсеше станциите с новини, но всички съобщаваха за експлозията в Чикаго. Докато черният мерцедес на лейди Джейн се престрояваше в бързата лента на магистралата, Пейдж се чудеше дали ще успее да изпревари глутницата. Боже, ако не беше попаднал на лейди Джейн и тя не бе пожелала да го докара, сигурно щеше да загуби цялата си преднина. Но тя като че ли също се бе запалила. Натискаше клаксона, за да разчисти пътя си, и скоростта ѝ не падаше под сто и двадесет.

Пейдж пресече границата към света на фантазиите си. Виждаше се как се вози на задната седалка на своя ролс-ройс и бъбри с униформената си руса шофьорка, която, естествено, го обожаваше. Има барче, телефон и телевизор, разбира се. Впечатлението от луксозното му пристигане на гадните местопрестъпления из града би било страхотно. Свидетели и ченгета ще бързат да разговарят с него, да му казват неща, каквито не биха споделили с никоя от останалите хиени. Може да ги разпитва на задната седалка и да ги черпи с питие, ако заслужат. Ще стане известен в града, знаменитост. Даже по телевизията ще има предавания за него. Опитва се да реши дали шофьорката да бъде златисто или пепеляворуса. Пепеляво май, с късо подстригана коса, за да я скрива изцяло под лъскавата черна шапка. Горкото момиче ще се влюби в него, естествено, ще бъде готово да работи по всяко време.

— Хей, Гаргантюа — обади се лейди Джейн при влизането в Трайбъро. — Къде искаш да те оставя?

Той ѝ каза, а тя му нареди да си запише телефонния ѝ номер в Манхатън.

— Ще ми се обадиш довечера — каза тя. — Имаме недовършена работа.

Излязоха от федералната магистрала при Шестдесет и трета улица и приближиха към „Сътън Плейс“ откъм север. Когато тя спря, Пейдж остана на място и се потупа по джобовите.

— Чудя се дали не би могла да ми помогнеш...

Тя го гледаше, без да мигне.

— Искаш малко пари?

— Ами просто временен заем, докато се оправя с разходите.

Тя се пресегна към задната седалка за чантата си, бръкна вътре и му хвърли няколко банкноти.

— Гледай да си ги заслужиш — изрече заплашително.

След като тя тръгна, той остана на тротоара и загледа трите стодоларови банкноти, които му беше дала. Вероятно би могъл да ѝ поиска повече. Но когато тръгна, моментално забрави за нея. Задънената улица, водеща към парка, бе затворена с полицейски бариери. По дяволите, един екип горили от телевизията тъкмо пресичаше пътя и се насочваше нататък. След миг те вече викаха на ченгетата и настояваха да ги пуснат, че пак да осерат всичко с

обичайните си оправдания за свободата на пресата. Друг екип разтоварваше камери от микробуса си и той зърна Хайдън от „Нюз“, който пресичаше улицата и вървеше към бариерите, без да обръща внимание на скърцащите спирачки на колите.

Нямаше и следа от Ван Алън. Долу при „Сътън Плейс“ цивилни мъже със закачени на костюмите им значки говореха с портиера. Пейдж се загледа към сградите, издигащи се над парка. На север знаеше, че се намира къщата на генералния секретар на ООН. На юг се издигаше висок жилищен блок. Един фотограф, Кайзер, от вестника спореше с портиера, докато се опитваше да му набута подкуп в ръката. Не става. При бариерите кипеше от движение. Микробус с подвижен команден пост маневрираше през бариерата, докато телевизионният екип се опитваше да се вмъкне покрай него. Но ги изхвърлиха.

Беше изгубил предимството от проклетото обаждане. Сега бе просто член от съскащата вестникарска глутница. Видя една жена да се приближава по Петдесет и седма улица. Водеше за ръка току-що проходило дете. Първоначално не забеляза хаоса, който цареше пред нея, но после спря и загледа.

— Какво става?

— Отвлekli са деца.

— О, боже мой! От парка ли?

— Така казват.

Жената, облечена в елегантно, тънко синьо сако, говореше като че ли челюстта ѝ е била счупена някога. Тя дръпна детето до себе си.

— Можеше и аз да съм там. И щях да бъда, ако не бях отишла до „Бергдорф“. О, боже мой!

— Водите ли момченцето в парка? — усмихна се добродушно към детенцето Пейдж.

— Понякога. Момиче е. Дженифър. Не виждате ли, че е момиче? Винаги съм мислила, че мястото там е напълно безопасно.

— Безопасно ли? Че кое го прави безопасно?

— Ами защото може да се влиза и излиза само по пътеката. Ако човек наблюдава пътеката, детето не може да излезе на улицата. — Малката стана нетърпелива и се опитваше да дърпа майка си към парка и игрите, които сигурно я чакаха там.

— Не, Дженифър — каза жената. — Отиваме си у дома. Никога повече няма да ходя там. Кого са отвлekli?

— Сигурна ли сте, че пътеката е единственият вход?

— С изключение на една врата в стената. Но тя винаги е заключена.

— И накъде води тази врата?

— Накъде ли? Ами че вероятно към тунела. Никога не съм влизала, но казват, че имало стъпала, които водят към тунела. Вие детектив ли сте? — Тя разглеждаше с неодобрение смачканите дрехи и прашни обувки на Пейдж.

Една линейка излезе през бариерата и зави покрай „Сътън Плейс“. Червената лампа на покрива ѝ се въртеше, но сирената не бе включена. Пейдж тръгна да търси такси. Градът тънеше във влажна жега и той се бе изпотил здраво, когато стигна до Петдесет и първа улица, където намери такси. Шофьорът беше с черен тюрбан на главата и искаше да си говорят за „Янките“. Докато дрънкаше със странен акцент за Стейнбреноер, влязоха в горната част на града и завиха към федералното шосе.

Когато стигнаха тунела под парка, Пейдж забеляза, че вътре има задръстване. Свиреха клаксони и колите се опитваха да се измъкнат от дясната към лявата лента за движение. Пейдж каза на шофьора да спре зад полицейската кола, чиято въртяща се лампа хвърляше призрачни отблясъци в мрака. Един униформен пазеше при отвора в стената. Пейдж плати на шофьора и приближи полица.

— Стой — викна му онзи. Пейдж обаче продължи да върви към отвора.

— От службата на Управлението — каза той. Полицаят се поколеба и в това време Пейдж се вмъкна вътре. Над себе си чу стъпки, приближаващи към тънкото острие светлина, което трябва да влизаше от горния край на стълбището. Преброи двадесет стъпала, докато стигне задъхан горе. Една жена бе застанала при входа и гледаше към парка.

— Оттук ли влязоха? А после ги отнесоха надолу към шосето? — попита Пейдж.

— Казах ти, че ще се срещнем в един — отговори Ван Алън, без да се обръща. — В „Мейфеър“.

— Имали са кола, която ги е чакала — заговори зад гърба ѝ Пейдж. — И са избягали. Чиста работа.

— Кола или микробус — отвърна Ван Алън. — Две деца. Лесно. Слезли са по стълбите с тях. Вероятно са използвали затворен пикап или микробус. Сигурно са симулирали повреда в колата.

— Имаш нова прическа. Подстригала си се. Много ти отива.

— А ти ще имаш нова физиономия, ако не се махнеш оттук. В „Мейфеър“ в един!

Над рамото ѝ Пейдж виждаше парка. Откъм другата страна на полуотворената врата полицейски екип снемаше отпечатыци. Зад тях детективи гледаха нагоре и сочеха нещо. Пейдж зърна двама детективи от отдел „Убийства“ на участъка в южната централна част на града.

— Какво правят тук Абът и Кастело? — попита той, отстъпвайки с едно стъпало надолу, когато хората, снемачи отпечатыци, минаха откъм вътрешната страна на вратата. — Май ми каза, че било отвличане.

— Имало е стрелба и един старец на пейките се гътнал. Попаднал под огъня или на рикошет, когато една от майките скочила и се опитала да спаси детето си. Тя била ранена повърхностно в дясната ръка.

— Някой да е видял? От апартаментите? Къде сте махнали всички, които са били в парка?

— Ако останеш още миг, Пейдж, ще те затвора за възпрепятстване на полицейско разследване.

— Еее, глупости, просто се опитвам да задоволя правото на хората да знаят истината. Някой да е забелязал колата на пътя долу?

— Засега нищо. Да не искаш да ме извикат пред началника? Махай се оттук.

Тя щеше да дойде в „Мейфеър“, защото като всички ченгета обичаше печатарското мастило. Искаше обществеността да знае колко велики дела върши. И нямаше да ѝ навреди, ако шефовете ѝ също го знаят.

По стъпалата се чу екот от стъпки. Пейдж се обърна и тръгна надолу, като се извини под нос, когато мина покрай двама цивилни, които се изкачваха с фенерчета в ръце.

Униформеният го изгледа притеснено, когато излезе. Преди да тръгне по тясното тротоарче, Пейдж го предупреди:

— Внимавай за репортери, полицаи. Не позволявай на никого от онези досадници да се качи нагоре. Заповед на комисаря.

След малко тунелът щеше да се задръсти от коли, носещи пропуските на пресата, от фотографии и телевизионни орангутани, които ще крещят и псуват и ще се натискат към стълбите. Ако отговорниците в парка не поставят повече полицаи долу, единственият пазач ще бъде отнесен като син парцал оттам. Това тук бе заглавието на месеца, ако не и на годината. И докато глутницата не бъде задоволена, движението ще трябва да бъде отклонено към моста „Джордж Вашингтон“.

6.

В „Мейфеър“ Пейдж намери едно ъглово сепаре, скрито от по-голямата част на залата, и си поръча един скок. Мястото се пълнеше бързо с шумната обедна тълпа. По дяволите Съфолк, плажът, чистият въздух и жадните женски, които го дърпат за оная работа. В Манхатън дори и пиячката е по-вкусна.

Ван Алън влезе, взе си една сода от бара и се вмъкна в сепарето.

— Късметлийка съм — каза тя. — Виждам те за втори път в продължение на половин час.

Тя имаше умни, но изморени очи, а между ноздрите и плътните ѝ устни се виждаха тънки бръчици, които бяха по-скоро белег на напрежение, отколкото на смях. А когато се усмихваше, усмивката ѝ бе крива. Пейдж помисли, че на нея ѝ е нужна една седмица на море, където единствената ѝ грижа би била накъде да се обърне върху пясъка на плажа. Нямаше нищо против да я види по бикини. Тя винаги се обличаше в тъмносини или черни костюми, които скриваха фигурата ѝ. Отдавна вече не носеше униформа, но сама си бе създавала своя. Сега беше със сини панталони и светлосиня блуза, украсена с флъонга. Носеше ниски обувки. Пейдж се зачуди къде ли държи пистолета си.

Неизбежните слухове за сексуалния ѝ живот обикновено се въртяха около съблазняването на някои по-висши служители, като се има предвид успехът ѝ в кариерата. Пейдж на няколко пъти се бе опитал да я покани на среща, но тя винаги му отказваше достатъчно любезно, но твърдо. Всеки път той се чувстваше като погалено по главата малко момче, което е поискало повече от полагащите му се бонбони. Затова реши, че тя може би не се интересува изобщо от секс.

След всеки отказ Пейдж си казваше, че може би изобщо не му се иска да легне с въоръжена жена. Ами ако носи прикрепен към глезена си пистолет, а той не отговори на очакванията ѝ?

Ван Алън бе живяла повече от година под прикритие, когато работеше в отдела по наркотици. Беше се движила и купувала дрога в някои от най-смъртоносните райони на града. Беше ранявана повече от

веднъж и бита на няколко пъти от ченгета, когато бе в положение, при което не можеше да се разкрие.

Имаше награда за стрелба с пистолет и пушка, с което беше предизвикала доста завист сред мъжете състезатели, които твърдяха, че стрелбата е мъжка работа. Преди няколко месеца Ван Алън зае второ място в националното състезание по стрелба на деветстотин метра и бе твърдо решена на следващото да стане първенец, та да видим как ще го преглътнат това мъжагите.

След като получи златна значка, тя си бе създала мрежа от жени информаторки, които наричаше „моите кокошки-носачки“. Беше умна и амбициозна и вече беше взела изпита си за капитан.

Управлението още не беше решило какво да прави с Ван Алън след нелегалното ѝ пребиваване на улицата, свързано с дълга серия разкрити убийства, разследвания на големи престъпления и връзки с ФБР. Управлението все още се ръководеше от надути ирландски и италиански шефове, които негласно смятаха, че ако жените искат да работят в ПУНИ^[1], то те трябва да се занимават с изнасилвания, изгубени деца и кражби в магазини. Смятаха, че Ван Алън би срещнала трудности с командването на екип от мъже детективи и поради това я бяха прехвърлили в бюро за контрол на организираната престъпност на някаква не напълно дефинирана длъжност, която я караше да обикаля непрекъснато града.

Пейдж на няколко пъти бе писал по повод нейни разследвания, беше я обрисувал като Супержена, а за този вид литературни произведения винаги идваше времето за отплата. Той постави лист хартия върху масата.

— Начертай ми парка.

Ван Алън скицира груб квадрат със сребърния си автоматичен молив.

— Тук — заговори тя. — В западната страна се намира пътеката, която всъщност представлява нещо като двойна рампа, която първо се издига на север, а после се спуска на юг към парка. А ето тук се намира вратата, където ти дойде да ми досаждаш.

— Добре, а какво се е случило? — Въпреки необяснимата ѝ липса на романтични интереси спрямо него, той обичаше да я гледа и слуша. Харесваше кривата ѝ усмивка и ниския, тютюнджийски тембър.

— Вратата би трябвало да е заключена с катинар, но всъщност е била отворена рано сутринта, преди да е имало някой в парка. Един от районните полицаи, патрулен на име Фасо, забелязал отворената врата и докладвал. Но докато бюрократите попълнят формулярите в по три екземпляра, за да започнат да действат по този въпрос, нашите приятелчета се качили горе по стълбите.

— Колко са били?

— Трима. Поне засега ги смятаме за толкова. Вероятно са оставили още един долу на пътя с кола. Рискували са. Можели са да слязат долу с децата и да попаднат на патрулна кола и някой добросърдечен полицай, опитващ се да поправи колата им. Обаче по пътя патрулират коли с по един полицай. Значи силата е щяла да бъде на тяхна страна — четири към едно.

— Да, но така или иначе те са нахлули в парка в десет часа сутринта и там е настъпил ад. Били са въоръжени и маскирани.

— Още не сме установили какви са били оръжията им. Все още търсим следи. Веднага след като са влезли в парка, онова ченге Фасо... Джоузеф Фасо... се е появил, защото му заповядали да държи под око вратата, докато хората от управлението по парковете я заключат. Той е видял всичко.

— И им е позволил да се измъкнат с децата? Това сигурно ще се хареса много на комисаря.

— Имало е проблем, умнико. Фасо не е можел да стори нищо, поради сериозните затруднения, като например опрениите в главите на децата оръжия и милион пискащи жени. Лошите са отвлекли две деца. Онази жена... чакай малко... Шарлот Уебстър, на двадесет и осем години, майка на две деца, живуща на Второ авеню, се е опитала да ги спре. — Ван Алън говореше така, като че ли четеше записки от бележник. — Сега тя се намира в болницата „Белвю“. Състояние — стабилно. Ще се оправи. Всичко е станало за секунди. Взели са децата, смъкнали се долу по стълбите, качили са се в очакващата ги кола или микробус и изчезнали към центъра.

— На кого са му разписали квитанцията?

— На един мъж на име Камбъл, пенсиониран лекар. Седял е в парка спокойно, когато е станало всичко това. И бинго! Пет от куршумите, които са хвърчали наоколо, докато Шарлот Уебстър се е

хвърлила напред, са ударили него. На пейката до него са седели още двама души. Но по тях няма и драскотина. Само Камбъл.

— Как му е първото име?

— Дънкан. Сега му правят аутопсия. Живял е сам в апартамент на Петдесет и девета улица, само на две крачки от парка. Вероятно си е седял там и си е напичал артритата или ревматизма.

— Добре, кои са отвлечените? — Пейдж записваше всичко с ексцентричния си почерк в един смачкан тефтер.

— Първо детето на Уебстър. Боби. На три години. Близначето му Иън също е било в парка, но са го оставили.

— Прекрасно. Близнаци, а са взели само единия. Кой още?

— Тор Кардиф на две години.

— Тор? Ега ти името.

— Онези хора не са като нас, Пейдж, и го показват с имена като това. С техните пари не ги интересува какво ще си помислят селяндурите.

— Богаташче ли е? — На Пейдж му се искаше още едно питие, но поръчването му можеше да прекрати потока от факти. Тъй като не си бе облякъл белъто, сега бедрата му направо бяха залепнали за панталоните и той се раздвижи неспокойно.

— Баща му е Томас Дж. Кардиф III и живее в „Сътън Плейс“. Почти милиардер. Заводи за стомана, въглищни мини на запад, притежава голяма част от „Дженерал Мотърс“. Той е един от онези типове, чиито имена не се споменават във вестниците, но е точно като играч на „Монополи“, който винаги преминава на зелен светофар.

— Никога не съм го чувал. Ами детето на Уебстър?

— Е, точно това е малко странно. Името на съпруга ѝ е Чарлз и той е архитект, но е дребосък като теб и мен. Имат четиристаен апартамент над един магазин за домашна техника.

— Значи не са отвлекли когото трябва.

— Възможно е. В този парк винаги е голяма бъркотия.

— Кой е бил с господарчето Тор, когато са го отвлекли?

— Бавачка англичанка. Джули Бромптън. Сега я проверяваме. В Щатите е от около една година.

— Да са поискали вече някакъв откуп?

— Нищо. Сложили сме записващи устройства на всички телефони. Това обаче не го пиши.

— Извинявай за нахалството, но да не мислиш, че престъпниците няма да се сетят, че телефоните се подслушват? Кой отговаря за тази работа?

— Хапчето. Пилсбъри. — Пилсбъри беше заместник-шеф на детективите. Ван Алън не го обичаше, твърдеше, че е тъп и гони слава, което, като се има предвид настоящия ѝ събеседник и дейност, бе странно. А шефът, Кларънс Дейвис, за когото се говореше, че бил настойник и ментор на Ван Алън, изглежда, беше болен и се готвеше да ляга под ножа за някаква операция.

— Какво казват твоите носачки по този въпрос?

— Още нищо. Между другото кой ти е шеф напоследък? — попита Ван Алън. — Още ли е Джек Савидж? Що за птица е той?

— Мисля, че става за изпълнителен директор. Не се занимава с глупости, играе честно. Защо?

— Искане ми се да се запозная някой път с него. — Преди Пейдж да успее да попита нещо, за да разбере какво е намислила, Ван Алън бе привършила содата си и се измъкна от сепарето. — Недей да използваш името ми — каза тя. — Поне засега. Докато не попадна на извършителите.

— Ако ги хванеш, ще изхвърлят комисаря и ще те настанят в неговия стол. Къде да те открия довечера?

— Ще опитам да те потърся в службата. Трябва да тръгвам.

— Ами за бавачката? Къде да я намеря?

Ван Алън си беше отишла. Пейдж се зачуди защо ли иска да се запознае тя със Савидж. Тя беше връзка на Пейдж и не му харесваше идеята някой друг от вестника да се намесва помежду им. Вдигна рамене, поръча си ново питие с едната от стодоларовите банкноти на лейди Джейн и получи с рестото цяла шепка монети. После се зае за работа при телефонния автомат на стената до бара.

Когато го изпратиха от Ню Йорк в провинцията, той бе опразнил апартамента си в Манхатън и сега му беше нужна някаква квартира. Обади се на една безработна актриса, с която се беше запознал преди месец в Музея на модерното изкуство.

Нямаше отговор. Не се включи даже телефонен секретар. Безработна актриса без телефонен секретар бе нещо съвсем неестествено. Може пък най-накрая да си е намерила работа.

Обади се на Лафлеш. Той беше зъл.

— Кой, по дяволите, си мислиш, че си? — попита той веднага, щом чу гласа на Пейдж. — Кажи ми кой, мама му стара, си мислиш, че си, та да се промъкваш така обратно в града? Подла, мръсна змия! Да знаеш, че си на прага на уволнението!

— Ехехе — отговори Пейдж. — Много е шумно тук, та не чувам и дума от казаното. Лафлеш ли е на телефона? Главният редактор ли е?

— Знаеш много добре, че съм аз — тросна се Лафлеш. — Пак пробутваш старите си номера, Пейдж, ама вече няма да минат. Взел съм ти мярката. Затова веднага идвай в службата.

— Не става. Не чувам нищо. Да ги вземат дяволите тези пладнешки пияници. Не знаят да говорят тихо и цивилизовано. Май ще трябва да ида направо при Савидж. Той искаше да говори с мен. Имам нещо добро за отвлечането при „Сътън Плейс“.

— Чуй ме добре, Пейдж. Няма да забравя това. Няма вечно да можеш да лижеш задника на Савидж. А когато на него му писне, ще ми паднеш в ръчичките.

— Какво каза?

— Добре, Пейдж. Ще те прехвърля на вътрешните журналисти. Кажи им каквото знаеш да го напишат, а ти ела тук. — Пейдж чу как Лафлеш вика през залата, а после на телефона се обади Либърти.

— Какво имаш? — попита той дъвчейки. Пейдж започна да изрежда фактите, които бе събрал. А Либърти непрекъснато повтаряше: — Да, това го знаем. — Беше част от играта му. Човек никога не можеше да му каже нещо ново. Той винаги го „знаеше“. Но му се наложи да поиска да му бъдат издиктувани отново имената на жертвите.

— Защо да ти ги диктувам, като вече ги знаеш? — попита Пейдж.

— Станал съм педант, човече. Винаги проверявам по два пъти.

— Ами за вратата знаеш ли?

— Вратата ли? О, разбира се, каза ми го един от моите информатори. Но по-добре казвай, за по-сигурно.

— Един от информаторите ти ли? Та ти не си излизал на улицата от двадесет години бе.

— Казвай за вратата и ще се погрижа да ти отпуснат страничната колона. Лафлеш ми го дължи.

— Вратата се намира на южната стена на парка и води надолу към тунела на федералното шосе. Представлява нещо като аварийен изход, ако в тунела възникне проблем.

— Това го знам. Колко са стъпалата?

— Двадесет.

— Не са ли тридесет и девет?

— Двадесет.

— По-добре щеше да бъде, ако бяха тридесет и девет. Като в онзи стар филм. С кой беше... Робърт Донат ли? Май по-добре да се върнеш и да ги преброиш отново.

— Чакай, чакай — каза Пейдж. — Вратата е на северната стена. Странно, че и твоите информатори са сбъркали също като мен.

— На северната стена, точно така. Точно така съм записал преди. Пейдж въздъхна и предаде останалото от фактите.

— Прехвърли ме на Савидж — каза, когато свърши.

— Савидж ли? Какво искаш от Савидж?

— Питай информаторите си. Те сигурно ще знаят.

След като разговаря със Савидж, Пейдж се обади отново на безработната актриса, но пак никой не вдигна слушалката.

[1] Полицейско управление на Ню Йорк. — Б.пр. ↑

7.

Обедната редакционна оперативка — с материалите за събитията, станали до 12 часа — се проведе в кабинета на Савидж. Стиснали новинарските си планове, редакторите се бяха облегнали по стените или седяха на креслата и столовете, готови да разкажат събитията от деня и как смятат да ги отразят. По времето на Скипър имаше свежи идеи, вицове, спорове и яки ругатни, помисли си Савидж, а Скипър ръководеше всичко като гениален пълководец. Но все пак това си беше негов вестник. Той го бе основал и ръководил. Веднъж по онова време главният и дежурният редактор се бяха сбили заради отразяването на едно разследване и Скипър ги бе гледал през цялото време с огромно удоволствие. Сега вече не беше така. Но Скипър от две години почиваше в гроба.

Сега редакторите се взимаха толкова насериозно, че оперативката бе мрачна като адвокатска усмивка и твърде често в резултат излизаше един досаден вестник. Отчасти това си бе негова грешка, защото позволи на Шанън да дава тон. Савидж бе във вестника от близо петнадесет години и сега ръководеше ежедневната оперативна работа, но понякога се чувстваше като външен човек. Той хвърли поглед върху плана на градската секция. Отвлечането при „Сътън Плейс“ за блясък. Двама самоубийци, скочили в разстояние на три часа от един и същи небостъргач в Медисън. Политически скандал в Бруклин. Гангстерско насилие на летището.

Този проклет Пейдж. Космите му се сипеха навсякъде като от безпризорно овчарско псе, но пък като репортер беше ловен териер. А да го пропиляват в Лонг Айлънд! Лафлеш продължаваше да го гледа накриво, задето е позволил на Пейдж да се върне в града. Всички останали бяха по ризи, но Лафлеш винаги носеше сако на служебното си място, сякаш за да покаже, че всеки миг е готов да се премести в кабинета на изпълнителния директор.

— Проблеми в Средния изток — заговори редакторът на външните новини Брайънт. — Израелците и сирийците. Не ми харесва

никак... — Той млъкна, когато в кабинета се вмъкна Шанън.

— Не спирай — каза той. — Продължавай, слушаме те.

Гласът на Брайънт стана по-уверен, когато се прехвърли от Ерусалим на Лондон, Париж и Южна Африка. Когато завърши, той погледна Шанън като че искаше одобрението му. Шанън му се усмихна.

— Може би все пак ще се намеся — каза той. — Нося добри новини. — Излезе напред, докато застана в средата на кабинета, за да бъде в центъра на събранието като командир. Беше висок, с широки рамене и посивяла коса. Носеше костюмите си с достойнство. Савидж си помисли, че той би могъл да бъде модел за портрета на идеализирания шеф на вестник. Отговорен. Съчувстващ. Умел професионалист. Той вечеряше с губернатора, кмета и влиятелните граждани. Не живееше в града, а в крайградския Кънектикът. Савидж не го подценяваше. Шанън можеше да бъде очарователен. Гласът му бе нисък, мелодичен и той го използваше като музикален инструмент, за да съблазнява, да успокоява, да възбужда. Можеше да разказва за поражения и победи като една Шехерезада от двадесети век. Можеше да предлага видения за слава.

— Първо — каза той, — щастлив съм да ви кажа, че фондацията „Фалън“ се съгласи да спонсорира заедно с вестника ни един семинар през уикенда на тема „Медиите и правителството“. — Чу се одобрително мърморене.

— Страхотно — обади се някой. На Савидж му се стори, че това е Лафлеш.

— Ще започнем с официална вечеря в петък вечер — продължи Шенън. — Сутринта в събота и неделя ще проведем дискусии по теми, водени от избрани лектори. Основната тема на семинара ще бъде сътрудничеството между вестниците и правителството за доброто на обществото. — Отново се чу одобрителен шепот.

— Трябва да се опитаме да го направим ежегодно събитие — обади се Савидж. Схванал иронията, Шанън му хвърли бърз поглед.

— Да, може би да го разширим тематично с времето — веднага се намеси и Лафлеш. — Например „Медиите и медицината“, „Медиите и индустрията“.

— Ами какво ще кажеш за „Медиите и гангстерите“? — обади се Сю Чандлър, шефката-ветеран на коректорите. В строго старомодната

си блуза и дълга до глезените пола тя бе седнала върху перваза на прозореца и държеше картонена чаша с кафе. — Може да накараме шефовете на петте фамилии да изнесат лекции и да ни разкажат кои са предпочитаните им методи за разчистване от враговете в наши дни. — Тя изгледа каменното лице на Савидж, който ѝ смигна скришом.

— Да — обади се той. — Ще ги накараме да ни разкрият своето мнение за федералните съдии и статута на профсъюза им, както и последните новини за Готи. Дали учи усилено, за да вземе гимназиална диплома.

— Това е смешно — намеси се Брайънт. — Ще бъде като че ли вестникът ни ги одобрява.

Шанън продължи, все едно не беше чул разговора.

— Това може да се превърне във важно събитие. Публичност, телевизионни предавания, такива работи. Все добри за вестника ни неща.

— Къде ще се проведе и кога?

— В „Сейнт Реджис“ в първата седмица на септември. Всеки от вас, който живее извън града, ще може да отседне там за две нощи.

— Колко ще струва? — попита Савидж.

— Още не сме пресметнали. Но знам, че ще си струва всеки цент.

— Бюджетът ни не стигна да изпратим репортер в Маями, за да опише историята с бежанците от Куба през миналата седмица — каза Савидж. — Не можахме да си позволим да отразим съда над Бикфърд в Денвър. — Още докато го казваше, Савидж разбра, че няма смисъл да спори. Парите за глупости като семинари винаги щяха да стигат, а за събирането на новини не.

— Положението в този случай е съвсем различно — спокойно отвърна Шанън. — Потенциалът на подобен семинар е огромен. Това не е просто събитие.

— Просто събитие ли? Аз пък мислех, че работата ни е да отразяваме събитията.

Шанън не обърна внимание на удара и му обърна гръб. Савидж сви рамене. Скипър щеше...

По дяволите, времето на Скипър си беше отишло. Скипър живееше на площад „Грамърси“, а не в Кънектикът. Той ходеше по боксови мачове, по кръчми, по футболни мачове и силните на деня

страняха от него, защото, както сам казваше, не обичал да вечеря с тях. Пък и освен това, казваше той, работата на един вестникар е да стои по-далеч от тях.

Той също така обичаше киното. Понякога влизаше в кръчмите, за да обядва с обикновените нюйоркчани, неговите читатели, и да разбере какво мислят те. Скипър обичаше и да си пийне. Говореше се, че всяка сутрин на път към службата винаги се отбивал в една кръчма, където върху бара го чакали две чаши бърбън и той почти без да спира, ги гаврътвал, а после, подсилен по този начин, влизал в кабинета си, готов да побеждава.

Всъщност той сигурно е пийвал повечко, но за бога, бе живял с удоволствие. Беше човек.

Савидж погледна към Сю Чандлър. Косата ѝ вече посивяваше и тя се бе попрегърбила от десетилетията свеждане над бюрото. Понякога двамата пресичаха улицата и отиваха да пийнат по едно и да си поговорят за Скипър и неговото време. Савидж бе чул слухове, че тя имала дългогодишна любовна връзка със Скипър. Може би те и двамата със Сю Чандлър са вече остарели... Но в него веднага се надигна една позната вече ярост. Нещата непрекъснато се променяха и новите ръководители бяха напълно уверени в правотата си. Но докато вестникът се променяше, хората престанаха да го купуват. Може би хората просто не се променяха според очакванията на Шанън.

— Добре — продължи Шанън. — Ще ви оставя да продължите с важните си дела и със създаването на един прекрасен вестник. Савидж е прав по този въпрос. Това е най-важната ни задача. Но то не означава, че не бива да подкрепяме някои нови идеи с авантюристична и дори нахална политика към бъдещето. — Като се насочи грациозно към вратата, той завърши: — Няма да ви преча повече. — Но преди да излезе, се извърна и погледна към Савидж. — Ела после да поговорим.

Савидж кимна. Отново си мислеше за Пейдж и какво да прави с него. Пейдж беше пияница, женкар, прекалено обичаше покера и веселите купони. „За какво си мисли, че е дошъл на този свят? Да се забавлява ли?“

8.

Къщата се намираше в южната част на Петдесет и девета улица между Първо авеню и „Сътън Плейс“. Доктор Дънкан Камбъл, сега положен в хладилна камера в моргата, бе живял на третия етаж. Здраво изпотеният Пейдж натисна звънеца под името му. После натисна петте други бутона, подредени до главния вход.

Чу се бръмчене. Пейдж отвори вратата и влезе. В малкото фойе беше почти толкова горещо, колкото на улицата, където температурата бе надвишила двадесет и девет градуса. Нагоре по стълбите пред него се отвори врата и една жена попита:

— Кой е?

Гласът бе старчески и треперлив.

Преди Пейдж да успее да отговори, в края на стълбището, което водеше към приземния етаж, се появи и мъжка глава. Тъмната му коса бе сресана артистично и по слепоочията сивееше. Красивото му лице бе очертано от идеално оформена челюст и високи скули.

— Дошли сте да помолите за автографа ми или идвате по повод лудия доктор? — попита той. — Приберете се, мадам, и затворете вратата си, докато не ви е хванал ужасният изнасилвач. — Последните му думи бяха за жената горе. Пейдж чу яростен шепот и затръшване на врата.

— Заради доктора — каза Пейдж. Мъжът го изгледа и въздъхна. Беше висок почти колкото Пейдж, но прилепналата му спортна риза и избелели джинси показваха много по-стегната фигура с мускули и тесен ханш. Беше бос.

— Ела долу и питай каквото те интересува — покани го мъжът. — Ти не си полицай, доколкото разбирам. Те вече идваха. Също и от „Таймс“. Една доста заядлива млада жена. Да не очаква човек.

— Аз не съм заядлив — каза Пейдж и извади журналистическата си карта. — Само търся някои факти. Вие ли сте собственик на тази сграда?

— Документът е на мое име — отговори мъжът, докато Пейдж го следваше надолу по стълбите. — Казвам се Чъки Ромпинг. Но документът нищо не означава. Това е Ню Йорк и значи, че наемателите са собственици. Аз съм само техен слуга, техен лакей, който се разправя с боклука, непрекъснатите им оплаквания и ако съм много, ама много добър, те ми плащат някакви мизерни пари, които обикновено закъсняват с по два месеца. Заповядай.

Пейдж последва домакина си по един коридор, украсен с лъскави снимки на актьори. Влязоха в хол с големи прозорци, които гледаха към храстите и розите в градината. Дребно, кафяво куче лежеше върху кушетката, погледна към Пейдж, пролая веднъж и след това го забрави. В ъгъла бе включен телевизор и предаваше следобедната сапунена опера. Стаята миришеше на марихуана и Пейдж забеляза, че Ромпинг държеше между пръстите си кафеникава цигара. Но пък вътре работеше климатик и след уличната горещина стаята бе благодатно хладна.

Пейдж се настани в един платнен сгъваем стол с надпис „Доналд Дък“ върху облегалката и се вгледа в един от героите на драмата, която се развиваше върху екрана, а след това към домакина си.

— Да, това съм аз — призна Ромпинг. — Обичам да се гледам и да анализирам как режисьорите провалят най-добрите ми роли. Аз играя Хамънд. Любовник съм на жената на най-добрия си приятел, а пък той чука сестра ми. И това, разбира се, не е всичко. Искаш ли да смукнеш? Питие?

— По-добре не.

— Решителен млад човек. — Ромпинг седна върху кушетката и като не отделяше очи от екрана, започна да гали кучето си.

— В момента се интересувам от вашия наемател Дънкан Камбъл. Познавахте ли го добре?

— Доколкото ми беше необходимо, благодаря. Досаден стар дядка.

— Досаден ли?

— Той беше наемател — каза Ромпинг, като че това обяснява всичко. — Но пък си отиде и това е добре.

— Бил е лекар, нали?

— Така казваше, така казваше.

— Практикувал ли е в Ню Йорк?

— Според неговите думи е практикувал в щата Ню Йорк. Някъде нагоре в Адирондак към канадската граница. — Ромпинг махна с ръка, като че ли нищо извън града Ню Йорк нямаше никакво значение. — После се пенсионира и дойде да живее тук със сина си. На третия етаж. Трябва да беше преди малко повече от година.

— Синът му на третия етаж ли е? Мислех, че Камбъл живее сам.

— Така е. Синът се премести. Вероятно му е писнало от стареца, ако питаш мен. Отиде в Илинойс или Чикаго. Или някъде там. И ми остави скъпия доктор.

— Нарекохте го луд доктор. Луд ли беше?

— Вероятно. Както повечето хора в Ню Йорк, нали? Но не става дума за това. Веднъж той ми каза, че лекувал пациенти психари, ненормални, от този род. Прекарал дълги години сред откачалки. Нали докторът, който се занимава с очите, се нарича очен лекар. Значи този, който се занимава с луди е луд лекар. Логично, нали? — Димът започна да действа на Пейдж. Но кой знае защо Савидж се интересуваше от тази история и той продължи да задава въпроси.

— Какво е правел в парка тази сутрин?

— Ходеше там всеки ден. Обичаше да си седи и да гледа как децата и ужасните им майки се въртят наоколо. Отиваше сутрин, връщаше се за обяд, а после отиваше и следобед. През лятото. Понякога и през зимата ходеше. Сигурно е нямал какво друго да прави.

— Какъв човек беше? Не само като наемател.

— Винаги съм си мислил, че има зловещо излъчване. Аз съм много чувствителен към тези неща. Но беше просто една стара развалина. Улиците наоколо са пълни с такива. Хора, които не са се грижили за телата си, никога не са влизали в спортна зала и сега се чудят защо на седемдесет години са се скапали. Сигурен ли си, че не искаш да си смукнеш? Много е отпускащо. — Пейдж поклати глава, зачуден дали хазяинът е поканил и ченгетата да си дръпнат от дрогата.

— Някога казвал ли е точно къде е работил, преди да се пенсионира. На частна практика ли, в болница ли? — Пейдж без голяма надежда търсеше нещо, което да освети някак безсмислената, случайна смърт на един старец в някакъв парк.

— Чакай да помисля. Веднъж ми каза името. Мисля, че беше, когато подписа договора за наем вместо сина си. Държавна болница,

каза ми той. Не мога да си спомня името сега, но кой знае защо правя някаква асоциация с дуел.

— Имаше ли някакви приятели, някой, който да е идвал на гости?

— И да е имал, никога не съм ги виждал. Не че ми се е искало. Няма ли да си водиш записки? Мислех, че репортерите винаги си водят бележки.

— Имам добра памет. Ами другите наематели? Разговаряше ли той с тях?

— Не мисля. Всичките са гадна сбирщина. Не се радват на живота, разбираш ме, нали?

— Прилича ми на отшелник, както го описваш.

— Нью Йорк е град на отшелниците. Всички се крият в своите небостъргачи-пещери. Доста варварско.

— Ами синът му? Нямах ли му адреса?

— Опитай в Чикаго. Казва се Алистър и също като баща си е някакъв лекар. Алистър Камбъл. Твърде, твърде шотландско име.

Пейдж беше готов да се откаже. Все пак Камбъл беше някаква странична линия към главното събитие — отвличането.

— Значи не можеш да си спомниш името на болницата, където е работил?

— Съжалявам.

— Имаш ли телефон и може ли да го ползвам?

Ромпинг въздъхна при тази молба, използваща добрия му характер, но отговори:

— В кухнята. Но се надявам, че няма да звъниш в друг град.

— В Чикаго. Ще ти платя.

Телефонистката в Чикаго каза, че в града имало трима лекари на име Алистър Камбъл. Пейдж откри търсения човек на втория номер, но жената, която се обади, каза, че Камбъл бил отишъл на покупки, за да се приготви за пътуването до Нью Йорк.

— Баща му е бил убит — изрече весело тя. — Трябва да хване сутрешния полет.

Пейдж каза, че ще се обади по-късно.

Той остави десет долара върху кухненската маса и се върна в хола. В изстудения въздух намачканият му и влажен костюм започна да

сърхне, но димът из апартамента вече му замайваше главата и той реши да излезе на чист въздух на улицата.

Звънецът на входа дрънна.

— А, трябва да е някой от учениците ми — каза Ромпинг. — Давам уроци по актьорско майсторство, с които поддържам клетото си съществуване. — Той отиде да натисне бутона за входната врата, после пристъпи леко към прозореца, където натисна друг бутон. От малкото фонтанче сред шантаво павираната градинка веднага бликна вода. „Част от декора за учениците — помисли си Пейдж. — Не за нахални репортери.“

Миг по-късно една дългокрака млада жена в бели шорти и жълта тениска над кльошавите си гърди влезе, изпъчила напред долната част на корема си. Тя изгледа Пейдж като манекенка, която стриктно спазва заповедта да избягва на всяка цена храната.

Ромпинг я прегърна и я целуна право в устата.

— Боже, Джени — каза той. — Всеки път, когато те видя, все повече изгарям от страст. Познай какво имам! Страхотен, чист перуански! Ще се върна след миг. Този господин си тръгва.

Джени го бе прегърнала през врата и го целуваше по лицето. Ръцете на Ромпинг се бяха плъзнали към задника ѝ и пръстите му се вмъкнаха под шортите.

— Ами апартамента на Камбъл? — попита Пейдж. — Може ли да го видя?

— Боя се, че не — отвърна Ромпинг над рамото на дамата си. — Един ужасно груб полицаи прибра ключовете и го запечата. Несъмнено това означава, че ще загубя още от наема. — Когато Пейдж си тръгваше, Ромпинг го изпрати с думите: — Няма да се разсърдя, ако използваш името ми в малкия си репортаж. Почакай, ще ти дам една снимка. Така ще разнообразиш криминалната си страница.

9.

Обикновеният, незабележим кафеникав микробус с регистрационни номера от Кънектикът първо бе забелязан от две петнадесетгодишни деца. Бяха момче и момиче, които се разхождаха с велосипеди по тротоара под минаващата върху моста магистрала към Уест Сайд. Те си говореха как ще избягат заедно към Калифорния, за да се запознаят с филмови звезди и особено с Джон Траволта, който беше „страхотен“. По този начин щяха да се отърват и от настояничеството на строгите си родители, които не ги пускаха да се разхождат след полунощ в събота. Проблемът, който ги занимаваше най-много в момента, бе, че имаха общо само тридесет и девет долара и половина.

Забелязали, че задната част на микробуса е издадена на повече от метър извън тротоара и по този начин принуждава колите да го заобикалят, те се приближиха и видяха, че плъзгащите се предни врати на колата са отворени. Седалките бяха празни. Радиото бе включено на новинарската станция, но никакви шумове откъм задната част на микробуса го заглушаваха. Сториха им се като плач на дете. Опитаха да отворят задните врати, но те бяха заключени. Мислеха да се промъкнат отзад, като прескочат облегалките на предните седалки, но накрая се отправиха към дома на момчето на улица „Джейн“ и разказаха на майка му за микробуса и странните звуци, идещи от него.

Първоначално, заета с новата си програма на компютъра, тя почти не им обърна внимание, но после си спомни за съобщенията по радиото за отвлечането при „Сътън Плейс“. Обади се в местния участък. По това време двама полицаи в патрулна кола бяха спрели до изоставения микробус. Те се покатериха през облегалките в задната част и там намериха децата.

Едното плачеше, но другото с удоволствие се тъпчеше с шоколадови пръчици „Туикс“. Наоколо бяха пръснати купища празни опаковки от бонбони, свидетелстващи за приятното му прекарване. По това време пръстовите отпечатащи на двамата юноши, децата и

полицаяте бяха полепнали по цялата кола, но въпреки това извикаха веднага екип за снемане на отпечатъци.

Водени от виещата сирена, сега вече и двете разплакани дечица бяха откарани в болницата „Сейнт Винсът“, където прегледът установи, че нямат никакви наранявания, макар лакомникът вече да показваше признаци за предстоящо повръщане. Той каза, че името му е Боби. Другото дете беше твърде малко, за да може да си каже името, но полицаяте от шести участък, които ги бяха открили, нямаха съмнения кое е и с удоволствие очакваха триумфалната си поява пред камерите във вечерната емисия на новините.

Заместник-шефът на детективите Бърт Пилсбъри се подготвяше мълчаливо за изявлението пред пресата, в което щеше да изтъкне водещата си роля. Той пристигна в съвещателната зала на полицейското управление заедно с комисаря и кмета на града, които пък си имаха свои собствени мнения по въпроса кой е най-заслужилият. Но така или иначе всички бяха на едно мнение по въпроса, че е необходимо да проведат бързо пресконференция, преди ФБР да се опита да се намеси в нещата.

Шефът на детективите бе представен от комисаря. По време на изявлението си Пилсбъри каза:

— Похитителите чисто и просто са се паникьосали. Бягайки от местопрестъплението, те са осъзнали, че няма да могат да се измъкнат, особено при положение, че хиляди полицаи, направлявани от умен, решителен ръководител, са тръгнали по следите.

Докато той съобщаваше подробностите за спасяването на децата, семейство Кардиф, родителите на по-малкото момченце, които бяха чакали някой да се обади по телефона в дома им с искане за откуп, пристигнаха в болницата „Сейнт Винсът“. Те прибраха сина си след сълзлива сцена, прилежно записана от телевизионен репортер. Боби Уебстър, бледен след повръщането, бе откаран с патрулна кола направо в нюйоркската болница, където майка му лежеше за лечение от огнестрелната рана в ръката. Пресата не бе допусната в чакалнята, за да отрази срещата, което предизвика недоволство и доста обидни думи към директора по обществени връзки на болницата, който накрая се оттегли в кабинета си и заключи вратата.

Микробусът бързо бе проследен до един търговец на антиквариати, който предната вечер го бе оставил да ношува до

тротоара на Шесто авеню, за да си спести таксата за паркинг в „Хилтън“, където отседнал. Когато излязъл на сутринта, за да започне работния си ден в закупуване на антики и не намерил колата си, той подал оплакване в участъка, че микробусът му е изчезнал.

Доста много свидетели се обадиха, че около 10 часа сутринта някакъв спрял микробус пречи на движението под „Сътън Плейс“. Двама мотористи твърдяха, че са видели мъже, носещи някакви вързопи, да влизат през задните врати на микробус, но не успяха да ги опишат, защото вниманието им било заето с трафика, за да могат да заобиколят спрялата кола. Не, мъжете не носели ски-маски.

Отделът по балистика представи предварително обобщение на разследването си. Куршумите са били изстреляни към парка, един от тях е попаднал в Шарлот Уибстър, а останалите в нещастния Дънкан Камбъл, седнал на една от пейките. Били 7,62-милиметрови от един или повече автомати. Изследването на района на парка и на микробуса не откри полезни за следствието следи.

Аутопсията на Камбъл показва, че той е бил убит от куршуми, попаднали в гърлото и белите му дробове. Други куршуми бяха го ранили в стомаха и дясното бедро. Полицията вече се бе свързала с най-близкия му роднина — неговия син, който живееше в Чикаго.

При други обстоятелства внезапната и насилствена смърт на Камбъл би могла да получи по-голямо внимание, но на фона на отвличането на децата и тяхното спасяване смъртта му се превърна просто в незначителна част от картината. Освен това бързото връщане на децата предизвика разочарование сред новинарските екипи в града. Онова, което можеше да се превърне във великолепна история с продължение, новина, надували тиражите дни наред, се оказа само еднодневка.

Кметът, на когото му предстояха нови избори, заяви:

— Важното е, че децата бяха върнати. Ние, разбира се, няма да жалим сили да хванем и да осъдим извършителите. Но връщането на невредимите деца на разтревожените им родители затъмнява всичко останало. Добрата ни полиция, реорганизирана под моето ръководство, отново показва големите си възможности в продължаващата борба против организираната престъпност.

Лейтенант Сара ван Алън обаче имаше многобройни въпроси във връзка с този случай. В резултат на което тя си състави малко по-

различно мнение по този въпрос.

10.

Първото издание се търкаляше през машините на печатницата, намираща се на седем етажа по-надолу и по-голямата част от деня бе минала, но Пейдж се въртеше из новинарската зала и висеше зад фонтанчето, пръскащо вода, докато не се увери, че Лафлеш си е тръгнал. Нощният дежурен редактор — Пъргейви, висок и печален — зяпаше монитора си като песимистично настроена гледачка. При наборното бюро Сю Чандлър попълваше кръстословицата на „Таймс“, докато двамата нощни коректори спореха апатично за Пруст и Расин. Залата имаше изтощения и разхвърлян вид на хиподром в края на деветото за деня надбягване. Пейдж хвърли поглед върху макета на първа страница върху бюрото на Пъргейви: „ПРОВАЛЕНО ОТВЛИЧАНЕ — ДЕЦАТА СПАСЕНИ“. Имаше снимка на Тор Кардиф в прегръдките на разплаканата си майка. Кореспондентът на сектор „Образование“ на вестника Бърки Авантата се бе облегал до клавиатурата си в сектора на репортерите и се оплакваше по телефона от развалената си кола. Пейдж му бе измислил прякора, след като бе забелязал навика на Бърки, когато излиза от бара, да посочва някого и да казва „той плаща“.

— Проклетите пружини направо са изхвъркнали от така наречената кожа — каза Бърки. — Все едно че седя върху телена четка. — Когато остави слушалката, той мина покрай Пейдж на път към тоалетната. — Мога ли да ви помогна с нещо, сър? — заяде се той. — Не се допускат посетители в залата, ако нямат работа тук.

— Да ти го начукам в академичния гъз — отвърна Пейдж.

Бърки се държеше надутото като професор, защото имаше по-високо образование. Освен това пишеше проза, която обаче бе почти неразбираема за широкия кръг читатели.

— Брей, брей. Май че това чудо идва от работа по картофените поля на Лонг Айленд. Там ги учат на толкова земна реч.

Пейдж му обърна гръб. Отвори кесията, която си бе донесъл, и извади от нея един поостарял сандвич със сирене и бира.

— Хей, Пейдж. — Той се огледа. Беше жената, която ръководеше коректорите от нощната смяна. Тя като че ли страдаше от постоянна настинка, защото подът наоколо ѝ винаги бе покрит с използвани салфетки. — Савидж те търси — каза тя. — Искате да говори с теб в кабинета си. Изглеждаш ужасно.

Когато Пейдж влезе в кабинета му, Савидж вдигна поглед от макетите върху бюрото си.

— Дадох ти странична колона — каза той. — На Лафлеш хич не му стана приятно. Изглеждаш ужасно. Не можеш ли да си намериш приличен костюм, за бога?

Светлобежовият костюм на Пейдж, купен на разпродажба за 70 долара и половина от „Гудуил“, се бе намачкал като мокра хартия от потта и напрежението, на което бе подложен през този горещ ден. Пейдж се обиди. Костюмът му бе пострадал заради доброто на вестника.

— Лафлеш не те иска — продължи Савидж. — Казва, че се държиш зле. Че обиждаш хората и не си дисциплиниран, а освен това го плюеш пред другите и той го знае.

— Казва го, защото не го черпя. Него и кликата му. Ако му купиш питие, веднага му ставаш приятен. Две питиета вече ти дават препоръка. А след три те обиква. Гадно копеле.

— Добре, каквато и да е истината, вие двамата не се обичате, което ми създава проблеми. Какво ще правим с теб? Да те пратят ли обратно в провинция Съфолк?

— А защо не в Рио? Там имам големи връзки.

— Не, мисля, че ще е по-добре известно време да те наблюдавам. Ще те освободя от градската секция и ще работиш под мое ръководство. По този начин ще мога да анализирам проблема с личностните ти взаимоотношения. Може пък да успея да те спася от самия теб.

— Това ме устройва. — Пейдж изви врат и заразглежда снимката на момче върху бюрото на Савидж. — Синът ти ли е?

— Да — кратко потвърди Савидж. — Добре, вече можеш да забравиш за отвлечането. То е достатъчно добре отразено засега, докато не са хванали похитителите. Но междувременно искам от теб да измъкнеш от новинарската копия на един материал с име „Рей“. Става дума за един дребен, стар, бивш затворник. От „Асошиейтед

прес“ са провели кратко интервю с него пред съда, но заради материала по отвличането е било доста орязано. Интересно е.

На Пейдж не му прозвуча като интересно.

— Ами какво ще кажеш за жените, свидетелки на отвличането?
— попита той. — Ако ги намеря, ще направя страхотен материал.

— Лафлеш е назначил други за тази работа. Сега искам от теб да се съсредоточиш върху бившия затворник. Любопитен съм по няколко въпроса. Наречи го предварителен тест за възможностите ти. Разбира се, ако предпочиташ, мога да те пратя обратно да работиш за Лафлеш.

— Няма нужда — побърза да отвърне Пейдж. — Какво искаш да направя. Друго интервю ли?

— Едно интервю, малко задълбаване в случая в стил „Пейдж“. Намери стареца, очаровай го, накарай го да ти разкаже историята си, провери я, подуши наоколо. А после ми докладвай. Гледай да го приготвиш за утре вечер.

— За какво е цялата тази работа?

— Напиши материала и ще видиш. Давай.

Пейдж се върна при репортерските бюра. Взе студения сандвич със сирене и видя, че някой е отхапал голямо парче от него. Погледна към бюрото на Бърки, но Авантата си бе отишъл. Пейдж хвърли остатъка от сандвича в кошчето, отпи от бирата и набра телефона на Камбъл в Чикаго.

Камбъл беше въздържан, каза, че е говорил с ПУНИ и Пейдж може да получи информация оттам.

— Сигурно сте разтревожен. Съжалявам, че ви безпокоя в такъв момент, но имам само няколко въпроса — каза Пейдж, като използва чара на гласа си. — Той вдовец ли беше?

— Да.

— Отдавна ли беше пенсионер?

— Малко повече от година. Вече станаха два въпроса.

— Той беше специалист по психични болести, нали?

— Да.

— А къде е практикувал?

Последва мълчание и Пейдж очакваше да му затворят телефона.

— На север — отговори най-накрая Камбъл. — В едно градче, наречено Хамилтън. В болницата за криминално проявени

психичноболни. А сега трябва да тръгвам. Моля, не се обаждайте повече. — Този път слушалката бе затворена.

Пълна загуба на време. Две трошки информация и никоя не си заслужава да бъде поднесена за печат по това време на нощта.

Пейдж извика на екрана материала, който Савидж го накара да потърси, изпринти го, а после преброи парите си. Дали ще му стигнат, ако вземе такси до Хемптън? Мамка му! Савидж му каза да остави всичко друго и да действа бързо. После си спомни, копеле такова, че няма и къде да спи тази нощ.

В дома на безработната актриса все още никой не вдигаше телефона. Той затършува из джобовете си, докато намери номера, който му беше дала лейди Джейн. Тя бе готова да го подслони.

Оказа се, че живее в малка тухлена къща в източната част на Шестдесет и трета улица. Независимо дали имаше титла или не, тя разполагаше с пари.

Лейди Джейн отвори вратата. Беше облечена в широка, стигаща до глезените черна роба и чехли. Ухаеше на мускатов парфюм.

— Закъсня — каза тя. — Нищо, ще наваксаме. — Тя го въведе в облицована с дърво стая, декорирана с кретон и дамаска. Беше достатъчно хладно, за да си остане със самото. Едната стена бе заета от рафтове с подвързани в кожа книги, които изпълваха пространството от двете страни на камина от черен мрамор. Под меко осветения портрет на лейди Джейн с маска, покрита със скъпоценности, и вечерна рокля с дълбоко деколте, се намираше мокрият бар.

— Нека първо да пийнем — каза тя. — Изглеждаш така, като че ли имаш нужда от малко алкохол. Сякаш са те извадили от центрофуга.

— Работих цял ден. Имаш ли нещо за ядене?

— Можеш да хапнеш сандвич. Пушена съомга и препечена филийка. Без масло. Ще се погрижим да отслабнеш.

Заедно със сандвича му бе разрешена чаша скор.

— Не очаквам да имаш никакви мъжки дрехи — каза той, след като тя му донесе храната. Не беше ял от сутринта, когато закуси с три яйца.

— Няма да имаш нужда от дрехи.

— Но утре ще имам.

— Ще видя какво мога да намеря. Свършвай с това. Ще пийнем още по едно, а после си лягаме. Вече е късно, а утре имам да ходя по

магазините.

Тръгнаха с чашите си нагоре по стълбите към стая с голямо, издигнато на четири стабилни крака легло. От двете му страни имаше ниски стъпала, за по-лесно качване. Тук беше още по-хладно. „Централно охлаждане“ — предположи Пейдж. Имаше индиректно осветление и лампи върху масички от двете страни на леглото, огромен гардероб и люлеещ се стол пред панорамен прозорец. На стената се виждаше снимката на едър мъж с червеникаво лице, облечен в червен жакет и ездитен брич, хванал юздата на кон. До него стоеше лейди Джейн също в облекло за езда. Тя изглеждаше на около двадесет и четири години, но погледът ѝ бе точно толкова нахален и високомерен като сега, поне десет години по-късно.

— Кой е този?

— Покойният ми съпруг. Той притежаваше титлата, а аз парите. Счупи си врата при едно надбягване в Съмърсет. Оттогава не съм яздила. И без това не обичах.

— Ти ли си била богатата?

— Семейството ми. Сега аз имам и пари, и титла.

— Би трябвало да имаш камериерка и слуги, които да се грижат за теб.

— Имам, но днес им е почивен ден.

— Защо не живееш в Англия?

— Живея, скъпи, понякога.

— Това ли е моята стая? — попита той.

— Да, и моята. — Тя изчезна в малка странична стая и започна да се съблича. Той беше изтощен от деня.

Беше се съблякъл и изкачил стъпалата към леглото, когато се чу пускането на водата в тоалетна и лейди Джейн се появи. Докато се приближаваше, остави робата си да падне на земята. Той се пресегна да загаси лампата откъм своята страна на леглото.

— Остави я, скъпи — каза тя. — Обичам да виждам какво правя. — Тя се изкатери върху огромното легло. — Добре. А сега можеш да се отчетеш заради снощи.

11.

Тя каза, че ще бъде в един бар в Челси — „Найспи“ на Двадесет и трета улица. След като излезе от службата, Савидж намери такси на „Лексингтън“ и тръгна към центъра.

Беше кенеф. Кръчмата смърдеше на изветряла бира, немити пепелници и дезинфектант, какъвто използват в моргите. В ъгъла до прозореца телевизорът показваше мач на „Янките“ без звук. Двама мъже в работни дрехи седяха в двата края на бара с присвити рамене и наведени над чашите си глави, заслушани в собствените си мисли.

В лявата част на помещението срещу бара имаше сепарета с червени пластмасови столове, изпочупени и поправени с лепенки. На стената висеше голям календар с картина от плаж в Португалия и две момичета в старовремски цели бански, които играят на топка. Като че ли поне те се забавляваха. На тавана висеше вентилатор, който се въртеше бавно и разпръскваше равномерно миризмите.

Тя беше седнала с лице към входа на едно от сепаретата и говореше с млада негърка със златна обича на носа. Ван Алън носеше синьо сако със златни копчета и сива пола, чийто подгъв флиртуваше с колената ѝ. Другата жена носеше мръсен бял гащеризон върху черна тениска. Ван Алън пиеше сода. Чернокожата пиеше бира и преди всяка глътка посоляваше течността в чашата си. Когато Савидж влезе, очите на Ван Алън се обърнаха към него, но тя не даде знак, че го е видяла.

— Какво става — обърна се Савидж към бармана. — Мъртъв час ли?

Барманът го изгледа хладно, но не отговори. Савидж седна пред бара между двамата клиенти и си поръча бира. Зад бармана, едър мъж с къса коса и мускули на Попай, присветваха реклами на „Бъдвайзър“ и „Курс“.

В огледалото между бутилките „Къти Сарк“ и джин „Гордън“ Савидж виждаше Ван Алън, която слушаше кикотенето и бърборенето на чернокожата. Савидж се зачуди дали онази не е дрогирана. Ван

Алън веднъж вдигна поглед и му смигна, но после отново насочи вниманието си към жената.

Докато чакаше и отпиваше от бирата си, Савидж се замисли мрачно за Кит и нещастното пътуване обратно към Ню Йорк.

Тази сутрин училищният двор бе пълен с възбудени младежи. На тревата под старите брястове момчета и момичета викаха и се смееха, пожелаваха си довиждане и пляскаха ръце, кълнях се, че ще се обаждат един на друг, а после си тръгваха с родителите. Изпитите бяха свършили. Лятото се простираше безкрайно пред тях и им обещавахе забави.

Савидж гледа известно време усмихнат възбудата, но не може да забележи Кит. Тръгна към спалните помещения, които се намираха в югоизточния край на двора. Кит беше осмокласник, но го готвеха за Харвард. Той бе много умен. Отличник по всичко освен по математика и участваше в отборите по водна топка и колоездене. На черната дъска веднага след входната врата някой беше надраскал с тебешир „Пожелавам ви прекрасно лято!“ Савидж изкачи бързо стълбите до втория етаж на „Хъдсън хаус“ и тръгна по пустия коридор към последната врата. Тя беше открехната и той влезе.

В обикновената, скромно мебелирана стая Кит се бе проснал по корем върху металното си легло. Май бе пораснал с десетина сантиметра. Навсякъде по стените имаше плакати на рок-групи, футболисти и полуголи надарени жени. Ризи, панталони, чорапи и спортни уреди се въргаляха по пода. Затворените прозорци задържаха в стаята лек мирис на пот. Беше като войнишко помещение, но без сержант, който да държи за спазването на дисциплината. Нямаше и следа от съквартиранта на Кит.

— Хей, Кит — извика Савидж и разтърси сина си за рамото. Момчето предпочиташе да спи, вместо да яде. — Хайде, време е да си тръгваме.

Кит се извърна по гръб и погледна Савидж. Лицето му бе изпито, а очите излъчваха болка. Почти веднага отмести поглед.

— Трябва да се явя пред директора — каза той. — Ще ме изключат.

Савидж зяпна момчето си. Кит обичаше да се майтапи, но лицето му бе твърде нещастно, за да се шегува. Савидж приседна на ръба на леглото.

— Какво, по дяволите, се е случило?

— Всичко се провали. Изключен съм.

— По-добре ми разкажи за какво става дума.

— Стана снощи. Четох цяла нощ за последния изпит. Някой внесе вътре бира и ние с Пост пийнахме по две, всъщност повече... Той също е изключен. — Момчето се мъчеше да се овладее. — Всъщност в началото всичко беше добре. Явих се сутринта на английски, а после старият Хемптън каза, че усещал алкохол в дъха ми. Аз се дръпнах, но накрая ми се наложи да призная, че съм пил бира. Те дойдоха тук и намериха няколко празни кутии. Това беше. Вече съм история.

— Господи, Кит.

— Знам, татко. Аз съм пълен провал. Само преди три седмици... — Само преди три седмици Кит и Пост бяха вписани в списъка на предупредените, защото бяха пили бира. Бяха им казали, че при следващото нарушение ще ги изключат. И ето че стана.

— Не можа ли да поискаш да се явиш пред дисциплинарната комисия? Да им се примолиш?

— Няма начин да ми простят, татко. Пост вече си прибра вещите и си тръгна.

Савидж се изправи и се заразхожда из стаята.

— Ти пияница ли си, алкохолик ли си, Кит?

— Не, татко. Обичам бира. Само толкова. Първия път пих вечерта, когато победихме „Хочкис“. Празнувахме. А снощи просто не съм се замислил. Беше топло, бях жаден и...

— Майка ти знае ли?

— От училището ѝ се обадиха. Сигурно ти вече си бил на път за насам. Накараха ме да говоря с нея.

— Говори ли с нея? Тя какво каза?

— Доста е разтревожена. Боже, колко съжалявам, татко. Провалих всички. Теб, мама, всички.

— Какво ще стане, когато идеш при директора?

— Предполагам, че ще ми го съобщи официално. Аз му казах, че ти идваш. Той иска да се срещне и с теб. Боже, каква каша!

— Кой донесе бирата?

— Едно момче от големите.

— Кой?

— Няма смисъл да го обвинявам. Грешката е моя.

— Не искаш да ставаш предател, така ли?

— Да.

Кит се изправи с усилие като инвалид и отиде до мивката да измие лицето си със студена вода. Както обикновено косата му бе пораснала за подстригване.

Те минаха покрай пилоните и под гранитните арки към директорския кабинет.

— Тогава нека си тръгнем с достойнство — каза Савидж. — Вдигни глава и гледай копелето право в очите.

Сега дворът бе по-тих, но пред кабинета шумно разговаряха дузина младежи — момчета и момичета. Когато видяха Кит, те замлъкнаха и му направиха път към кабинета на директора.

— Късмет, Кит — извика едно момиче, а едно момче, което носеше бейзболната си шапка с козирката към тила, за да прилича на пилот от Втората световна война, се обади по-тихо:

— Майната им на тези лицемерни мръсници. По-добре ще ти е да си въвн оттук, Кит.

Но останалите само гледаха, като че ли виждаха собственото си наказание. Беше младежка версия на изпращане на смъртник.

Секретарката, майчински изглеждаща жена с размазан грим над дясното око, ги въведе в кабинета на директора.

— Ще дойде след миг — каза тя и затвори вратата. Кит седна вдървено на един стол, докато Савидж се приближи до прозореца и загледа реката, където пролетно време се провеждаха състезания. Сега водата беше спаднала и толкова неподвижна, че приличаше на тясно езеро.

— Извинете, че ви накарах да чакате. — Директорът внезапно се появи като дух от бутилка. Той винаги изглеждаше разсеян, като че ли мислеше за по-важни неща от онова, с което се занимава в момента. Настани се на стола зад затрупаното с документи бюро. — Каза ли ви Кит? — попита той. — Добре. Това е твърде неприятно, но разговарях с председателя на комитета и решихме, че няма никакъв начин Кит да

остане в училището. Повторно нарушение в рамките на три седмици е твърде лоша постъпка.

— Как ще засегне това неговите амбиции за постъпване в колеж?

— Поне няма да помогне много за изпълнението им. Но коледжите не приемат пиенето толкова сериозно, както ни се налага на нас.

— И няма ли начин да се отмени наказанието?

— Не. Наистина ви съчувствам, но не можем да правим изключения от правилата. Те са твърди. Няма да е честно спрямо останалите ученици. — Директорът говореше безизразно, преплел пръсти под брадата си.

Савидж преглътна грубия си отговор. „Да си тръгнат с достойнство.“ Той, както всички, които си имаха работа с училищата, знаеше, че има изключения, особено ако родителите на виновния ученик са достатъчно богати, за да спонсорира построяването на нови спални, нови тенис кортове или даването на стипендии. На родителските срещи председателят на училищния съвет приказваше непрекъснато за идеализъм, духовно израстване и подкрепа на младежките души. Но същият човек приемаше милиони от една акула от „Уолстрийт“, който бе изхвърлил на улицата цяла армия нископлатени работници. Новият комплекс сгради на училището бе наречен на името на благотворителя. Канеха го да държи речи пред абитуриентите. Речта му бе пълна с призови към зрелостниците да търсят висшите цели в живота.

— Хайде, Кит — каза Савидж. — Време е да тръгваме. — Директорът протегна ръка и Савидж я пое. „Да си тръгнем с достойнство.“ Навън младежите се извърнаха да ги изгледат.

— Как мина, Кит?

Той протегна юмрук с палец надолу и продължи напред. Една учителка, която Савидж харесваше, вървеше срещу тях по коридора. Тя видя мрачното му лице и се спря.

— Много съжалявам. Кит ще ми липсва — каза тя. — Позорно е. Мисля, че може би Холдън Колфийлд^[1] е бил прав. — На Савидж му се стори, че тя ще прегърне момчето, но след леко колебание тя им кимна и продължи по пътя си.

Поставиха опакованите вещи на Кит на задната седалка в БМВ-то на Маги.

— Как е Кристиан? — попита Савидж. — Тя знае ли? — Не беше сигурен дали между двамата имаше любов, но знаеше, че са добри приятели.

— Тя нямаше изпити днес — отвърна момчето. — Замина си снощи и сигурно вече си е в Париж. Когато се прибере у дома, ще ѝ се обади по телефона.

— А Джони-бой? — Джони беше индианец от бедно семейство в Боуи, Тексас, на когото му бе отпусната стипендия. Кит се бе опитал да му помогне да се пребори с чуждата му, елитарна култура.

— Няма да се връща. Не можа да понесе начина, по който някои от децата се отнасят с него, защото не плаща никакви такси. Мислех да ида в Боуи и да се опитам да го убедя да се върне наесен, но май вече няма да съм добра реклама за училището.

След петнадесет минути те стигнаха междуцатското шосе и Савидж погледна Кит. Той бе избягал от тревогите си в съня.

Когато порасна, косата на момчето му потъмня. Савидж се сети за времето, преди да се разделят с Маги, когато прекарваха отпуските си в лозето на Марта. Спомни си избелялата от слънцето руса коса на Кит и потъмнялото му като изсъхнал тютюн тяло, когато влизаше и излизаше от водата при Гей Хед. Маги бе пожелала да се настанят в скъп хотел в Едгартаун, докато Савидж предпочиташе простото легло и закуска в селската къща в Западен Тисбъри. Този път Савидж бе победил в спора и накрая даже Маги бе признала, че е прекарала приятно. След това се сети за гордата усмивка на Кит, когато спечели мача за отбора си. Остави спомените настрана.

Савидж никога не бе казвал на Кит, но всъщност той не искаше момчето му да се записва в частно училище. Не разбираше какво толкова им има на държавните училища. Сега Маги щеше да го наблюдава, търсейки намек за доволство от случилото се. Сигурно ще пожелае да запише Кит в друго частно училище.

Кит се събуди, когато влязоха в Манхатън. Портиерът Майк в сградата на Петдесет и пета улица дойде да им помогне за багажа. Беше пуерториканец, но отраснал в Ню Йорк и акцентът му бе съвсем като на жител на Бронкс.

— Хей, човече — обърна се той към Кит. — Пораснал си. Май скоро ще сложиш ръкавиците да се срещнем на ринга.

Навремето си Майк е бил шампион в лека категория и носител на „Златни ръкавици“, но така и не станал достатъчно добър, за да направи професионална кариера в бокса.

— Може би — усмихна му се Кит. — Ако остана тук известно време.

В апартамента ги чакаше Маги. Изглеждаше като да бе плакала. Тя прегърна сина си. Сега той бе доста по-висок от нея.

— Не се тревожи, Кит — каза му тя. — Това училище и без това не беше твърде добро. Ще намерим нещо по-хубаво.

— Училището си беше наред — отвърна й той. — Аз се изложих. Това е. Може би ще тръгна да си търся работа. Да се поблъскам малко. Да се опитам да порасна.

Тя се отдръпна и изгледа Савидж.

— Това твоя идея ли е? Да го накараш да се откаже? Да забрави за Харвард?

— Татко няма нищо общо — възрази момчето. — Докато пътувахме с колата, си мислех. Може да поработя една година. Пък може би Харвард не е за мен...

— Няма да правиш такива работи! Нали, Джак!

Савидж сви рамене.

— Няма защо да се бърза. Ще трябва да обмислим. Все пак става дума за живота на Кит, а той е достатъчно голям, за да ни помогне да вземем решение.

Когато нещата на Кит бяха прибрани, той изчезна в стаята си. Савидж знаеше, че ще се върне към забравата на съня.

— О, Джак — заговори тя. — Това гадно училище... Може би ти все пак си бил прав.

— Не става дума за прав или неправи, Маги. Кит го каза съвсем точно. Той се е изложил. И ние трябва да приемем фактите.

Сега сълзите й закапаха отново. Тя го прегърна през кръста и опря лице на рамото му.

— Ние объркахме всичко. Семейството ни... Нали? Ти и аз. Самите ние не се справихме, а сега Кит...

— Кит ще се оправи. Също и ние. — Той я погали по гърба. Тя още беше стройна и нежна. Миришеше на розова вода. Като подсмърчаше и бършеше очи, тя се отдръпна.

— Може би ни трябва по глътка.

Той взе своя скоч и се приближи до прозореца с изглед към небостъргачите на Централен Манхатън. Още я харесваше, но двамата почти нямаха нищо общо. В сравнение с нея той не бе вървял по правилен път, ако изобщо е имало някакъв път в бедното, малко градче, където бе израснал. Тя бе юрист по корпоративно право, дъщеря на юрист. Беше постигнала големи успехи. Това беше част от общия им проблем. Тя бе свикнала с парите и с харченето им. А той не. Той се чувстваше неудобно сред нейните роднини и приятели. Същото важеше и за нея спрямо неговите близки. Тя обичаше опера и скъпи ресторанти. Той обичаше киното и ресторанта на ъгъла.

— Трябва да се върна във вестника — каза той. Това бе другият проблем: неговата работа, която не свършваше понякога до полунощ. Доста често тя го бе чакала, за да идат на вечеря, на театър, а пък точно тогава се случваше да се появи сериозен материал и тя се чувстваше изоставена. С течение на годините се бяха отчуждили.

— Аз се срещам с един човек — каза му тя.

— Ооо?

— Адвокат. Добър.

— Сериозно ли е?

— Може да стане. С него ми е весело, както навремето беше с теб. Защото си имахме и хубави години, нали?

Той не довърши питието си, но остави чашата. Подаде ѝ ключовете от колата.

— Трябва да тръгвам.

— Знам — отвърна тя.

В „Найспи“ Савидж видя, че Ван Алън слага банкнота върху масата. Негърката я взе, излезе от сепарето и тръгна към вратата. Гледаше Савидж и купчината ресто от 20-те долара, което той бе оставил върху бара. Спря се зад него.

— Дай ми петарката. — Имаше испански акцент. Савидж взе петдоларовата банкнота и я подаде. Ръката ѝ се стрелна бързо и банкнотата изчезна.

— Хей — извика барманът. — Махай се веднага. Излизай на улицата, където ти е мястото. Не искам такива като теб да ми се въртят вътре.

— А, извинявай — изгледа го тя. — Какъв ти е проблема бе, задник? Не можеш вече да го вдигаш ли? — Веднага след това излезе.

За миг барманът изглеждаше като че е готов да я погне, но си остана на мястото.

— Не биваше да ѝ даваш — каза той на Савидж. — Ако искаш да се договаряш с нея, излез навън. Тази курва непрекъснато досажда на клиентите ми.

Мъжът отляво на Савидж, небръснат, със зачервени очи и смачкано кепе на главата си, се обади:

— Проклети цветнокожи. Да си стоят, където им е мястото, а не да се въртят наоколо и да разпространяват болестите си. — Той изгледа Савидж. — Дръж си парите в джоба, господине.

— Не знаех, че съм ви наел за лични финансови консултанти, господа — отговори Савидж. — Кога съм го направил?

Другият клиент не отклони поглед от чашата си.

— Да ти купя ли питие? — попита Ван Алън, която се бе приближила към Савидж. — Колко ѝ даде?

— Петарка.

— Голям ден за Рамона. Двадесет от мен, пет от теб, а още дори не се е облякла, за да излезе на улицата.

— Не я води повече тук — каза барманът. — Този бар е прилично място. Всъщност и ти би трябвало да се държиш далеч от нея.

Ван Алън го изгледа.

— Виждам доста нарушения тук — заяви тя. — Първо, мястото е досадно. Второ, ти нямаш добро държание. Трето, клиентите ти не са чисти. Изобщо има достатъчно забележки, та ако повикам Държавната агенция по алкохола, да ти затворят заведението.

Едрото лице на бармана се зачерви.

Савидж прибра рестото си.

— Иди да вземеш един душ, че миришеш като гащите на Фидел Кастро — каза той на мъжа с кепето. — Да вървим — обърна се след това към Ван Алън. — Тия са задници и каквото и да им кажем, няма да се променят.

Барманът посегна под бара, но задържа каквото бе хванал под тезгяха. Двамата излязоха и го оставиха да си мърмори, докато бършеше бара и прибираще полуизпитата чаша с бира на Савидж.

Когато тръгнаха на юг към апартамента ѝ на улица „Джейн“ във Вилидж, двамата се погледнаха и се разсмяха.

— Ти да не би да се опитваше да ми превземеш информаторката?
— попита Ван Алън. — Рамона така или иначе ще даде всичко на сутеньора си Алберто.

— А ти защо не показва значката си на онова копеле бармана?

— Защото може би той също щеше да ми покаже своята.

— Той ченге ли е?

— Почти съм сигурна, че е. Винаги се познава. Добре, че и ти не си ченге, та да се опиташ да покажеш какъв си мъжкар. Тогава по пода щеше да има и кръв. Знаеш ли колко много ченгета се застрелват едно друго по баровете?

— Приятелката ти съобщи ли нещо ценно?

— Може би. Понякога човек не може да прецени веднага.

— Тя една от квачките ти ли е?

— Да, регистриран информатор. Срегнах я преди доста време, когато работех под прикритие за „Наркотици“. Информаторите са ключът към играта, както добре ти е известно. Цялата великолепна полицейска работа се свежда до това кой има подобри информатори. По дяволите, забравих...

— Какво?

— Мама е тук и е отседнала при мен. Не можем да идем у нас.

— Добре де, тогава при мен.

Майка ѝ живееше във Филаделфия. Никак не ѝ харесваше, че Ван Алън е ченге. Искаше тя да се омъжи, да има деца и да се премести от Ню Йорк.

Те се спряха и се насладиха на хладината на вечерта, докато се оглеждаха за такси.

— Днес видях Тод Пейдж — каза му тя. — Той мисли, че си страхотен. За главен редактор.

— А, точно от него най ми трябва препоръка.

— Той още не знае за нас.

— Това изобщо не е негова работа.

— Да, ама той си мисли, че всичко е негова работа.

Бяха се запознали в полицейската академия точно по времето на развода му. Той връчваше наградата „Полицай на месеца“. Тя тогава беше съветник на жените-кадети. Скоро след това тя се върна да работи на улицата, но междувременно вече бяха създали връзката си.

Едно такси се насочи към тях.

— Искаш ли да пийнеш нещо, че да изхвърлиш вкуса от „Найспи“?

— Не — отговори тя. — Предпочитам да си легна.

В таксито шофьорът си бе пуснал латиноамериканска музика толкова силно, че почти не можеха да се чуят. Това не пречеше на Савидж. Ръката ѝ почиваше върху бедрото му и той гледаше профила ѝ, осветен от уличните лампи, скулите и пълничките ѝ устни.

— Отдавна не сме се виждали — каза тя. Трябваше да се наведе към него, за да я чуе сред силната музика, и той усети дъха ѝ върху ухото си.

Кимна. Две, по-скоро три седмици. Не смяташе, че ще излезе нещо. Той бе човек, който не издаваше чувствата си, но тя още повнимателно прикриваше своите. Когато я попита защо не се е омъжила, тя се пошегува и веднага смени темата. Никога не говореше за детството си. В нея имаше нещо тайнствено, нещо далечно и неуловимо. Може би точно затова го привличаше.

Всъщност те не се познаваха добре извън интимността, която излизаше наяве в леглото. Просто се използваша взаимно в малкото случаи, когато свободното им време съвпадало, но пък какво лошо има в това? В леглото или извън него, той я харесваше и знаеше, че и тя го харесва. Обичаше да ѝ помага, да се грижи тя да бъде представена добре в криминалните репортажи, които излизаха във вестника. Само че му се искаше тя да може да намира време да вършат обикновени неща, като например да се разхождат в парка, да ходят на кино, на плаж. Но не си позволяваше да мисли какво би следвало от това.

В апартамента му с изглед към прозорците на друг шестетажен жилищен блок те застанаха един срещу друг и той докосна лицето ѝ с пръсти, пригласяйки тънките бръчици в краищата на очите ѝ. Беше юни, но тя бе бледа като през зимата.

— Няма да се изгладят — каза тя.

— Имаш нужда от здрав сън.

— После.

Двамата се прегърнаха. Тя зашепна желанията си. Устните ѝ бяха топли и отворени, езикът настоятелен.

Тя свали самото и обувките си. Слава богу, не каза нищо за състоянието на апартамента. Вътре беше пълна бъркотия. И така си бе, откакто се беше преместил и възобновил ергенския си живот. Но поне

беше оправил леглото си, макар и не идеално. Понякога измиваше пода и пускаше прахосмукачката, особено няколкото пъти, когато тя му бе идвала на гости, но след това оставяше прахта и бъркотията да царуват дълго време. Отвори бутилка австралийско вино.

— Онази Рамона сигурно би могла да намери по-лесен начин да си изкарва хляба — каза той, докато пълнеше чашите.

— Какво знаеш ти? — Тя се настани на кушетката и сви крака под себе си. — Споменава ли съм ти, че първата задача, която ми бе възложена, след като завърших академията, бе да хващам сводници? Трябваше да се обличам в полички до задника и да ходя с почти разголен бюст. Бях около двадесетина годишна, завършила бях гимназия в манастир, Боже мой, и колеж в Бостън. Всяка нощ трябваше да вися около тунела „Линкълн“ и да чакам нахални мотористи да ми предлагат. Беше леден студ, арктически вятър се опитваше да ме отнесе, а пък аз трябваше да привличам типове, които изобщо не приличаха на моя приятел, момчето от съседния двор.

— Недоволна ли беше?

— Разбира се. И продължавам да мразя подобна дейност. Това не е полицейска работа. Какво я засяга полицията, че един мъж и една жена желаят да сключат частна търговска сделка?

— Имаше ли проблеми?

— На няколко пъти. Но си разработих техника главно за да се махна от студа. Скачах в колата на съответния тип, след като се договорехме за цената, и му казвах, че разполагам с чудесна топла стая. Насочвах го право към участъка и го затварях вътре. Полицайте, които ме пазеха, много ме обичаха заради това. През повечето време, особено през зимата, те само чакаха на топло в участъка, докато докарам някой тип, и направо го хващаха за яката.

— Значи имаш здрави топки.

— Не, нямам си. — И двамата се засмяха. Обикновено тя не говореше за работата си, още по-малко за своите чувства, мисли и минало. Нито пък той. Знаеше, че тя има баща, който е юрист във Филаделфия, и майка, която понякога ѝ идва на гости и иска тя да си смени работата, но нищо повече от това. Срещите им бяха като почивка от ежедневието. Тя се облегна на него, хвана дланите му и ги притисна към малките си, кръгли гърди. Блузата ѝ бе съвсем гладка и

хлъзгава. Тя се извърна, за да го целуне. Ухаеше на люляк и устните ѝ имаха вкус на вино.

Когато бяха изпили половината от бутилката, той я дръпна за ръката.

— Да идем в леглото.

Виното ги бе загреало. Взеха бутилката и чашите и отпиваха, докато се събличаха. Винаги го забавляваше и възбуждаше фактът, че под анонимните си дрехи тя криеше фино бельо. Като че ли криеше чувствената и ненаситна истина от всички освен от него. Всички познаваха умната и амбициозна детективка лейтенант Сара ван Алън. Но само той познаваше нежната ѝ версия. Сега тя бе облечена в нежно копринено бельо, което блестеше като слонова кост под меката светлина, идеща откъм хола. Тялото ѝ бе стегнато и с гладки мускули като на плувкия.

Дрехите им останаха на две купчини отстрани на леглото. Срещнаха се в средата върху чаршафите и ръката ѝ нежно обхвана пениса му. В леглото тя се превръщаше в друг човек, податлива и нежна, а понякога и покварена, като че ли избягала с удоволствие от ежедневната дисциплина на работното си място. В леглото тя се смееше много, кикотеше се като момиченце на онова, което правеха.

— Здравей, господин Безсрамник — каза тя и го стисна.

— Дръж се внимателно с него. Той е силен и мълчалив тип.

Бедрото му се притискаше в малкото триъгълниче между краката ѝ, а ръцете му галеха и притискаха хълбоците ѝ.

— Той е интересен — каза тя. — Винаги се крие под дрехите ти и винаги е готов да се хвърли в атака, щом го докоснеш, както се полага.

— Той е добър.

— Така ли? Е добре тогава, мисля, че съм готова да го приютя.

Първоначално, когато Савидж започна, тя замърка като мързелива котка. Но после дишането ѝ се ускори и тя започна да се извива, гледайки го с наистина похотлива извивка на устните си. Притискаше го и двамата се изпотиха, докато телата им се движеха заедно, хлъзгави като тюлени.

Когато свърши, тя продължи да го притиска с ръце и крака към себе си.

— Почувствах го. Пейдж беше прав. Ти си страхотен.

Размазаните по лицето ѝ червило и грим ѝ придаваха вид на красив клоун. Той се обърна по гръб и тя положи глава върху гърдите му. Заслуша се в биенето на сърцето му. А той я галеше по косата и гледаше в тавана.

— Действаш ми добре — каза тя.

— И ти на мен.

По-късно, когато и двамата се бяха успокоили, той ѝ каза да се обърне по корем. Тя се усмихна, като че ли бе споделил с нея някаква тайна, и се обърна, заровила лице във възглавницата. Гърба ѝ бе строен и бял с изпъкнали гръбначни прешлени. Въпреки че бе слаба, тялото ѝ излъчваше страст. Савидж я яхна, притиснал задника си в нейния и започна да масажира раменете и шията.

Тя въздъхна.

— Наистина притежаваш всички умения — прошепна тя.

— Удоволствието е мое — отвърна той искрено. Ръцете му се придвижиха надолу да масажират плешките, а после по-надолу към кръста и хълбоците. Една капка пот от челото му падна в красивата плитка вдлъбнатина в основата на гърба ѝ.

— Кога ти беше за първи път? — попита тя със заглушен от възглавницата глас.

— Бях на седемнадесет години. Стана в една купа сено, но беше прекрасно. Не вярвай, ако ти кажат, че усещаш как сламките се забиват в кожата ти. Дори и да е било така, не съм го усетил.

— Твоето гадже от гимназията ли беше?

— Не. Беше жена, може би на двадесет и пет години, но тогава ми се стори доста възрастна и много умела. Запознах се с нея на танци.

— Тя знаеше ли, че ти е за пръв път?

— О, да. Беше много мила и нежна.

Тя посегна слепешком назад и го хвана нежно.

— О-ла-ла, господин Безсрамник се завърна — възкликна тя.

След това той бе започнал да задрямва, но се събуди, когато тя го целуна по гърдите и се надигна.

— Сега, когато получих каквото исках, ще отида да взема душ — каза му тя.

— Защо? Няма ли да останеш?

— Трябва да ида да потърся един човек.

— Потърси го утре. Боже мой, от работа ще получиш нервна криза.

Тя сви рамене и се запъти гола към банята. Когато се върна, бе увила ханша си с пешкир. Излегнал се сред смачканите влажни чаршафи, той протегна ръка към нея и тя седна до него.

— Как е момчето ти?

Първоначално той не отговори. Понякога им се случваше да говорят за семействата си, но негласната им уговорка бе да не се разпитват един друг.

— Има си своите проблеми — отговори накрая Савидж. — Като всички юноши. Мисля, че само времето може да ги разреши. — Не му се искаше точно сега да говори за Кит. Ръката му описа извивката на бюста ѝ, като погали зърната. Искеше му се да прекара още малко с нея, но чувстваше, че тя вече мисли за друго.

— Всъщност не знам нищо за теб освен това, че си прекрасна, страстна жена — каза той. — Ние с теб пътуваме по един и същи път, но слизаме на различни спирки.

— Може би. Но пък можем да се радваме на пътуването.

Докато той лежеше и я гледаше, тя се облече и отново влезе в ролята, която играеше пред другите.

Ван Алън отиде в парка при „Сътън Плейс“ след полунощ и откри Мики Фин, като използва бутилката, която носеше в чантата си. Беше я купила от един магазин на Трето авеню, след като си тръгна от Савидж. Любовната игра я накара да се почувства по-свободна, спокойна и отпочинала. Изобщо не ѝ се спеше.

Полицаят Фасо беше разпитан внимателно. Първо за отвличането, на което бе станал свидетел, а след това за инцидента с отворената врата. От разпита му излезе наяве случаят с пияницата, който бе видял скришом епизода с отварянето на вратата. Но през деня не откриха Фин.

Когато тръгна по пътеката към парка, Ван Алън извади бутилката със скоч от чантата си. В края на пътеката тя я почука леко с металната си полицейска значка, за да прозвъни мелодично.

— Време за коктейл — извика тихичко тя. — Ела и си го вземи.

Първоначално нямаше никакъв отговор. Тя остана загледана в тъмнината. Оттатък парка по река Ийст една яхта, украсена с жълти светлини, се движеше срещу течението. От палубата ѝ се чуваха гласове и смях. Дори и толкова късно през нощта беше задушно и въздухът тегнеше като пред буря.

— Идвай! — извика тя и отново чукна по бутилката. — Последен шанс за нощното питие.

Главата на Фин се показва изпод храстите. В едната си ръка държеше почти празна бутилка, втората от общо две, които бяха провалили плана му да отиде да лови скариди. Беше решил, че утрешният ден ще е по-удобен за този цел. Ван Алън светна с малкото фенерче, което държеше в ръката си, разгледа Мики Фин и го загаси.

— Ела насам — каза тя. — Ще седнем да си поговорим.

Той се вгледа в тази среднощна посетителка с добре ушити сако и пола.

— Ти някоя от майките ли си? — попита учудено. Тя светна с фенерчето и му показва значката си, а после и бутилката. Той разгледа полицейския знак, но очите му веднага се насочиха към бутилката.

— Наистина ли си ченге? Подобрими са породата. — Фин се измъкна изпод храста, като взе пластмасовата си торба. — Добре, добре, тръгвам си. Не преча на никого тук. Просто спя.

— Има ли някой друг наоколо? — попита Ван Алън, загледана към сенките в дъното на парка.

— Сам съм — отвърна Фин. — И не преча на никого. Винаги си тръгвам, преди да започнат да идват децата. — Гласът му бе изморен и дъхът му вонеше на алкохол.

— Бил си тук снощи.

— Кой ти каза? — Сега гласът на Фин бе по-ясен и с лека обида на невинно обвинен гражданин.

— Полицаят, който те е изпъдил сутринта. Искаш ли да го повикам? Или да те заведе в участъка и да те затвора, за да поспиш там.

— Тук бях — призна си Фин. — Аз помогнах на онзи дюстабанлия с униформата и ето каква благодарност получавам.

— Опитай това — каза тя и му подаде бутилката. — Не го поглъщай наведнъж. Наслади се на приятния букет.

Фин доближи шишето до устните си, а след това разказа несвързано за човека, който бе отворил вратата и я бе оставил открената. Явно той не знаеше нищо за отвличането, което за кратко време бе разтърсило и възбудило града, поради което не осъзнаваше какво значение има отключената врата.

— Опиши ми мъжа — настоя Ван Алън без кой знае каква надежда. Описанията винаги бяха неточни или твърде бегли, за да могат да бъдат използвани. Тя познаваше двама бабаити, ексекutori на една от бруклинските фамилии, които се разхождаха спокойно на свобода, защото публикуваните описания на свидетели изобщо не отговаряха на истинския им външен вид.

— Дебел — започна Фин. — Със свински очички и пълно лице. Висок около метър и шестдесет със златен часовник на лявата китка. Беше с кафяви панталони и жълта риза, не, оранжева беше. Без вратовръзка. На средна възраст, може би петдесет и пет години. Изглеждаше гадно копеле.

„Не е лошо“ — помисли Ван Алън.

— Може ли сега да си тръгвам?

Ван Алън го изглежда замислено. Фин бе прегърнал бутилката скоч като актьор наградата „Оскар“. Можеше да го арестува, да го задържи като свидетел, но пък можеха да минат и седмици, преди да свие примката около заподозрения. Би трябвало да намери друг начин...

— Как се казваш?

— Джеймс Фин. Наричай ме Мики.

— Добре, Мики. Току-що ти се отвори парашута за среща. Искam да дойдеш с мен и да разгледаш няколко снимки. Гладен ли си? Ще купим сандвич, пица, каквото поискаш. Остави торбата си тук. Ще се погрижа никой да не те закача под храстите тази или която и да било друга нощ. Смятай, че това е твой дом.

— Наистина ли? — Фин не можеше да повярва. Ченгетата не се държат по такъв начин.

— Онзи тип, който отвори вратата — заговори той. — Не бих се учудил, ако е бивш затворник. Имаше държанието на взломаджия. Провери го. — Фин не разбираше защо всички са толкова заинтересувани от кражбата на някакъв обикновен катинар, но пък

усещаше как над изпатилата му глава се разтваря чадърът на официалната защита и му се искаше да го задържи там.

— Ти лежал ли си? — попита Ван Алън.

— Малко — призна с нежелание той.

— За какво?

— Спор.

— Ти спечели спора, а после те обвиниха в побой ли?

— Не, загубих. В съда казаха, че прокурорът бил спечелил делото. Как се казваш?

— Ван Алън. Сара ван Алън.

— Добре. Слушай, Сара. Ще дойда да погледна снимките ти, но няма да си оставям нещата тук. Този град е опасен. Могат да ти приберат и катарамата на колана от гащите. Наистина ли ще ми позволиш да спя тук отсега нататък, Сара? — Говореше като наемател, награден от стиснат хазаин.

— Аз съм детектив-лейтенант. Можеш да ми викаш „лейтенант“ — каза му Ван Алън, разтревожена от фамилиарността, с която се отнасяше към нея Фин.

Той вдигна торбата си, отпи от бутилката и я последва по пътеката извън парка. Остров Сити и скаридите можеха да почакат.

[1] Героят от „Спасителят в ръжта“. — Б.пр. ↑

12.

По същото време, когато Ван Алън придружаваше своя мърляв, небръснат клиент, на няколко пресечки от парка Дан Махони напускаше един ресторант заедно с Уотсън и Лопес. Те останаха за миг на тротоара, като си приказваха и се наслаждаваха на меката лятна нощ. Въпреки бруталността и жестокостта си, Манхатън понякога бе нежен и приятен като село в южните морета. Зад тях се отвори и затвори врата, през която се чу и после прекъсна приглушеният шум на пълния бар.

— Искаш ли да те откарам, Дан? — попита Лопес. — Колата ми е зад ъгъла.

Когато Махони беше на власт, Уотсън и Лопес насаме го наричаха „Губернаторе“, но сега бяха просто стари приятели и се обръщаха един към друг на малко име. Лопес, някога шеф на кабинета на Махони, сега изкарваше добри пари в областта на търговията с недвижими имоти. Уотсън, след като вече не беше съветник на Махони, се върна в адвокатската фирма, която бе напуснал за четирите години, които изкара в Олбъни. Почти всеки вторник вечер те се срещаха в „Иймън Дорън“ на Второ авеню, за да си спомнят старите победи и загуби, както и да поговорят за бъдещите възможности. „Иймън Дорън“ бе мястото, където бяха започнали заговора, който донесе на Махони лидерство в партията и губернаторска резиденция. Сега, шест месеца след проваленото му преизбиране, те бяха поели по различни пътеки, но вторник вечер в „Иймън Дорън“ се бе превърнал в традиция.

— Мисля да се поразходя — отговори Махони. — Да си прочистя главата и дробовете. Вие двамата би трябвало да оставите пурите, а аз не би трябвало да пия вино след водката. Пък така или иначе вие сте към Уест Сайд. Ще се видим следващата седмица. Довиждане — махна им той с ръка и тръгна по Второ авеню. Червените стопове на колите минаваха край него като трасиращи куршуми.

Махони чакаше на светофара на пресечката с Петдесет и първа улица, когато чу тихо свирване на клаксон. Когато се огледа, видя черен линкълн с тъмни стъкла, който спря до него. Шофьорът свали стъклото си. Носеше шофьорска шапка с козирка.

— Така си и помислих, че сте вие, губернаторе — каза мъжът. — Позволете да ви закарам. Безплатно.

Махони се усмихна и поклати глава.

— Благодаря, но ми харесва да се разхождам. Познавам ли те?

— Опасно е да се ходи пеша тук по това време на нощта — настоя шофьорът. — Качете се и аз ще ви закарам спокойно у дома ви. На Четиридесет и пета улица, нали?

Махони се зачуди откъде знае този шофьор къде живее той и отново поклати глава.

Но тогава колата се плъзна малко напред и задната ѝ врата се отвори. Една ръка се протегна и го хвана за лакътя. В същия миг чу бързи стъпки зад себе си и някой стовари тежко ръка върху рамото му и бутна главата му надолу, докато мъжът от колата го дръпна навътре. Махони беше едър мъж, но загуби равновесие и се гмурна в колата като плувец в плитки води.

Първоначално беше толкова изненадан, че не можа да проговори, но когато го дръпнаха върху задната седалка, избухна.

— Какво, по дяволите...

Вратата се затвори и колата тръгна. Включи се в бързия поток на среднощното движение. Махони усети как нещо го сръга встрани на гърдите и като погледна надолу, видя в ръката на мъжа отляво черен пистолет. Всички прозорци бяха затворени. Чу изщракването на ключалките на вратите.

В задната част на колата заедно с него имаше още трима мъже. Един бе седнал на подвижната седалка и гледаше през задното стъкло на колата. Стъклената преграда към шофьора бе свалена и той гледаше Махони в огледалото за обратно виждане. Върху таблото имаше статуетка на свети Кристофър.

— Искаш ли още едно питие, губернаторе? За лека нощ? — попита един от мъжете. Имаше южняшки акцент. Лицето му бе кокалесто, като че ли с всяко бръснене е свалял и пласт от кожата си. Махони си го представи като пазач на нелегален казан за спирт в горите на Тенеси. — Скоч, джин, водка. Каквото пожелаеш.

В колата обаче нямаше барче.

— Никак не е смешно — отговори Махони. — Тъпи копелета. Ще ви дам под съд!

— Да, ти обичаш съдилищата, нали, Махони? Обичаш да ги използваш, за да проваляш хора. Как ти изглежда назад, Джаки? Виждаш ли нещо?

— Засега е чисто. Имаше един голям стар буик, който се мъкнеше отзад, но се отклони.

— Добре, Фере — каза човекът с пистолета. — Продължавай по Второ, а после завий по Тридесет и трета. Нека се уверим.

— Хей, губернаторе, имам един въпрос — обади се мъжът с южняшкия акцент. Дъхът му миришеше на алкохол. — На президента му казват „господин президент“. Защо на губернатора не му казват „господин губернатор“?

Махони не отговори. Беше притиснат между двамата мъже и не можеше да помръдне, камо ли да се хвърли към вратата. Съжаляваше, че бе пил толкова много и не може да събере разбърканите си мисли.

— Добре, задници такива — заяви той. — Ще ми кажете ли най-после за какво е цялата тази работа? — Гласът му бе твърд, но шокът, че бе отвлечен от улицата, се замени с чувство на страх, което се оформяше като възел в корема му. Мъжете бяха облечени в тъмни, незабележими костюми и бяха много сериозни и напрегнати. Явно ставаше нещо ужасно сериозно. Климатикът на колата работеше и вътре бе леденостудено. Махони имаше чувството, че трепери и костюмът му е твърде широк.

— Историята е твърде дълга за тази вечер — заговори мъжът с пистолета. Гласът му бе сух, а лицето изпънато. — Нека просто кажем, че е дошло време за отплата. Някога ти имаше властта да поправиш неправдата. Не направи нищо. Фактът е, че ти положи всички усилия да задържиш неправдата на мястото ѝ. Сега властта е в наши ръце и е дошло време за разплата. — Човекът замълча и загледа през прозореца. Бяха свили по Тридесет и трета улица, а сега излизаха на Трето авеню.

— Не знам за какво, по дяволите, говориш — възкликна Махони. — Кажи ми за какво става дума и може би ще мога да помогна с нещо. За пари ли? Мога да ви дам пари.

Човекът с пистолета помълча още малко.

— Сигурно е хубаво, Махони, да държиш речи, хората да ти се възхищават, да получаващ аплодисменти, да се храниш в най-добрите ресторанти, да имаш куп пари в банката — заговори накрая той. — Сигурен съм, че спиш на копринени чаршафи. В лукс. Чели сме всичко за теб.

— Какво общо има всичко това с вас, копелета такива?

— Спомняш ли си един тип, който се опита да обжалва в съда преди няколко месеца, когато още беше в Олбъни?

Шофьорът Фере се намеси. Говореше нервно.

— Всичко може да се обърка. Стига сте дрънкали. Той видя лицата ни. Ако продължаваме да говорим, може да се провалим... Господи!

Зад тях внезапно изскочи полицейска кола с въртящи се светлини, а сирената ѝ тъкмо започваше да вие. Мъжете до Махони се извърнаха да погледнат назад и лицата им бяха осветени от въртящата се лампа.

— Само да гъкнеш или да мръднеш и си мъртъв — каза мъжът с пистолета. Натисна силно дулото в ребрата на Махони. Главите им останаха обърнати, за да наблюдават патрулната кола. Тя ги отмина и като набра скорост, отпраши по Трето авеню.

— Сигурно е време за вечеря — каза Фере. — Задници. Бързат да си изядат пиците.

— Къде отиваме? Мога да ви дам пари — повтори Махони, загледан в отдалечаващите се светлини по булеварда. — Аз работя в банка. Мога да взема пари по всяко време. — Наистина беше така. Беше в управата на една банка и се появяваше там, когато му се дороботеше.

— Завий надясно в Четиридесет и втора. — Колата се плъзна покрай светлините на сградата на „Дейли нюз“, хвана зелено на светофара и зави.

— Как е отзад?

— Добре. Чисти сме. — Сега колата зави наляво и се заизкачва по склона към комплекса „Тюдор Сити“. Спря върху моста над Петдесет и втора улица и угаси фаровете. За момент всички останаха загледани към тихата улица с резиденции. Един мъж разхождаше кучето си, но сви под надвисналите клони на ограден храст и изчезна

през входната врата на къщата. По улицата не се виждаше никой друг. Прозорците на къщите покрай тях бяха тъмни.

— Добре, да свършваме — каза онзи с пистолета, но веднага добави: — По дяволите! Задръж!

Една млада двойка във вечерни тоалети вървеше към тях по тротоара. Бяха се хванали за ръце и се движеха бавно, като че им принадлежеше всичкото време на този свят.

— Ако гъкнеш, ще ти гръмна червата — каза той на Махони. Всички седяха мълчаливо, докато младежите вървяха бавно към тях. Двамата погледнаха луксозната лимузина, а после се обърнаха и облегнаха на парапета на моста. Пред тях в тъмнината се издигаха блестящите цитадели на Манхатън, а отдолу минаваше непрекъснатият поток от късни пътешественици, тръгнали към Първо авеню и федералното шосе.

Момчето с пригладена назад руса коса и облечено в бяло, официално сако прегърна момичето и го привлече към себе си. Каза й нещо и тя се засмя. Двамата се обърнаха да погледнат колата и като че се опитаха да видят дали вътре има някой. Махони се чудеше дали могат да забележат гледащите ги мъже въпреки потъмнените стъкла.

— Това хич не е хубаво, мамка му — каза онзи с пистолета. — Да не си оставил габаритите? Те забелязаха колата, може да са зърнали и регистрационните номера.

— Идеята беше откачена — каза шофьорът. — Казах ти, че идеята е откачена.

— Върви на майната си — обади се южнякът. — Ега ти педераста! Къде са ти топките бе! Можем да ги утрепем и двамата и пак да свършим каквото трябва да направим.

— Ти си откачил бе! — ядоса се шофьорът. — Трябва да се откажем. Да го оставим.

— Добре — съгласи се онзи с пистолета. — Решено. Тръгвай.

Шофьорът включи двигателя и светлините и потегли.

Двойката при парапета се обърна да изгледа колата.

— Май това ти е щастливата нощ, губернаторе — изрече мъжът с пистолета. Продължаваше да го притиска в ребрата на Махони. — Ще те пуснем. Ще те закараме у вас. Но първо ни дай парите и портфейла си. И часовника също.

Махони сви рамене. Даде им каквото поискаха. Нямаше съмнения, че са убийци, но усещаше, че увереността му се възвръща.

— А сега ми кажете за какво, по дяволите, беше цялата работа — каза той. — Отвлечате ме от улицата, разкарвате ме насам-натам, а после ме закарвате у дома.

— Затваряй си устата, дявол да те вземе — скара се южнякът. Беше ядосан и Махони се чудеше защо. Какво, по дяволите, можеше да означава всичко това. Пътуването, спирането над Четиридесет и втора улица. Всичко бе отнело не повече от половин час. Всички мълчаха, докато колата заобикаляше и се насочи към Четиридесет и пета улица. Откъде, дявол да го вземе, тия знаеха къде живее? Ключалките щракнаха. Отключиха вратите. Останаха мълчаливи и оглеждаха тъмната улица в двете посоки. Никой не се виждаше. В къщите имаше портиери, но по това време сигурно дремеха по фоайетата.

Мъжът вляво от него отвори врата.

— Излизай.

Махони го последва извън колата. Не погледна назад, но чу стъпките подире си. Посегна за ключовете от дома си. Първо щеше да се обади на ченгетата, а после да звънне на Уинстън и Лопес, за да им разкаже какво му се бе случило.

— Хей, Махони!

Беше южнякът. Махони се обърна. Човекът бе точно зад него. Ножът му се заби право в корема на бившия губернатор. Когато южнякът го измъкна, пръсна тънка струйка кръв. Махони изпъшка и залитна, но южнякът го хвана за косата. Наведе се над него, дръпна главата му назад и вляво, след което отново замахна с ножа. Преряза сънната артерия на Махони.

Останалите вече бяха в линкълна, но убиецът се забави да избърше ножа си в дрехите на прострения на земята труп, като междувременно хвърли поглед към двете посоки на улицата. След това се качи в колата и тя бавно се отдалечи.

* * *

Когато ѝ съобщиха, Ван Алън каза на Мики Фин, че ще се върне, и го остави да разглежда снимките на наскоро освободени затворници.

Взе такси към центъра.

Цялата пресечка на четиридесет и пета улица, състояща се от тухлени къщи и високи жилищни сгради с озеленени входи, бе оградена от двете страни с жълта полицейска лента. Смъртта пулсираше сред живота така, както не би могла през оживените часове на деня. Патрулни и цивилни коли бяха задръстили улицата. Светлините на някои продължаваха да се въртят по покривите и вратите им бяха оставени отворени. Радиостанциите съскаха непрекъснат поток от монотонни разговори. Напреко на улицата беше спряла линейка. Шумен генератор захранваше силни прожектори, които осветяваха група мъже в цивилни дрехи, събрани в широк кръг около трупа. Други мъже бяха коленичили и разгъваха червено одеяло върху тялото. Един фотограф бе завършил работата си и прибираше оборудването си в кожена чанта.

При лентата Ван Алън показва значката си на патрула, който връщаше един доставчик на пица. Тя погледна часовника си. Господи, кой може да си поръчва пица в три часа посред нощ? Един телевизионен екип снимаше сцената отвъд лентата.

В тълпата около трупа тя видя комисаря, бодър, като че току-що е излязъл от кабинета си, кмета с жената, която отговаряше за връзките му с обществеността, помощник-шефа на детективите, който се въртеше около кмета, заместника му с двама инспектори и май половината от управлението, занимаващо се със случаите на убийства. В двете страни на осветения от прожекторите сектор от улицата други детективи разпитваха портиери, повечето от които като че ли клатеха глави. От прозорците надничаха хора.

— Хей, Лу, какво става? Още ли тичате, след като чуете изстрели? — Говореше Джими Джеймс, инспектор първа степен от 17-и участък, който се смяташе за голям женкар въпреки съпругата и четирите си деца. Джеймс попълваше дневника от местопрестъплението. Беше в екипа ѝ за поддръжка по времето, когато тя работеше под прикритие в отдела за наркотици. Понякога ѝ купуваше храна след добре свършена работа. Беше се опитал веднъж да я сваля и никога не показва неприязън заради отказа ѝ. Просто насочи вниманието си към по-лесни мишени като новачките, току-що завършили академията.

— Какво имаме, Джими? — Сега умората от безкрайния ден се обаждаше и замъгляваше мислите ѝ, а пък трябваше и да се върне при Мики Фин. Нямахше да бъде полезна сред целия този цирк.

— Махони е. Бившият губернатор. Прерязали са му гърлото. Точно пред дома му. Жена му е горе. Припаднала.

— Влизал ли е, или излизал?

— Влизал. Прекарал вечерта в пиянство в „Иймън Дорън“.

— Техниците намериха ли нещо?

— Засега не. Няма оръжие, няма отпечатьци. Няма свидетели. Нищо.

— На какво изглежда?

Двама мъже носеха найлонова торба за трупа от линейката.

— Ако питаш мен, е било ограбване, но е станало по-лошо. Избягали са с часовника, портфейла и парите му. Намушкан е в корема и му е прерязан вратът.

— Изглежда прекалено — каза тя.

— Да — сви рамене той. — Права си. Трябва да е някоя откачалка, а те не действат като хирурзи, ако ме разбираш какво искам да кажа. Решил е да довърши работата както трябва.

— Дори и така да е, защо ще го мушка на два пъти?

Той отново сви рамене.

— Да не мислиш, че е престъпление от страст? Някой ревнив съпруг? Политически враг? Не мисля. Ако искаш моето мнение, никой няма да се задълбочи да търси такова нещо. Ще го оставят да отmine като поредното ужасно улично престъпление. Никой не е в безопасност.

Тя огледа сцената на ритуала, извършван след убийството. Първо отвлечането, а сега Махони. Таблоидите направо ще получат оргазъм. Хвана се, че мисли за Савидж, който си спи в леглото. Отхвърли идеята да се обади на Пейдж. Той ѝ бе длъжен за информацията за отвлечането, а пък това тук след телевизионния екип вече бе остаряла новина.

— Искаш ли да те запиша в дневника за огледа на местопрестъплението? — попита Джеймс.

Тя поклати глава.

— Няма смисъл. Няма да получа роля в този карнавал.

— Изглеждаш добре в пола — закачи я Джеймс. — Имаш страхотни баджащи. Би трябвало да ги показваш по-често.

„Баджащи ли?“ Щеше да му даде да разбере, но усети, че той просто се опитва по грубиянския си начин да ѝ направи комплимент. Пък и се чувстваше достатъчно изморена за скандали.

— Благодаря, Джими — отговори кротко.

13.

Когато Пейдж излезе от метрото на площад „Фоли“, стъпи в огромна локва. Задушавашката горещина най-накрая бе прекъсната от бурята, която синоптиците предвиждаха за последните двадесет и четири часа и вятърът бе подгонил застоелия въздух в града. Пейдж тръгна под проливния дъжд към сградата на съда, облечен във вчерашния си костюм. Дрехата нямаше как да пострада повече. Изглеждаше като прекарал две нощи в автобус на „Грейхаунд“. Пък и освен това другите му дрехи бяха все още в мотела на Лонг Айленд.

Не успя да поспи повече от пет часа, след като лейди Джейн най-накрая го бе оставила на мира. Тя стана първа от леглото и го изуми, като му приготви банята, а след това му донесе чаша кафе в мраморната вана. Сапунът ухаеше силно, а хавлиите бяха дебели и луксозни. Ето така бе роден да живее той. Тя му намери самообръсначка и чифт чисти мъжки чорапи. Бяха червени, но все пак по-добре от нищо. Не я попита на кого са.

Като пърхаше наоколо в дантеления си пенъор, тя говореше разсеяно за упадъка на приятелите си и дори му свари рохко яйце, което му поднесе с препечена филия. Без масло. Но когато той й намекна, че би могла да бъде така любезна, та да му изглади костюма, немигащите й очи станаха като парченца лед.

— Това, че ми направи дребна услуга, не означава, че съм ти станала слугиня — каза тя, като натърти на думата „дребна“.

Все пак, когато той потупа джобовете си с тревожно смръщени вежди, тя изчезна и се върна със сто долара.

— Не мога да ги приема за истински пари като стерлингите — заяви тя.

— Ще си получа заплатата след ден-два.

— Сигурно — отговори тя. Може би беше забравила за тристата долара, които му беше дала предния ден.

— До довечера — каза му тя, когато той излизаше. Звучеше като заповед. — И ще трябва да покажеш малко повече усърдие, иначе ще

си имаш неприятности. — Направо като някаква проклета канибалка, оплакваща се от храната, която току-що е погълнала с вълчи апетит.

В метрото Пейдж прочете отново разпечатката за онзи бивш затворник Рей Блис, която Савидж го бе накарал да намери. Беше написана объркано и адреса на Блис го нямаше. Доколкото Пейдж разбра, Блис твърдеше, че макар и напълно здрав, е бил преместен от затвора в институция за криминално проявени луди. Само защото е създавал проблеми в поправителното заведение. Съвсем лесен начин да се отърват от неприятности. Слагат му етикет „луд“ и го скриват. Освидетелстван като луд, вече може да бъде държан зад решетките толкова дълго, колкото поискат властите, независимо от сроковете за пускане под гаранция или изтичането на присъдата.

Въпреки това Блис някак успял да представи случая си пред съвета на федералните съдии, които разпоредили незабавното му освобождаване. Щом излязъл, той започнал опити да заобиколи Единадесетата поправка на Конституцията, която разпорежда, че ищец, роден в един щат, не може да подава тъжба против друг щат във федералния съд. На три пъти апелативният съд му отказал.

В съда Пейдж откри канцеларията на съдебните чиновници и попита дали някой е запознат с делото на Блис. Те всички знаеха за него. Дългата борба на Блис за явяване пред федералния съд го бе направила нещо като любимец на младите чиновници и те се бяха заели да му помагат.

— От него стана страхотно добър адвокат. По-добър от някои, с които съм работил — каза един от чиновниците. — Той прекара дълги години в четене и освен това просто има природна дарба.

От дрехите на Пейдж капеше вода върху килима и казаното не му направи голямо впечатление. Не смяташе, че съществува такова животно като добър адвокат.

— Какво е било обвинението против него?

— За убийство на жена му — обади се една от чиновничките. Руса и с розови бузи, працияща от здраве, тя би трябвало да пие млечни шейкове в Минесота, вместо да се рови в хилядите досадни дела и да пише мненията на съдиите в Ню Йорк. — Обаче той е сладур. Бил е затворен толкова дълго, че прилича на марсианец, на извънземен. Не е покварен от модерния свят, от видеото, Интернет, компютрите...

Трябва да си облечете сухи дрехи. От вас тече вода. Ще хванете пневмония. Почакайте, ще ви донеса пешкир. — Тя изскочи от стаята.

— А защо не е подал тъжба в щатския съд? — попита Пейдж. — Тогава нямаше да му се налага да се бари с Единадесетата поправка.

— Въпрос на принципи — отговори му друга чиновничка. — Той твърди, че щатът е виновен, защото го е „отвякъл“ от затвора и го е държал незаконно през всичките тези години. Не можете да ме цитирате, но по мое мнение той би могъл да иде в нюйоркския съд и да получи куп пари без каквито и да било проблеми. Но човекът не се интересува от парите. Той иска да осъди онези, които са му навредили и чийто представител според него е федералният съд. Сега обаче всичко е потънало. Учудващо е дори това, че е стигнал чак до апелативния съд. Той е просто една малка, стара затворническа птичка, появила се от миналото. Истински чудак.

Момичето се върна с един смачкан пешкир и като се изсмя на нещастния вид на Пейдж, го поизсуши, доколкото беше възможно. Когато си тръгна, той бе записал нейния телефонен номер, както и адреса на Блис. Ами че тя щеше да се възмути, ако не ѝ бе поискал телефона...

Навън дъждът бе спрял и тротоарите вече изсъхваха. Беше по-хладно, но слънцето отново се показва и Пейдж усещаше как започва пак да прежуря. Той слезе в метрото и тръгна към Харлем.

Затворникът на Савидж живееше на последния етаж в една мрачна, порутена сграда в западната част на Сто тридесет и шеста улица, на три пресечки от Хъдзън.

Задъхан и изпотен, Пейдж изкачи петте етажа до последната площадка. Миришеше на урина, мухъл и застоели храни. Дишаше тежко и се боеше, че сърцето му ще се пръсне. Обувките му оставяха мокри следи по пода. Срещу входната врата на Блис имаше друга — метална, от онези, които предпочитаха наркопласъорите. Точно тук не му беше мястото да получава сърдечен пристъп. Той се закле пред себе си да намали пиенето и да спортува повече, след което почука на вратата на бившия затворник.

Рей Блис беше дребосък с бяла коса и светли, изпитателни очи зад евтини очила с метални рамки. Носеше поизцапани чехли без пети и син работен костюм, който му висеше като чужд. Когато Пейдж се

представи, Блис кимна бързо, като че бе очаквал журналист, и го покани вътре.

— Влез, влез. Ще ти разкажа всичко подробно.

Обширната стая с висок таван, строена в доста по-добри времена, приличаше на огромна килия. Боята по стените се лющеше, а ръждивите тръби се показваха и изчезваха през назъбените дупки по пода и тавана, който бе украсен с фриз. Кафявият линолеум на пода бе протъркан на места. В един ъгъл под мокро петно на тавана стоеше жълт варел, наполовина пълен с вода. Но стаята беше чиста и идеално подредена. Захабените чаршафи и прокъсани одеяла върху походното легло бяха сгънати като за проверка. Хартията, моливите и писалките върху разклатеното бюро, което сякаш бе взето от градското сметище, бяха подредени като под конец. Нямаше телефон, нито телевизор, а само малко радио, което свиреше тих джаз. Избелели снимки, явно на Блис от славните му години на Бродуей, бяха залепени в идеална симетрия върху олющената стена над леглото му. Рей Блис вече не беше в затвор, но след десетилетия подчинение на институциите все още живееше като затворник.

Въпреки това интериорът не беше съвсем мрачен. Стъклата на големите прозорци бяха чисти, макар че едното бе спукано. Слънцето осветяваше скромната стая с почти средиземноморска светлина. Дишането на Пейдж се бе поуспокоило и той се настани внимателно върху протърканото кресло, докато Блис вареше вода на газовия котлон, за да направи кафе.

— Наричат ме „Забравения човек“ — каза гордо Блис. Въпреки прекараните години в затвора той говореше литературно, без затворнически жаргон и използваше старовремски словосъчетания.

— Така си е. Ню Йорк ме погребва за цял живот. Но накрая ги победих.

— Той замълча и продължи със съжаление: — Или почти ги победих. Онези съдии вчера просто не намериха смелост да отсъдят справедливо, защото иначе трябваше да влязат в конфликт с Конституцията. Знаеш ли какво им казах? Казах: „Имунитетът, който дава Единадесетата поправка, гласяща, че гражданинът не може да съди щат във федералния съд, води до предоставянето на щата на права на деспот и следователно противоконституционна власт да

извършва най-големи федерални престъпления против гражданите на тази страна.“ — Доволен от себе си, той намигна на Пейдж.

— Красив обрат на мисълта — каза Пейдж. — Много добре.

Той взе чашата с кафе от ръцете на стареца и се зачуди как ли ще успее да накара Блис да не се отклонява от темата. Изглежда, щеше да се наложи да използва целия си огромен талант.

— Разкажи ми всичко от самото начало — каза той. — Защо уби жена си?

— О, това ли? — Блис махна с ръка. — Това няма нищо общо с моя случай. Важното е престъпното ми отвлечане от страна на щата Ню Йорк и годините на престъпно отношение към мен, които последваха.

Пейдж въздъхна.

— Щом трябва да опиша историята ти, както се полага, трябва да знам всичко — каза той. — От самото начало. — Подозираше, че Блис е непреклонен човек с капаци на очите. Затова вероятно бе преживял затворничеството и накрая спечелил свободата си, ако животът в стая като килия в гетото можеше да се нарече свобода.

— Жена ми беше прелюбодейка и крадла — заговори Блис. — След като се разделихме, тя се хвана с един престъпен адвокат и двамата ме осъдиха за издръжка. Аз бях много млад, но печелех доста. Те искаха да ме накарат да банкрутирам. Изобщо не се съмнявам в това. — Той се ядоса и помрачня.

— Не съжаляваш ли, че я уби?

— Че защо? Тя заслужаваше да умре. — Той изгледа Пейдж, сякаш го бе попитал за нещо, чийто отговор е съвсем очевиден.

— А какво работеше?

— Бях танцьор. Степ. Добър танцьор. Бях на прага да се превърна в звезда на Бродуей. Можех да стигна до Холивуд. Като Кегни. Да играя във филми. А те проваляха живота ми. Онази жена и престъпният ѝ адвокат. Затова аз си купих револвер, отидох да се срещна с тях в кабинета на адвоката и убих нея, а него раних. Да бях убил и него! Щях да застрелям и себе си, но револверът засече и ченгетата пристигнаха и ме хванаха.

— Колко получи?

— Беше убийство втора степен. Дадоха ми от двадесет и пет години до доживотен. Отвратително.

— Е, убийството на жена ти все пак е доста сериозно престъпление.

Блис не го слушаше.

— Изпратиха ме в „Синг Синг“ и аз скоро разбрах какво става там. Корупция от долу до горе. Имаше гангстери, които излежаваха присъди, но надзирателите им позволяваха да ръководят нещата в затвора. Те имаха алкохол, добра храна, понякога жени и бяха господари на останалите от нас.

— Кога щеше да можеш да кандидатстваш за предсрочно освобождаване?

— Ако не бях си пъхал носа, където не трябва, можех да застана пред комисията през 1954 година.

— Но не си стоял мирен.

— Опитах се да предам навън какво става вътре. Те се подразниха. Станах известен като „труден“ затворник. Прехвърлиха ме в „Атика“. И там беше същото.

— И ти се опита отново да се бориш.

— Позна. А те ме преместиха в „Хамилтън“.

— В Пустошта? — Затворът „Хамилтън“ в Адирондак на югозапад от Данемора, където се държаха най-строго охраняваните престъпници, бе известен с ужасната си дисциплина и сигурност. Никой не можеше да избяга от „Хамилтън“.

Пейдж се загледа в дребния старец. Не беше ли просто странно съвпадение? Камбъл е бил лекар в Хамилтън, в някакъв приют за луди.

— Да, Пустошта. И там цареше същата корупция като в останалите затвори. Аз написах на една моя роднина. Разказах ѝ, че директорът краде от парите, отпуснати за нуждите на затворниците. Проклетите надзиратели прочели писмото ми и го дали на директора, който го унищожил.

— Продължавай — обади се Пейдж. Той вече си водеше бележки в един тефтер, който почти се разпадаше от дългото седене в джоба на панталона му.

— Опитах се да предприема законни действия и написах изложение до Американската асоциация на затворите. Това им подейства като червено на бик. Заведоха ме на преглед. След по-малко от двадесет и четири часа бях прехвърлен в съседство, в щатската

болница за криминално проявени луди в Хамилтън. Аз се опитвах да кажа истината и затова те ме изкараха луд.

Дали беше невероятно съвпадение или не? Предния ден главният герой беше Камбъл, а на следващия — Блис. И двамата бяха свързани с една и съща лудница. Дали Савидж не си играеше някаква игра с него?

Блис показва на Пейдж копие от удостоверението за лудост, което си беше изискал от лудницата след освобождаването. Диагнозата беше параноична шизофрения.

„Пациентът твърди, че затворът тъне в корупция — пишеше в нея. — В писмата си разкрива параноичната идея, че всички служители са настроени против него. В разговорите си е потаен, параноичен и подозрителен.“

Блис започна да прибира документа в чекмеджето на бюрото, но после го подаде на Пейдж.

— Имам още копия. Можеш да го вземеш.

Пейдж го сгъна и го прибра в джоба си.

— Познавал ли си един доктор на име Камбъл?

— Шегуваш ли се? Той лично е подписал това удостоверение. Той беше едно лайно с медицинско образование.

— Знаеш ли, че вчера той е бил убит тук, в Манхатън?

— Съобщиха по радиото. Чудех се дали е бил онзи Камбъл от Пустошта. Получил си е заслуженото. Но той не беше единственият. В болницата имахме типове от всички затвори на щата. Хамилтън беше ковчегът, мястото, където системата погребваше проблемите си. Нямаше на кого да се оплачеш. Всички бяхме луди, с подпис, печат и марка. На онова място съществуваха толкова неприятности и омраза, че чак въздухът му горчеше.

— По-зле отколкото в затвора ли?

— Много по-лошо. „Синг Синг“, „Атика“, дори и Пустошта бяха почивни домове в сравнение с болницата. Няколко от момчетата бяха луди, когато влязоха там, но други полудяха поради начина, по който се отнасяха с тях.

— Какво беше толкова ужасно?

С белезници на ръцете и краката Блис бил изкаран от трима надзиратели от Пустошта сред силна виелица. Превели го по улицата

покрай стената на затвора с издигнатите охранителни кули, докато влезли в двора на болницата. Стените около болницата били също толкова високи.

Вътре, когато изтърсил снега от главата и раменете си, му се сторило, че тук поне е топло. Топло и тихо, след постоянния шум в затвора. Първото, което Блис забелязал в дом номер 2, бил идеално лъснатият под. След това столовете. Били като тронове, подредени покрай стените на помещението. Тежки кресла с твърди, прави седалки и високи облегалки. В това помещение имало около четиридесет кресла и повечето били заети. Той и Баум, който бил прехвърлен няколко дни преди него, били поставени на столове в различни ъгли на стаята. Той седнал и се огледал. „Не е толкова зле“ — помислил. После осъзнал, че никой не говори с изключение на обличените в сини униформи санитарни, събрани до входа. Те разговаряли, четели вестници или пушили. На мъжете по столовете не било разрешено да правят нищо, освен да седят.

На стената имало часовник с махало. Блис гледал как се клати махалото и тиктакането го унесло. Установил, че се чувства като хипнотизиран и се насилил да отклони поглед. При отсрещната стена на стаята видял един негър. Той седял напрегнато изправен в стола си и стискал ръце. Блис се загледал внимателно и разбрал, че човекът е просто парализиран от страх. Този страх като инфекция обхванал и Блис. Искал да се развика яростно, да се хвърли към вратата, но страхът не му позволявал. Три дни по-късно намерили негъра мъртъв в банята. Бил заклан. Никой не бил обвинен. Все едно че нищо не се е случило.

Ако санитарите изобщо поглеждали затворниците, то било предизвикателно. В град Хамилтън санитарите не били сред уважаваните граждани. Заплатата им била по-ниска от тази на затворнически надзирател. Затова издевателствата били техният начин да възстановят равновесието. Издевателства и бруталност към лудите, които никога нямало да могат да се оплачат. Навън санитарят бил низша класа, а тук управлявал.

Седнал на трона си през първия ден, докато минутите и часовете отминавали в неподвижно мълчание, Блис осъзнал ужаса, сред който бил попаднал. Мили Боже! Значи това било!

Хората седели в троновите си през целия ден, седмици, месеци, години наред. Ужасът от пустинята, която се простирала пред него, обхванал цялото същество на Блис. Някои от затворниците седели отпуснато в столовете си с неподвижни лица и изцъклени очи. „Ето какво остава от теб“ — помислил си той и мозъкът му бил обхванат от още по-голям ужас, разпространяващ се като змийска отрова.

— И ти седеше там по цял ден? — попита Пейдж.

— С изключение на часовете за хранене и няколкото часа в двора, когато не валеше. Всяка сутрин трябваше да лъскаме пода на стаята. Имаше едно голямо парче дърво, покрито с плат. Ние трябваше да мажем долната част на плата с восък и да теглим пъна с въжета. Един от мъжете се качваше отгоре, за да увеличи тежината на пъна. Наричахме го „разходката на ваксаджията“. Понякога докарваха втори пън и ни караха да се надбягваме, а те залагаха. Ако загубиш, те пъхат в усмирителна риза. Ако станеш от стола си, пак те пъхат в усмирителна риза. Това им беше лечението.

Той никога не видял доктор, нито пък бил лекуван. Понякога се появявали медицински сестри, но стоели на разстояние. Заедно с останалите Блис бил бит от санитарите, които по този начин се развличали през досадните часове на дежурствата. Веднъж тъпанчето на Блис било спукано от бой. Видял как един от санитарите удушил с пешкир един индианец. И изнасилванията... Онзи Били Уайдъл...

Санитарите се подигравали и заплашвали Блис, че наистина ще го направят луд. Един от тях му счупил токовете на обувките, когато забелязал, че танцорът от Бродуей Блис се опитва да направи няколко танцови стъпки в двора. Не му позволявали да притежава молив или хартия. Той смятал наум и си измислял разкази.

Обезобразявания, убийства, унижения и безкраен ужас. Немало кой да се застъпи. Това били не просто престъпници, а луди престъпници.

А после, с помощта на една медицинска сестра, която била изпратена временно в болницата, той успял да изпрати няколко писма и да се пребори да стигне до съда. Най-накрая бил освободен и пуснат да излезе през портата на щатската болница за криминално проявени луди в Хамилтън.

— Дори и накрая, когато федералните съдии издадоха заповед за освобождаването ни, щатът се опита да блокира изпълнението й —

каза Блис. — Съдиите ги принудиха. Нареккоха това място „Американски ГУЛАГ“.

Докато записваше всичко това, Пейдж чувстваше все по-силна възбуда. Имаше материал и това изостряше сетивата му като първа глътка алкохол. Но не можеше да разбере как всичко това не се е разбрало досега.

Блис извади копие от заповедта на съда.

— Знаеш ли какво стана? — попита той. — Този приют за луди бе ликвидиран, защото повечето от затворените там бяха здрави. Комисарите и техните лакеи сигурно са знаели, че това е място, където прибират и скриват хора като мен, които не са съгласни да преглътнат порочната им и корумпирана затворническа система. Аз сложих край на цялата им инквизиторска политика. Целият град бе виновен за онова, което ставаше там. Те всички знаеха и никой не си мърдаше пръста да помогне. И ще ти кажа защо. Ние бяхме хлябът и маслото им. По този начин те си осигуряваха работа. Затова ни оставяха да изгнием там.

Пейдж размърда изтръпналите си от писането пръсти.

— Бяха ли взети някакви мерки против виновните? Затворническите надзиратели, комисарите, санитарите.

— Не знам и не ме интересува — сви рамене Блис. — Онези, които ме вкараха там, трябва да са се пенсионирали или да са умрели. Те ще получат своята присъда в ада. Сигурно има специален ад за хора, които вършат подобни неща, докато иначе се движат сред другите с високо вдигната глава, горди и уважавани.

Той беше възрастен човек, вече изморен от дългия разговор, но горчивината бе изпълнила стаята като гангрена. Пейдж изръмжа доволно. Когато Лафлеш видеше всичко това написано под дебелия шрифт с името на Пейдж, той направо щеше да подскочи. Мазно копеле. В материала щеше да пише всичко: за борбата на един човек против системата, за жестокостите и несправедливостта, за десетилетията корупция, достигаща вероятно до най-високите нива на щатската администрация. И накрая за победата на дребния човечец, живеещ в една стая в Харлем.

Когато провери датите, Пейдж разбра защо разказът за яростта на съдиите и ликвидирането на болницата не е бил публикуван в град Ню Йорк. Федералният съдия Коен бе издал ядната си заповед по

време на последната вестникарска стачка, която се оказа провал за гилдията. По време на стачката Пейдж бе издържан от една инструкторка във фитнес център. Трепна, като си припомни как го бе карала да тича из Сентръл парк заедно с всичките си спортуващи откачалки, как го хранеше със салати и го караше да мери теглото си на кантара всяка сутрин. След това дори и досадникът Лафлеш му беше симпатичен.

Пейдж се надигна тежко от мястото си.

— Ти си умно старче — каза той. — Ще ми трябва снимки. Затова ще изпратя тук фотограф.

Когато тръгна към вратата, реши, че ще трябва да провери някои факти, дати, да поговори с други хора. Пък и това странно съвпадение с доктор Камбъл... Навън отново бе станало горещо.

Докато слизаше по тъмното стълбище, Пейдж започна да оформя в ума си първите изречения от материала, с който щеше да доведе Лафлеш до дълготрайна депресия. Щеше да бъде интересно да превърне Блис, убиеца на собствената си жена, в симпатичен образ. Но не това бе най-важното. По-важна беше огромната и дългосрочна конспирация на щатската управа, която щеше да взриви умовете на читателите. Беше потънал толкова дълбоко в мислите си, че първоначално не чу звука от стъпките на някой, който се изкачва. Но после почти към края на стълбището видя неясните фигури, които се движеха нагоре.

Беше сам на стълбите в порутена сграда сред Харлем, вероятния рай на наркопласъорите. Поне двама, а може би трима души се изкачваха към него и почти със сигурност бяха добре въоръжени. Беше попаднал в капана на безжалостни убийци, които не биха прекарали и ден без едно-две кървави убийства. Не биваше да се паникьосва обаче.

Пейдж си помисли дали да не хукне обратно към вратата на Блис, но беше късно. Онези бяха наблизко и се приближаваха бързо. Щяха да го хванат, преди Блис да успее да отвори вратата.

— Ей — обади се един от тях. — Кой, по дяволите, си ти?

Бяха четирима и се изкачваха по двойки. Поне това успя да забележи в полумрака.

— Тръгвам си — каза той. — Просто бях на гости при един приятел. — Нямаше как да се промъкне и да мине покрай тях.

— Разбира се, че си тръгваш. При кого си бил, приятел? Ти не си оттук.

— Наемателя на последния етаж. Казва се Блис. Стар приятел ми е.

— Така ли? И ние сме му стари приятели. Той никога не ни е казвал и дума за теб. Кой, по дяволите, си ти и какво правиш тук?

Пейдж си помисли, че е просто абсурдно да се представя, като че ли влиза на коктейл в избрано общество.

— Тод Пейдж, репортер — каза той. — Помагам на Блис. Ние от вестниците обичаме да помагаме на хората винаги когато можем.

— Говорил си с Рей? За какво?

— О, за трудните времена, които е изживял, такива работи.

— За затвора ли?

— Ами да.

— За болницата?

— Да, много вдъхновяващ разказ. Той ще предизвика голям обществен отзвук за онова, което се е случило през изминалите години. За злините, които извършват хората. Много поучителен разказ за един смел мъж, преборил се със системата.

Пейдж осъзна, че дърдори, без да спира.

Онези мълчаха. Просто го гледаха. Един от по-задната двойка пушеше и духаше дима към него. Пейдж не виждаше какъв е проблемът, щом и те са приятели на Блис.

— Да видим някакъв документ — каза водачът. Човекът до него бръкна в джоба си и внезапно в дясната му ръка се появи нож. Той го вдигна и насочи острието към Пейдж. Изкачи двете стъпала до него, като го повика с пръст, оголил зъби в жестока усмивка.

Зад гърба на Пейдж се чу шум. Сега четиримата гледаха зад него. Той се извърна и видя, че желязната врата срещу стаята на Блис се отвори.

Излязоха двама мъже. Негри. Спряха се, когато видяха групата на стъпалата. Единият беше облечен в тъмносин раиран италиански костюм и толкова бяла риза, че сякаш светеше. Носеше червена вратовръзка, а обувките му бяха в кафяво и бяло. Върху черната му глава се мъдреше кремава сламена шапка. От малкото джобче на сако то надничаше розова кърпичка. Другият беше с военно яке с пагони на раменете. Косата му бе сплъстена и върху лицето му имаше

ужасен, извит белег. И двамата носеха черни очила със сребърни рамки.

Двете групи, бяла и черна, се гледаха, докато Пейдж пристъпваше разтревожено помежду им. Видя обаче, че ножът изчезна.

— Какво търсите тук? — попита негърът с костюма. Той разтвори сако си, за да видят пистолета със седефена дръжка, пъхнат под колана му. Гласът му бе бавен, почти сънен. — Да не би да се провежда националното съвещание на крадците и наркоманите?

— Мамка му. Ега ти театъра! — възкликна онзи, който бе извадил ножа.

— По работа ли сте дошли, или ще се нанасяте в квартала, белчовци? — Очилата скриваха очите на негъра, така че изражението му можеше да се познае само по устата. Той се беше ухилил, но в гласа му не се усещаше никаква шеговитост. Пейдж прилепи гръб до стената, за да може да вижда всички, без да върти глава. Бяха като две вълчи глутници, които ще се нахвърлят една срещу друга. Самият той се чувстваше като кокал помежду им.

— Това не е твоя работа, мамка ти.

— Полицаи ли сте? Дошли да служат и пазят?

— Заври си въпросите в задника. Там може да намерят отговор.

— Млъкни, Били — обади се водачът на четиримата. Черният във военното яке вдигна ръка и посочи онзи с ножа.

— Ти бил ли си в затвора? На север? — попита той.

— Е и?

— Били... някой си. Беше преди известно време в Пустошта. Виждал съм те в двора. — Той се приведе и пошепна нещо на мъжа с шапката.

— Добре. Значи не сте дошли да купувате. Дошли сте на гости при Рей Блис. — Напрежението отслабна, но онзи с якето още стоеше нащрек с ръка близо до оръжието. — Няма защо да се караме с вас, пък и нямаме време. Трябва да се грижим за бизнеса. Що не отстъпите малко, господа, че да минат братчетата?

Мъжът с военното яке се извърна и погледна металната врата. Четиримата бели останаха по местата си за миг, а после след кимването на водача си се отдръпнаха към стената.

Онзи с шапката мина първи все още с разтворено сако. Въртеше глава наляво и надясно, докато мина покрай двамата мъже по-надолу.

Не бързаше. Като предварително научен танц Пейдж мръдна и се залепи зад него, пристъпвайки надолу по стълбите покрай останалите двама. Те го гледаха, но не помръднаха да го спрат. Пейдж се чувстваше като търговски кораб под военен ескорт. Докато минаваше покрай тях, им подхвърли:

— Приятен ден.

Беше се изпотил ужасно, отчасти от топлината на задушното стълбище.

Все още се движеше по петите на костюмирания, когато стигнаха долния етаж. Тогава негърът спря и се обърна.

— Какво искаш пък ти, човече?

— Да изляза оттук.

— Неприятности ли имаш?

— Имах. Вече не.

— Сигурен ли си? Провери го.

Онзи с белега прекара ръце нагоре и надолу по тялото на Пейдж.

— Чист е.

— Сигурен ли си, че знаеш как се носи шапка? — попита Пейдж.

— Не ти ли харесва? — ухили се негърът и прекара пръсти по периферията, като наклони малко шапката надясно.

— Голямо копеле си ти, а, хитрецо? — каза онзи в костюма, когато излязоха на улицата.

— Доста голямо.

Онзи нежно потупа Пейдж по бузата.

— А сега се пази, чуваш ли — продължи той. След миг и двамата се завъртяха на пети и се насочиха към бяло волво, паркирано пред пожарния кран на улицата, а Пейдж тръгна към станцията на метрото. Не бързаше, защото краката му продължаваха да треперят от преживяното напрежение.

Блис чу гласовете пред вратата си, но не им обърна внимание. Около металната врата и по стълбите се мотаеха доста хора.

Няколко минути след като гласовете замлъкнаха, той чу почукване. Не се боеше от съседските хулигани. Наоколо всички знаеха, че си няма нищо и живее на социални помощи. На вратата си нямаше шпионка, така че когато отвори, като се чудеше дали Пейдж не се е върнал за нещо, изненадата му бе пълна.

14.

Отпред бяха застанали Били Уайдъл и Учителя. Зад тях стояха Джеки Баум и Фере.

— Здравсти, Рей — каза Учителя и всички влязоха.

В средата на стаята Джеки сложи ръце върху дебелия си ханш и се огледа.

— Не е „Риц“, Рей, но не е и толкова лошо — каза той. — Май се справяш добре. — Джеки говореше неспокойно. Не смееше да погледне Блис в очите.

Учителя се приближи до прозореца и погледна надолу към улицата. Били Уайдъл не каза нищо. Той надникна в малката баня и разгледа снимките над леглото. Също така мълчаливо Фере затвори вратата към стълбите и се облегна на нея. Изглеждаше ужасно, само кожа и кости.

— Преди малко си имал посетител, Рей — каза Учителя, като се обърна от прозореца. — Едър тип, зле облечен, рошав. Твой приятел ли е?

Блис се зачуди откъде ли знаят, че репортерът е бил при него. Ако са го видели да излиза от сградата, откъде може да са разбрали, че е идвал при Блис? Дали са наблюдавали сградата и са го следили?

— Той е журналист — отговори той. — Интересува се какво е ставало в Пустошта и ще пише за това във вестника. Искате ли кафе, момчета? Как ме открихте?

— Поразпитахме — каза Учителя. — Ти си доста известен, Рей. Пак си подал иск в апелативния. Чухме по радиото, пък и прочетохме нещичко в пресата. Жалко, че не си успял със съдиите. Щеше да поразчистиш още.

— Да. А как ме намерихте?

— Джеки успя. Обади се на племенницата ти в Арканзас. Онази, която беше дошла да те види точно преди да ни пуснат. След две седмици, когато си вземе отпуската, щяла да ти идва на гости. Да те види. Праща ти много поздрав.

Това беше единствената роднина на Блис. Беше ѝ писал и ѝ съобщи къде живее.

— Радвам се да те видя, Рей — каза Джеки. Блис се чудеше защо той е толкова неспокоен и стои като пън в средата на стаята. Джеки му беше стар приятел. Познаваха се почти от тридесет години, бяха се пазили един друг и се бяха борили заедно. Но той продължаваше да избягва погледа на Блис. Били Уайдъл се бе отказал да оглежда стаята. Радиото свиреше. Били го изключи, влезе в банята и като остави вратата отворена, се изпика шумно. Блис си помисли, че онзи е като животно, което маркира територията си. Когато се върна, закопчавайки панталона си, всички застанаха около Блис в кръг.

— Онези негри отсреща. Познаваш ли ги? — попита Били Уайдъл. — Пласьори ли са?

Блис сви рамене.

— Аз гледам себе си — каза той. — Те не ме закачат.

— Гадни диваци. Въртят се наоколо, както го правеха и в затвора. Като че ли светът е техен. Не знам как можеш да живееш тук само сред негри. — Били Уайдъл си бе все така изпълнен с омраза, както когато беше в Пустошта.

— А вие какво правите, момчета? — попита Блис. — Къде живеете?

— В града — отговори Учителя. — Наели сме стаи на Осмо авеню до тунела.

— Работите ли?

Били Уайдъл се изсмя носово.

— Да, човече, работим — каза той. — Грижим се за работата.

— Аз получих малко пари от нашите — намеси се Учителя. — Справяме се. От време на време се хващаме на работа на разни места.

— Всички заедно ли живеете?

— Да, точно както в Пустошта. Така излиза по-евтино. Ние сме като тим, нали, Джеки?

— Разбира се. Държим се заедно. Няма какво да ти разправам, Рей, че тук навън не е лесно. Когато ме освободиха след толкова много години, се чувствах като на друга планета. На Марс или другаде. Още не мога да повярвам къде съм, като гледам как се обличат жените, как хората говорят и се държат в днешно време.

Учителя гледаше Блис. Той си помисли, че сега Учителя изглежда по-уверен и доминиращ, отколкото в болницата, но в студените му сини очи блестеше все същият странен, отнесен поглед.

— Каза ли на репортера за нас, Рей? — попита той тихо.

— Не би го сторил — намеси се Джеки.

— Питам Рей.

— Не, по дяволите, не съм му казал за тази работа — отговори Блис. — Той искаше да знае какво е било в болницата, как съм успял да стигна до съда. Това е.

— Искяхме ти да бъдеш с нас — каза Учителя. — Още не е късно. Каним те.

Блис знаеше защо го канят. Заради Джеки, който им беше необходим с умението си да отваря коли, да отключва врати и сейфове. Искяха Блис, защото той бе приятел на Джеки и Джеки му беше разказал всичко.

— Вие ли ударихте Камбъл, момчета?

— К'во ти пука?

— Нищо. Трябваше да умре заради всичко, което е направил.

— Ти откъде разбра за Камбъл? — попита Били Уайдъл.

— Казаха по радиото, писаха във вестника. За отвличането в парка. В един вестник имаше снимка на Камбъл. Като че правена по времето, когато работеше в Пустошта.

— Репортерът попита ли те за него, Рей?

— Само спомена.

— А ти каза ли му за Камбъл?

— Само това, че той подписваше документите. Нищо повече.

— Значи си му казал, че Камбъл е виновен за онова, което ни се е случило. Казал ли си на репортера, че Камбъл е бил в списъка?

— Не. Това няма нищо общо с мен.

— Лъже — възкликна Били Уайдъл. — Винаги е говорел много.

— Рей не е лъжец — намеси се Джеки. — Това, че е чул за Камбъл, не значи, че...

— Сигурен съм, че не е чул за онова копеле Крейн — продължи Били Уайдъл. — Хванахме го миналата есен в планината. Щях да хвърля онзи педераст губернатора Махони от моста, да го бутна пред някой автобус, че да видим дали ще подскочи, обаче не се получи.

— Млъкни — строго изрече Учителя. — Тук аз говоря. С нас ли си, Рей? Ти по-добре от всеки друг знаеш, че трябва да се направи. Ти опита да потърсиш справедливост в съда и не се получи. Ние сме единственият съд, който остава.

— Отвлекли сте децата, за да прикриете убийството на Камбъл, нали?

— Не беше лоша идея, Рей — отново се обади Били Уайдъл. — Но не беше заради него. Грабнахме децата, когато се появи полицаят тъкмо преди да се погрижим за Камбъл. Утепахме го. Стана като насън. Също както се получи с Крейн в планината и с Махони в града. Също както ще стане с...

— Млъквай, Били — намеси се Учителя.

— Какво значение има вече? — възрази Били. — Дали Рей ще е с нас или не, вече няма значение, че ще знае.

— Можеше да стане лошо — каза Блис. — Представете си, че се беше случило нещо на децата.

— Нищо не се случи, освен че преядоха с бонбоните, които им бяхме купили, за да мълчат — увери го Учителя. — Ние планираме, обмисляме и не тръгваме неподготвени. Знаеш ли, че всички ние сме ходили в Хамилтън. Поотделно. Обикаляхме, гледахме лицата на онези добри граждани, добри американци, онези гадни копелета, които помогнаха да бъдем заровени живи. Всеки от тях заслужава да бъде убит и когато свършим онова, което трябва, ще им дадем да разберат какво се е случило. По един или друг начин. Кълна се.

Фере мълчеше както винаги. Той не беше глупав и Блис често се чудеше какво ли става в главата му.

— Ходих на погребението на един от гаднярите — заговори Били. — Помниш ли Тини Уалдрън, който обичаше да бие Джеки? Умря от инфаркт. Когато хората ме питаха защо съм дошъл, аз казах, че много съм обичал Тини и, Господи, онези селяндури бяха наистина впечатлени. Леле, дошъл съм даже на погребението му! Че дори и цветя носех. Едва се сдържах да не се изхия на глас. И докато се правех на скръбен, разговарях с тях и установих къде се намират най-лошите отрепки и какво правят. Педерастии!

— Чу ли? — попита Учителя. — Използваме ума си и действаме внимателно.

— Какво е станало с Крейн?

— Проследихме го в планината, когато отиде на лов — обясни Били Уайдъл. — Взривихме му лъжливата глава. Нали, Учителю? Когато го откриха след седмица, решиха, че е било инцидент. Тъпи копелета. — Алабамският му акцент бе силен както преди. Той като че ли с удоволствие си припомняше убийствата. Блис не ги осъждаше за онова, което бяха направили и което имаха намерение да правят. Разбираше дълбочината на омразата им към хората, които ги бяха осъдили, както и него, на живот в ада с такава лекота, с каквато можеха да си поръчат чаша кафе.

И Блис беше убивал, когато изтърва от контрол чувствата си. Но всичко това не беше за него. Тези пресметнати екзекуции, тази справедливост извън закона. Той не искаше да има нещо общо с Били Уайдъл. Били беше с болен мозък, зареден като оръжие с омраза. И вероятно никога нямаше да се успокои.

Но пък какво искаха от него? Той ги огледа. Разтревоженият Джеки, мълчаливият Фере, Били Уайдъл и човека с каменно лице, когото наричаха Учителя. Всеки от мъжете в стаята беше пропаднал тип и Блис го знаеше. С изключение на Учителя. Дори и някога да бе знаел истинското му име, Блис го беше забравил отдавна. Учителя беше хладнокръвен мъж.

Блис усещаше как напрежението в тази порутена стая в Харлем нараства.

— Той не е с нас, което означава, че е против нас — заяви Били Уайдъл. — Не успяхме да го накараме да се присъедини, когато бяхме в Пустошта. Спорихме часове наред. Нали си спомняте, в двора. Същият си е. А ние гласувахме.

— Не бива да го правиш — каза Джеки. — Не бива, не на Рей...

— Не можем да му имаме доверие — възбудено продължи Били. — Ако го оставим, ще се раздрънка пред ченгетата. Вече гласувахме и бяхме трима на един.

— Но Рей беше този, който успя да ни освободи — изплака Джеки. — Без него още щяхме да разхождаме парафина и да си седим на тронове. Искам другите да умрат, но не и Рей.

Той се приближи до Блис и се обърна да изгледа недоволено Учителя. Навън се чу сирената на полицейска кола.

— Той може да провали цялата проклетата работа — избухна Били Уайдъл. — Рей трябва да си иде. — Харесваше му да говори така, а

Блис сега изпитваше такъв страх, какъвто никога не бе усещал дори и в най-лошите си времена в Пустошта. Били Уайдъл искаше да го убие заради онова, което се бе случило в Пустошта, а Учителя се нуждаеше от Били. Джеки, въпреки че беше на негова страна, бе стар, а Блис беше по-стар и от него. Двама изхабени старци, тръгнали да разбиват затвора.

— Ще направим малък тест — каза Учителя. — Тест за лоялността на Джеки към групата. Джеки, ти си приятел на Рей. Ще направиш онова, което трябва. Докажи, че не си лигльо, както твърди Били.

Били Уайдъл се изкикоти.

— Боже, Учител, ти си върха.

— Не. — Гласът на Джаки беше тих и скръбен. — Не мога. И вие не бива да го правите. — Целият трепереше.

— Когато излязохме от болницата, решихме да свършим едно добро дело — заговори Учителя. — Превърнахме се в съдии. Болестта на Фере ни забави за малко, но не ни спря. Ние избрахме целите си и сега са ни останали само две. Не ми пука какво ще стане с мен, след като свършим с тях, но ще се погрижа задачата да бъде изпълнена. Всичко е планирано. Рей не е по-важен от нас. Важна е работата. — Костеливото му лице остана напълно безизразно. — Ако Джеки не го направи, ще трябва да го сторим ние. Съжалявам, Джеки, но ти загуби гласуването. — Той започна да измъква ножа от джоба си. Били Уайдъл вече бе извадил своя.

15.

От Харлем Пейдж отиде право в един бар — „Фарли“ на Петдесет и седма улица. Вечер това бе любимото място на възрастни комарджии, както на разведени и вдовци, които прекарваха утрините си в изучаване на пазара чрез „Уол Стрийт Джърнъл“, а след това безжалостно тормозеха брокерите си. Сега тук беше тихо и почти празно.

Той си поръча уиски с лед и се опита да сортира фактите, които беше научил. Първо, Камбъл беше убит от похитителите в парка. Камбъл е бил пенсиониран лекар от Пустошта. Блис е бил затворник, изпратен в лудницата-затвор от Камбъл. Четиримата мъже на стълбището бяха приятели на Блис, вероятно бивши затворници. Може ли те да са били похитителите? Може ли Блис да е свързан с тях? Не беше ли странна случайност? И какво знаеше за всичко това Савидж?

Той си поръча второ питие. Блис не изглеждаше човек, който би се забъркал в нещо такова. Беше твърде праволинеен и упорит.

— Приличаш на бившия ми съпруг — заяви една жена, седнала през две столчета от него пред бара. Беше облечена в скъпа черна рокля, доста високо вдигната над дебелия колена. Косата ѝ бе накъдрена ситно и беше на около четиридесет години, но добре запазена, като във фризер. Вероятно като млада е била красавица. Пиеше мартини.

— Това комплимент ли беше?

— Не съвсем. Той беше копеле. Както повечето мъже. Женен ли си?

— Никоя не ме иска.

— Сигурна съм, че не е вярно. — Тя се премести до него. — На колко си години?

— Почти на тридесет и пет.

— Аз съм на тридесет и две.

„Сигурно, ако е загубила някъде десетина.“

— На тридесет и две съм, в разцвета на живота и ми е ужасно скучно. Животът ми е толкова досаден, че обикновено не знам кой ден от седмицата е. Някога се ориентирах по „Таймс“, защото в понеделник публикуваше голям спортен подлистник, във вторник беше с научни факти — доста скучен, в сряда — статии за живота. Кой знае какво, по дяволите, искаха да кажат с това. Да де, ама сега го промениха, смесиха всичко, така че не мога да разбера кой ден е.

Пейдж разбра, че това явно не ѝ е първото мартини за деня. Устните ѝ бяха възпълни и леко увиснали в ъглите. Ушите и пръстите ѝ бяха натежали от бижута. Разбъркваше питието си с пръст с червено лакиран нокът, а после го смучеше.

— Костюмът ти се нуждае от хубаво изглаждане — забеляза тя.

— Знам. Много зает бях.

— Да знаеш, че единственото нещо, което ме кара да се чувствам жива, е доброто чукане. — Пейдж хвърли поглед към бармана. Той обаче стоеше неподвижно като пън и четеше вестник, без да поглежда към тях.

— Една от радостите на живота — съгласи се Пейдж.

— Обичаш ли да се чукаш?

— Когато ми се иска... — Пейдж гледаше вестника в ръцете на бармана. Заглавието беше за убийството на бившия губернатор Махони. Той се намръщи. Нещо се въртеше в подсъзнанието му, но не можеше да го разбере съвсем точно.

— Сигурен ли си, че не си педал? Тук в квартала има много педали. Често губят времето на хората, което не е честно.

— Ти тук някъде ли живееш? — попита Пейдж.

— На шейсетата пресечка на Парк авеню. Защо? Искаш да ме заведеш у дома да се чукнем ли?

— Сега не мога. Може би по-късно? — Тя го изгледа, после извади сребърен молив и написа телефонния си номер върху бяла картичка, която измъкна от чантата си.

— Как се казваш? — попита той.

— Хлое.

Той записа името до номера ѝ.

Пейдж довърши питието си, хвърли част от парите на лейди Джейн върху бара и каза:

— Извинявай. Трябва да тръгвам.

— Ако не съм си у дома, можеш да оставиш съобщение.

— Добре.

Можеше да му се наложи да я потърси, ако лейди Джейн стане съвсем непоносима. Понякога Пейдж се срамуваше от себе си, но не често.

В новинарската зала Пейдж изчака Лафлеш да се заговори с редактора на фотографите и се промъкна към кабинета на Савидж. Изпълнителният директор говореше по телефона. Той кимна на Пейдж да влезе и след малко остави слушалката. След около петнадесет минути Пейдж му бе разказал за случилото се тази сутрин.

Накрая Пейдж измъкна копие на заповедта на федералния съд за освобождаването на Блис и останалите затворници от болницата заедно удостоверението за лудост на Блис. Сложи ги върху бюрото на Савидж.

— Всичко това сутринта. Даже по-бързо, отколкото ми нареди — каза той. — Беше ужасно трудно да се добера дотам и невероятно опасно, но аз нямам нищо против тежката работа и рискуването на живота, щом е за доброто на вестника и помага на хората да разберат историческите и конституционните си права.

— Да, възхитително — иронично отвърна Джак. — В кой бар беше? Миришеш на спиртоварна.

— Бях много напрегнат. Имах нужда от едно питие.

— Господи, Пейдж, ти наистина си пиянде. Никога не знаеш кога трябва да престанеш, нали? Обличаш се като пияница, воняш на хората и създаваш навсякъде неприятности. Ако само... — Той замълча като прехвърляше металната линейка от ръка в ръка. — Извинявай — внезапно продължи Савидж. — Напоследък и аз си имам проблеми. Забрави каквото ти казах.

— Няма нищо. Знам какво е да си постоянно под напрежение.

— За бога, Пейдж... О, по дяволите, къде е Блис?

— В Харлем. Защо?

— Искам да говоря с него.

— Не си ли доволен от доклада ми?

— Работата ти както винаги е отлична. Въпреки това бих искал лично да говоря с него. Имам си причини. Доведи го тук.

Чак когато се върна в залата, Пейдж се сети, че не бе попитал защо Савидж се интересува от Блис. Вървеше към бюрата на

репортерите, когато някой го извика. Беше фотографът Силвър, когото изпратиха, за да направи няколко снимки на Блис. Силвър обикновено снимаше бейзболни мачове, но не отказваше всякаква работа.

— Къде са снимките? — попита Пейдж.

— Какво разбираш под „снимки“? Та човекът го нямаше. Изпрати ме да се щурам чак по Сто тридесет и шеста улица в тази жега, а в оная проклета къща нямаше никой. Едва не ме утрепаха.

— Едва не са те... Сигурен ли си, че си ходил на точния адрес?

— Разбира се, че съм сигурен, Пейдж. Чуках по вратата му и никой не ми отвори, дявол да го вземе. Висях наоколо, опитах пак, после се обадох тук и ми казаха да се връщам. Загубих си целия следобед заради твоите лайнарски работи. — Той се обърна и се отдалечи.

След около половин час Пейдж стигна отново пред апартамента на Блис. Когато разтуптяното му сърце се успокои след изкачването по стълбите, той постоя малко, възхищавайки се на смелостта си да се върне на мястото на смъртоносната си среща. Почука на няколко пъти. Нищо.

Наложи му се да слезе по стълбите, да намери портиера, който приличаше на Майк Тайсън в един от лошите му дни, да спори с него, да му даде десет долара за ключа, а после да се катери пак нагоре. Отвори вратата и влезе. Сега беше тъмно и от уличните лампи в стаята влизаше само леко сияние. Ключът за лампата до вратата не работеше и Пейдж трябваше пипнешком да открие нощната лампа.

В средата на стаята върху пода лежаха Блис и още един мъж. Пейдж разбра, че докато опипваше за нощната лампа, едва не ги е настъпил.

По дрехите им имаше кръв, върху линолеума също. И чаршафите бяха напръскани. В дясната ръка на всеки от мъжете имаше нож. Столовете и масите бяха обърнати. Хартии, моливи и писалки бяха разхвърляни из стаята. Част от чаршафа бе увита около непознатия мъж като набързо нагласена туника. Апартаментът на Рей Блис вече не приличаше на затворническа килия.

Санитарите пристигнаха едновременно с двамата полицаи от патрулната кола. Никой от тях не си беше направил труда да задейства въртящите се светлини или сирените. Пейдж ги заведе горе. Портиерът не се качи. И преди беше виждал трупове в тази сграда. В апартамента

Пейдж, който се чувстваше доста зле, направи знак към труповете като режисьор, който подканя актьорите да продължават работата си, а после отиде да поеме чист въздух при прозореца. За четвърти път бе изкачил стълбите и основното му чувство беше облекчение от това, че повече никога няма да му се налага да се катери дотук. Едно от ченгетата дойде при него до прозореца.

— Кой, по дяволите, си ти? — попита го.

След като показа журналистическата си карта, Пейдж обясни за какво е идвал.

В това време един от санитарите се обади спокойно зад тях:

— Този е отишъл, но в другия още има искрица живот.

Блис беше още жив, макар и на ръба. Санитарите не се опитаха да го свестяват. Те махнаха ножа от ръката му и го вдигнаха върху носилката. Едно от ченгетата подритна нещо на пода.

— Горното му чене — каза той. — Вземете го за в случай, че се оправи.

Санитарите отнесоха Блис и ченето му. Трупът на другия мъж остана. Очите му бяха широко отворени, като че оглеждаше тавана.

— Прилича на дребно скарване — каза ченгето. — Кой са?

Партньорът му беше коленичил и пребъркваше джобовете на умрелия.

— Не знам кой е този — отговори Пейдж. — Живият е Рей Блис, бивш затворник, който помагаше на вестника за един материал. Живееше тук. Видях го тази сутрин, а вечерта се върнах и ги намерих така.

— Няма лична карта, но има писмо до някого, наречен Джеки Баум — каза партньорът на ченгето, когато се изправи. — Документ за излежана присъда. Тридесет и пет долара и монети. Носна кърпа, молив и ключ. Това е. Не е бил много натоварен. — Той прибра парите в джоба си. — По-добре да се погрижа за тях.

— Къде закараха Блис? — попита Пейдж.

— Вероятно в „Колумбия“, презвитерианската болница — отвърна едно от ченгетата. — Обаче май ще ритне камбаната. Представяте ли си двама дърти пергиши да се убият ей така?

Наложи се да изчакат повече от половин час, докато пристигнаха двама детективи, които ругаеха яко стълбите.

— Все се случва да е на последния етаж — каза единият. — Не могат да се убиват на партера или, още по-добре, направо на улицата. — Беше облечен в риза с хавайски десен на червени цветя и чаши шампанско с мехурчета, която висеше над панталона му, като че ли идва от плажа. — Бял ли е? Това вече е друго. Къде е другият починал? Мислех, че трябва да има два трупа.

Униформените обясниха положението и другият детектив, който оглеждаше презрително стаята, се обади:

— По-добре ще е за всички замесени, ако пукне. Ще се приключи работата. Някакви пари по дрехите?

Патрулните ченгета заразглеждаха снимките от младостта на Блис.

Докато чакаха санитарите с буса от моргата, Пейдж отиде с детективите до 26-и участък, за да напише показания. Опитваше се да разбере какво всъщност е станало. Мъжете на стълбите вероятно бяха свързани с цялата тази работа. Той разказа на детективите за епизода на стълбите, но това не им направи впечатление.

— В Ню Йорк има доста откачени типове — каза Хавайската риза. Дъвчеше хапчетата против киселини като бонбони.

От участъка закараха Пейдж до болницата и той изчака в приемната, докато се върнаха след половин час.

— Още е жив — съобщи без какъвто и да било ентусиазъм Хавайската риза. — Вкарали са го в хирургията, но докторите казват, че шансовете да оживее са малки.

— Говори ли с него?

— Да не се шегуваш? Той едва ли е дошъл тук да държи речи. По-скоро е умрял, отколкото жив. Нямаме бърза работа. Известно време ще остане тук. От участъка ще поставят ченге пред вратата му.

Лейди Джейн беше дала на Пейдж ключ за къщата. Светлините долу бяха загасени, но горе на стълбите светеше нещо. Той влезе в кухнята и намери малко студено пилешко в хладилника. Преглътна го с чаша мляко.

Тя трябва да бе заспала. Помисли дали да не се опъне върху канапето в хола, където би могъл да си почива в мир, но накрая все пак се качи горе. Събличаше се, като се опитваше да не вдига шум, когато тя се обади:

— Здравей, скъпи. Отново закъсня. По-добре да сложиш този ужасен костюм на закачалка. — Господи, говореше му като отдавна страдаща съпруга. — Купих ти четка за зъби и малко дрехи, докато пазарувах. Ще ги намериш в банята. — Говореше сънливо и не вдигна главата си от възглавницата.

— Някаква пижама?

— Пижамите само пречат.

Когато той се вмъкна между чаршафите, тя се извъртя и се притисна до него. Ръката ѝ посегна надолу между краката му.

— Реших, че много те харесвам — заяви тя. — Защото поне показваш желание.

Но само след миг ръката ѝ се отпусна и тя задиша тихо и равномерно.

16.

Лейди Джейн му беше купила три чифта летни панталони от „Калвин Клайн“, които му ставаха точно. Чорапи, бельо и половин дузина спортни ризи с избродирано малко зайче встрани върху гърдите.

Събуди го в девет и веднага поиска така нареченото от нея „лудуване“, но той поне бе успял да се наспи през нощта. Дали му се искаше да мисли така, или тя бе станала по-нежна и спокойна? Поднесе му овесени ядки, мляко и му свари няколко яйца. После го гледаше как се храни, докато самата тя отпиваше от кафето си.

— Ще давам вечеря — каза му тя. — Ще те запозная с няколко приятели, може би Мери Мъжеядката и онзи известен нов писател Майки Макгавърн. Можеш да си поговориш с тях за литература, постмодернизъм, биографии и други такива работи.

— Кога?

— След един-два дни.

— Ще бъда много зает.

— Сигурна съм, че можеш да отделиш малко време. Всъщност знам, че можеш. — В гласа ѝ отново прозвуча заповедната нотка и Пейдж се зачуди дали не е време за нова декларация за освобождение от британското господство. Но се въздържа.

— Разбира се — отговори ѝ той, а след това се обади в презвитерианската болница „Колумбия“. Блис беше в тежко състояние и не допускаха посетители, но имаше известна вероятност да се оправи.

Той се обади на Савидж и му съобщи за нещастieto с Блис.

— Кога ще можем да говорим с него?

— Още не знаят. Продължава да е в кома.

— Бъди там, за да разбереш, когато дойде в съзнание.

— Ако дойде. Слушай, чудех се какъв ти е интересът към Блис. Мисля, че не си ми казал нещо.

Обаче Савидж беше затворил.

Пейдж размисли дали да не си купи бяла престилка и стетоскоп или пък да наеме, но накрая отиде в болницата и каза на момичето на рецепцията, че е детектив от 26-и участък, носещ нова заповед за полицаия, който пази Реймънд Блис.

Насочиха го към третия етаж, където в коридора видя униформения, седнал на стол и мрачно загледан в знака „ПУШЕНЕТО ЗАБРАНЕНО“.

Пейдж се запъти бързо и авторитетно по коридора и когато стигна до ченгето, заяви:

— От прокуратурата. Отвори. Трябва да взема показания от Блис.

Ченгето остана разплуто в стола и погледна към Пейдж с нежните си като на куче очи.

— Добре — каза той. — Влизайте, сър. Но ако го сторите, аз, разбира се, ще трябва да ви арестувам за представяне на фалшива самоличност и още няколко други неща. Ще ги измисля, докато се придвижваме към участъка.

— Полицай, много ми е важно да говоря с господин Блис — примоли се Пейдж. — Толкова е важно, че съм готов да възнаградя щедро помощта ти.

— Пресата, а? Може би ще те арестувам също и за опит за подкуп. Поне ще се отърва от тази досадна работа тук.

— Естествено, аз имах предвид, че мога да подпомогна кариерата ти. Една думичка където трябва...

— Еее, благодаря, ама кариерата ми се развива добре, откакто сестра ми започна да излиза с комисаря.

— Не разбираш. Този Рей Блис ми е приятел. Вчера прекарах цялата сутрин с него и помогнах на полицията с жизненоважна информация, след като бе намерен. — Вратата до ченгето се отвори и отвътре излезе Ван Алън, следвана от лекар в бяла престилка.

— Пейдж, какво правиш тук? — попита тя. Отново бе облечена в един от тъмните си костюми с панталони.

— Изпълнявам задачи.

— Натискаше се да влезе, лейтенант — намеси се ченгето. — Опитва да ме подкупи. — Човекът продължи да се изтяга на стола си.

— Пейдж винаги ползва чекове при подкуп — каза му Ван Алън. — И те винаги са непокрити, така че няма значение. Но така или

иначе, не се опитвай да хитрееш, докато си тук, полицай. Начинът, по който си седнал в този стол, създава твърде домашна атмосфера.

Ченгето кимна.

— Благодаря, лейтенант — отговори той. Ван Алън се готвеше да каже още нещо, но вместо това погледна доктора. — Искате ли кафе, докторе?

Той погледна часовника си.

— Може, но набързо.

Двамата се отдалечиха по коридора, следвани от Пейдж.

— Как е Блис? — попита той.

— Забележително добре — отговори докторът. — Силен старец се оказа. — Докторът беше от китайски произход с кръгло, усмихнато лице. Гладките му бузи блестяха, като че ли бе скрил в устата си електрическа крушка.

— Ножът е минал съвсем близо до аортата, която излиза от лявата камера на сърцето. Още милиметър и с него щеше да е свършено. Но всъщност ножът е пронизал дроба му.

— Не сте длъжен да разговаряте с Пейдж, докторе — прекъсна го Ван Алън.

— Знаеш ли, че аз открих Блис — каза й Пейдж. — Може би съм му спасил живота. Но не очаквам да получа някаква благодарност от теб.

— Благодаря — отвърна Ван Алън. — Разбира се, докторите сигурно също са свършили някаква работа.

В кафенето на Пейдж му бе разрешено да им купи кафе и тримата седнаха при масата в ъгъла.

— Блис говори ли? — попита Пейдж. Кафето имаше някакъв странен вкус.

— Не и с мен — призна Ван Алън.

— Говореше със сестрите — намеси се докторът. — Разправял им някакво съдебно дело. Помислили, че е адвокат.

— Има ли повдигнато обвинение? — попита Пейдж.

— Не, но ще има.

— Ами убитият? Идентифициран ли е?

— Защо се интересуваш от всичко това, Пейдж?

— Ако ти ми кажеш защо се интересуваш от него, ще ти кажа и аз.

— Добре, нека бъде по твоему. Отвлечането в парка.

— Пустошта.

— Какво знаеш за Пустошта?

— Рей Блис е бил там в болницата. Подготвям материал по този въпрос. — Докторът ги гледаше объркано, а после се извини и си тръгна, като каза на Ван Алън да го повикат, ако има нужда от него.

Пейдж бутна настрана своята чаша.

— Не ми подсказва за Махони.

— Не успях да те намеря.

— Защо се интересуваш от Блис?

— Заради Мики Фин.

— Хайде да не започваме пак. Кой пък е Мики Фин?

— Един пияница от парка при „Сътън Плейс“, който е видял как отключват вратата, за да могат похитителите да влязат откъм тунела. Открих го и прекарах с него известно време, докато ядеше пица и разглеждаше снимки.

— И той е познал някого?

— Да, един закоравял рецидивист на име Джеки Баум, пуснат от Пустошта преди около година. Бил в затвора за въоръжен грабеж и преместен в съседната болница, защото го освидетелствали за луд. Оставил една млада жена парализирана за цял живот и затова е бил затворен. Приятел на Рей Блис. Ама това кафе е ужасно.

— Намери ли този Джеки Баум?

— Намерих го. В моргата. Чист късмет е, че направих връзката. Трупът на човека, когото е заклал Рей Блис, е на неговия приятел Джеки Баум.

— Господи, че за какво ли Баум и Блис ще започнат да се ръгат един друг?

— Точно това съм дошла да разбера.

— А какво казва Блис?

— Нищо. Не обича ченгета.

— Би трябвало да му покажеш топлатата и загрижена страна на личността си.

— Ще му покажа вътрешността на килията, щом се изправи на крака.

Пейдж удари с юмрук по масата.

— Хей — възкликна той. — Имам страхотна идея.

— Да бе, така си и мислех.

— Аз ще отида да говоря с Блис. Той ще се открие пред мен, защото не съм ченге и защото вече сме говорили веднъж и той знае, че може да ми има доверие. — Пейдж беше възхитен от идеята си. — Смятай, че си извадила късмет, задето дойдох. Да вървим. — Пейдж се изправи, но Ван Алън остана на мястото си.

— Чакай малко, Спиди Гонзалес. Блис е арестуван и няма да позволя цивилни като теб да говорят с него. Освен ако не присъствам — добави тя след кратко мълчание. — Дори и това не е прието, но обстоятелствата биха го оправдали.

Пейдж отново седна.

— Как ще го направиш? — попита той. — Ще пропълзиш в стаята и ще се криеш под кревата ли? Той няма да говори дори и с мен, ако ти си наблизо. Знаеш го добре. Пък и освен това ще трябва да му прочетеш правата. Позволи ми сам да поговоря с него. Не забравяй, че аз съм трениран да запомням. Ще ти кажа всичко, което той ми разкаже. Става ли?

— Трябва да бъда вътре.

— Слушай, какво губиш? Без мен няма да получиш нищо. С мен поне ще разбереш нещичко. Казвам ти, той ме познава. Прекарахме няколко часа с него, преди да го ранят, и той ми разказа всичко за онази болница.

— Все още съществува необходимостта да му бъдат прочетени правата.

— О, хайде сега. Няма да ти се налага да използваш онова, което ще каже. Особено пък пред съда. Нямах нужда след всички други доказателства, с които разполагаш. Важното е, че Блис може да те отведе до похитителите. Може да е един от тях. Да вървим.

Този път Ван Алън се изправи.

— Добре — съгласи се тя. — Но трябва да получа разрешение от доктора.

Блис лежеше по гръб с изпънати върху чаршафа ръце. От тялото му към различни бутилки и машинарии излизаха снопове тръби. До леглото имаше кислородна бутилка, апарат за обдишване и дефибрилатор. В носа му бяха пъхнати тънки тръби. Стаята бе

полутъмна от спуснатите щори, но Пейдж успя да види, че очите на Блис са затворени.

— Рей — обади се той тихо, когато приближи леглото. Докторът бе казал, че не бива да остава повече от десет минути. Блис отвори очи и погледна тавана. Пейдж пристъпи напред и застана така, че старецът да може да го види.

— Как си, Рей? — попита той. Очите на Блис се спряха върху него.

— Това си ти — каза той. Гласът му бе слаб, но ясен. Изкуствените зъби бяха поставени на мястото си.

— Аз те намерих в апартамента ти, Рей. Успях да те докарам в болницата тъкмо навреме.

— Къде е ченгето?

— Отиде си.

— Не обичам ченгетата, независимо дали са мъже или жени.

— Разбирам те. Какво се случи, Рей? Да не си се сбил?

— Вярно ли е, че Джеки е мъртъв?

— В моргата е. Какво стана?

— Горкият Джеки. Не можеше да го стори. Защото бяхме приятели.

— Какво да стори?

— Нищо.

— Слушай, Рей, попаднал си в сериозна неприятност. Ще те обвинят в убийство, когато излезеш оттук. А може би и още докато лежиш в това легло.

— Аз не съм убил Джеки. Беше нагласено.

— Ако те осъдят, отново ще попаднеш в затвора. Може би пак в Пустощта. Ще кажат, че всъщност са били прави по отношение на теб. — По сивкавото и изпито лице на Блис плъзна бледност. Където и да го изпратеха, след като бе постигнал ликвидирането на онази болница и с това бе унизил системата, надзирателите щяха да го поемат с най-голямо удоволствие. Но така или иначе не му оставаха много години да живее. И щеше да умре в затвора. Но той остана мълчалив и дори и да усещаше отчаяние, не си позволи да го покаже.

— Кой уби Джеки, Рей?

— Не биваше да убиват Джеки и не биваше да се опитват да убиват мен. Също и стария Главен. А са го свършили.

— Кой го е свършил, Рей? Четиримата, които срещнах на стълбите ли?

— Господи, той сигурно е луд.

— Кой е луд? — Пейдж усещаше как започва да се ядосва и трябваше да си наложи да се държи спокойно. Беше сигурен, че отговорите на всички въпроси, които го измъчваха, се намират у дребния човек, лежащ пред него. Но пък все едно, че бяха затворени в някакъв сейф.

— Няма да кажа нищо повече. Предполагам, че ченгето чака отвън. Чака теб. Дали пък не са сложили подслушватели в стаята?

— Ще те върнат в Пустошта, Рей. Ще се радват да го направят.

Блис трепна, но устните му останаха здраво стиснати.

— За всичките години, които прекарах в „Синг Синг“, „Атика“, Пустошта и болницата, нито веднъж не съм пропаял. Един път в „Атика“ ме завряха в дупката, защото не пожелах да им се правя на канарче. Няма да започвам сега и това е.

Погледът му се отмести от Пейдж към тавана. Макар да се гордееше с това, че никога не е портил, по изпитото му лице сега се четеше скръб.

— Когато спасяваш живот, не означава, че издаваш някого. Те може би планират да убият още хора. Ти би могъл да ги спасиш, Рей. — Пейдж добави след кратка пауза: — Както аз спасих теб. — Нищо не постигна. Блис нямаше да проговори. Лежеше там и гледаше в тавана. Пейдж разбра, че няма да чуе нищо повече.

— Съжалявам, Рей — каза той. — Ще направя каквото мога за теб, но те няма да те изпуснат. Може би ще успея да ти съдействам поне да не те пращат в Пустошта.

Блис не даде знак, че е чул. Той разглеждаше тавана, все едно че бе сам.

Ван Алън не бе впечатлена от опита на Пейдж.

— Ако е било нагласено, защо не каже кой го е направил?

— Когато излязох от апартамента му, на стълбите имаше четирима. Всичките изглеждаха ужасно заплашително. Може би те са го нагласили. Може би те са били похитителите.

— Как изглеждаха?

— Беше твърде тъмно, за да ги разгледам както трябва. Всички бяха бели, но едва ли бих ги разпознал, дори и да минеха по този

коридор.

— Ега ти репортера — възкликна униформеният, който продължаваше да се изтяга на стола си.

— Може да са били просто хора, които живеят в сградата.

— Казаха, че били приятели на Блис. Откри ли нещо повече за отвличането?

— Туй-онуй.

— Какво стана с жената, която е била простреляна? Може ли да говоря с нея? Ще стане хубав материал.

— Намира се в Кънектикът. Възстановява се при една приятелка, която също е била в парка, когато се е случило всичко. Мелиса Фокс. — Ван Алън даде адреса на Пейдж. — Само си загубихме времето.

— Греша. Един опитен човек, опитен наблюдател знае, че атмосферата и онова, което е останало неизречено, е почти толкова важно, колкото казаното. — Пейдж млъкна внезапно. Ван Алън се отдалечаваеше по коридора.

— Пък и освен това той поне говори с мен — викна подире ѝ Пейдж.

После погледна полицаия.

— Все пак бъди нащрек, полицаю. Иначе Блис може да се освободи от маркучите, да скочи от леглото и да изчезне.

17.

Вместо да се представи пред злобата на Лафлеш в службата, Пейдж взе такси и се върна в къщата на лейди Джейн. Тя гледаше някакъв дебат по телевизията, в който три оскъдно облечени стриптизьорки твърдяха, че като се събличат, защитавали свободата на словото.

— Какви интересни същества — възкликна лейди Джейн. — Онази с оранжевата коса прилича на сестра ми, която все хленчи, задето татко ми остави парите си. Наричаше ме „любимката“ на татко. Но, боже мой, аз бях любимка на всички.

Пейдж се оттегли в кухнята, откъдето се обади на Савидж и му докладва, че няма напредък с Блис. Изпълнителният директор го учуди и ядоса, като му нареди да отложи за по-късно материала за Блис.

— Слушай — каза му Пейдж. — Искях да те попитам нещо. Чудно ми е защо толкова се интересуваш от Блис.

— Опитай да не се чудиш — отговори Савидж. Той разреши на Пейдж да открие жената, която бе ранена в парка. Телефонът на адреса в Кънектикът бе публикуван в указателя.

— Трябва да отида в Кънектикът — съобщи той на лейди Джейн, която се бе отказала да гледа стриптизьорките. — Ти какво мислиш да правиш?

— Смятах да ходя в Бруклин.

— Никой не ходи в Бруклин.

— Така е. Обаче там, казват, имало малко ресторантче при реката с прекрасен изглед към Манхатън. Можеш да дойдеш, ако искаш. Ще обядваме.

— Ами какво ще кажеш за един следобед на село?

Тя въздъхна.

— Пак ти трябва шофьорка, доколкото разбирам. Ще трябва да си купя шапка с лъскава козирка. Сигурен ли си, че не се опитваш да ме използваш за изпълнение на болните си фантазии?

Но тя се съгласи да го откара, този път със зелен „Рейндж Роувър“, който изглеждаше така, като че ли колелата му никога не са се докосвали до земята, да не говорим за броните му. Регистрационният му номер беше „ЛЕЙДИДЖ13“. Тая жена сигурно имаше цяла проклета флотилия от коли в гаража си.

— Тази е по-удобна за провинцията — заяви му тя. — Ако видят мерцедес, може да изпаднат в захлас.

По целия път лейди Джейн слушаше един от дисковете на „Бийтълс“, като от време на време припываше с фалшив, но уверен глас. След половин час обикаляне покрай уединени имения на запад от Стамфорд накрая намериха дома на Фокс. Имението бе заобиколено с висока дървена ограда, но железните порти бяха отворени и те подкараха покрай обширни ливади, в края на които се издигаше огромна резиденция. Вляво се издигаше обвита в бръшлян къща за гости. Един тъмносин мерцедес последен модел и джип „Гранд Чероки“ бяха паркирани върху настилката пред входа на централната сграда.

— Сред дивия Кънектикът трябва да се е загубил някой продавач на мерцедеси — отбеляза Пейдж. Помисли, че цялото имение направо вони на големи пари.

Вдясно видяха облян от слънце плуven басейн. До него имаше маси, столове и весело оцветени чадъри. Някой бавно плуваше кроул из блестящата вода. Ограденият с гранит басейн с особена форма беше украсен с изкуствен водопад, който се изливаше в единия му край през изкусно подредени папрати и цветя.

Под един от чадърите седеше жена, а до нея се мъдреше малка масичка на колелца, отрупана с бутилки, чаши и кофичка с лед. Тя беше облечена в лятна рокля, а дясната ѝ ръка бе обхваната в шина. Пейдж разбра, че е открил онова, което търсеше. Следван от лейди Джейн той се приближи.

— Госпожа Уебстър? Шарлот Уебстър? — попита той.

Тя го изгледа тревожно. Беше закръглена, с приятно, овално лице.

— Няма от какво да се тревожите, госпожо Уебстър — успокои я той и показа разтворените си длани, за да докаже, че не носи оръжие. — Тод Пейдж, от един от нюйоркските вестници.

— Пресата ли?

Плувкинята се бе приближила до ръба на басейна и сега грациозно излизаше. Пейдж ѝ кимна утвърдително. Тя бе висока, почерняла от слънцето и гъвкава. Носеше гладък цял бански. Жената застана до ръба. Водата се стичаше от тялото ѝ. Погледна лейди Джейн.

— Коя сте вие, леля му ли? — попита тя.

Лейди Джейн се усмихна весело.

— Скъпа, наистина ще трябва да си намериш очилата, след като вече излезе от водата — отвърна тя. — Суетността е твърде опасна. Имах приятелка, която си счупи глезена, защото не искаше да си носи очилата.

Плувкинята, която трябва да бе Мелиса Фокс, огледа бялата рокля „Айзък Мизрахи“ на лейди Джейн.

— О, купувачи от разпродажби — заяви тя.

— Най-странното за мен в Америка е това, че тук позволяват на хората от низшите класи да се доберат до обществото на по-висшите от тях — изрече носово лейди Джейн.

Пейдж изгледа първо нея, а след това жената в банския. Те още не бяха се запознали, а вече се нападаха като змия и мангуста. Смешно наистина, защото и двете много си приличаха: агресивни, руси, със сини очи, красив външен вид и на около тридесет и пет години.

— Само искам да поговоря няколко минути с госпожа Уебстър — каза той.

— Да ги изхвърлим — заяви Мелиса Фокс. — Отивам да си взема камшика.

Но вместо това се приближи до масичката и взе чаша. Ледът затрака изкусително и Пейдж го изгледа завистливо.

— Имате ли прес-карта? — попита Шарлот Уебстър.

Пейдж бръкна в джоба си и извади издадената му от полицията карта, в която пишеше, че има право да пресича полицейски и пожарникарски ограждения, при условие че охраната му разреши. Тя я разгледа и му я върна.

— Всичко приключи, слава богу — каза тя. — Няма какво повече да ви кажа.

— Боби добре ли е?

— Да, благодаря. Децата спят.

Мелиса остави чашата си.

— Можем да накараме да ги изхвърлят чак на пътя — каза тя. — Това ще бъде достатъчно.

Внезапно обаче се намеси лейди Джейн.

— А, сега се сетих къде съм те виждала. На един обяд в „Шрафтс“ в Дакота преди три седмици. Ти беше в черна рокля, която едва те покриваше. И беше окичена с бижута като коледна елха. Мъжът ти не отлепи коляното си от моето.

— О, да — отговори Мелиса Фокс. — Сега си спомням. Ти май се беше напила, доколкото помня. Беше доста неприятно за околните. Но мога сега да ти предложа нещо за пийване. Така сигурно ще си тръгнеш по-бързо.

— О, Мелиса — прекъсна я Шарлот. — Не се заяждай с тях. Толкова ми е хубаво и днес се чувствам толкова благодарна за всичко...

— Много сте мила, особено след като знам какво сте преживяла — намеси се Пейдж. — Имам само два въпроса. За онова, което се случи в парка. И за Камбъл.

— Човекът, който беше убит ли? Господи, толкова беше ужасно. Горкият доктор Камбъл. Мелиса, не можем ли да им предложим нещо за пиене?

Мелиса сви безразлично рамене, а Пейдж прошепна някаква благодарност и сам си наля в чашата водка с лед. Глътката приятно изгори гърлото му. Лейди Джейн свали обувките си и седна на ръба на басейна, където разклати леко крака във водата.

— Какво искате да знаете?

— За Камбъл. Познавахте ли го?

— Всъщност не. Просто понякога разговарях с него. Нищо повече. Казваше, че е пенсиониран лекар.

Пейдж се настани на един от шезлонгите.

— Приятен човек ли беше?

— Мисля, че да. Малко затворен. Просто имаше лошия късмет да бъде там, когато онези започнаха да стрелят. Не спирам да мисля, че всъщност и аз съм отчасти виновна за смъртта му. Ако не бях си загубила ума и не бях се хвърлила напред, когато грабнаха Боби и насочиха оръжието към него, те може би нямаше да стрелят изобщо.

Мелиса Фокс разглеждаше лейди Джейн така, като че ли трябва да направи списък на недостатъците ѝ. След това скочи в басейна, като

цопна така, че със сигурност да опръска копринената рокля на гостенката.

— Разкажете какво стана.

Докато Шарлот говореше за деня в парка, Пейдж записваше в бележника си, като междувременно си наля още водка.

Когато тя завърши разказа си, Мелиса се приближи до ръба на басейна. Държеше се с ръце в края и се поддържаше на повърхността с бавни тласъци на краката.

— Не смятам, че докторът е бил убит просто случайно — каза тя бавно. — Не мисля, че са били заблудени куршуми.

— О, Мелиса, беше случайно — възрази Шарлот. — Тоест те наистина стреляха, но не са имали намерение да убият определен човек. Те бяха похитители. Просто го улучиха случайни куршуми.

Мелиса поклати глава.

— Може би първите изстрели са били случайни. Тогава, когато удариха теб — настоя тя. — Но когато онзи стреля за втори път, аз го забелязах. Той не стреляше ей така, напосоки. Той се прицели точно в пейката, където седеше Камбъл. Колкото повече мисля, толкова по-сигурна съм в това. Във вестниците писаха, че двамата други, които са седели на същата пейка, изобщо не са били и одраскани. Само Камбъл.

— Не каза ли това на полицията? — попита я лейди Джейн.

Мелиса се вдигна на ръце и излезе от водата. Върху плочите имаше прострян пешкир и тя се излегна по корем. Капките се стичаха от гърба и бедрата ѝ.

— Слушайте — обърна се тя към Пейдж. — Щом като тъй и тъй ще ни досаждате, можете поне да бъдете полезни. Вземи онзи крем против изгаряне и се хващай за работа. Само гърба и бедрата ми. И ми донеси питието.

Той ѝ занесе чашата и отвори шишето с крем.

— Каза ли това на детективите? — отново я попита той. Лейди Джейн се изправи и obu обувките си.

— Не. Е, опитах, но те не се заинтересуваха. Искаха да знаят само дали ще разпозная похитителите. Че как бих могла, като главите им бяха почти изцяло закрити?

— Защо група похитители биха убили един страничен човек, който дори няма нищо общо с децата?

— Това не знам. Но си спомням, че онзи се целеше в доктора, а не просто наслуки. А сега ме намажи, чуваш ли? — Пейдж беше готов да коленичи до нея, но лейди Джейн го спря.

— Не мисля, че ще имаш време да намажеш с крем целулита ѝ, скъпи. Тъкмо си спомних, че трябва да се връщам в града. — Тя се усмихна ледено на Мелиса Фокс, но онази не ѝ отвърна.

— Имам още няколко въпроса — каза Пейдж.

— Добре, но аз трябва да тръгвам. Може би ще намериш някакъв друг начин да се върнеш.

Пейдж обаче остави веднага шишето с крем.

— Как се чувствате сега, госпожо Уебстър? — попита той. Лейди Джейн вече беше тръгнала към рейндж роувъра.

— Все още малко неприятно. Боли ме. Но имах късмет, че раната е само повърхностна. Казват, че няма да остане даже и белег. Докторите ме задържаха през нощта в болницата за изследвания, а после ми разрешиха да дойда тук, след като им обещах, че няма да се притеснявам повече. Мелиса се отнесе чудесно с мен, а довечера мъжът ми ще дойде с влака, за да ни види.

— По-добре е да побързаш да настигнеш пазачката си — обади се Мелиса Фокс.

Когато се качи в колата, лейди Джейн го изгледа продължително.

— Каква жена! Мъжът ѝ се опита да сваля мен, а тя иска да сложи ръка върху тебе.

— Всъщност тя се опита да накара мен да сложа ръце върху нея — отвърна Пейдж.

— Скъпи, ще трябва добре да разбереш едно — увери го лейди Джейн. — Тя не се интересуваше от теб. Опитваше се по своя глупав начин да засегне мен... — В това време Пейдж си мислеше: „Дявол да го вземе, ами ако Мелиса Фокс е права и Камбъл е бил целта, а не децата, тогава всичко придобива съвсем друго значение.“ — Все пак обаче, докато се радваш на моето легло и прехрана, ще трябва да съсредоточиш вниманието си само върху мен. Когато приключи с теб, можеш да се хванеш с когото пожелаеш, включително и с тъпите селянки от Кънектикът. Но този момент още не е дошъл.

Пейдж си мълчеше. Струваше му се, че го хваща мигрена.

18.

Когато Морган се върна в лятната си къща, минаваше полунощ. Вечерята с куверт от по 200 долара в Олбъни беше обичайната тъпотия: твърде много уиски, прекалено много ръкостискания, тъпи вицове и политици. Но поне храната в хотела беше прилична и той преяде. Сладоледената торта, последвана от коняка в бара, обаче бе грешка. На Морган хич не му харесваха тези мероприятия. Предпочиташе да прати чек и да приключи с това. Вместо да слуша дърдоренето на водача на мнозинството в Сената, би могъл да си почива, слушайки Сибелиус. Това бе и една от причините да се откаже от службата в щатската администрация.

Но за бизнеса му контактите, които създаваше на благотворителни мероприятия, бяха важни. Един наистина преуспяващ юрист бе не онзи, който говори добре, а човек, на когото имат доверие и приемат като равен хората, които са в състояние да му предложат хубаво парче от тортата. И ако знаеха истината, останалите присъстващи също щяха да изпитват неговата досада.

Нощта беше приятна. Когато се върна от „Континентал“ в дома си, остави колата и тръгна пеша по алеята до малкия плаж в края на езерото. Блестящата вода отразяваше луната и той се изкуши да се съблече и да поплува. Хвърли едно камъче във водата, но не се реши да влезе. „Не и с толкова пълен корем“ — помисли той. Обърна се и погледна към къщата. Светеше само пред входната врата. Мери сигурно бе заспала отдавна. Може би щеше да я събуди и да се направи на страстен любовник. Макар да бе понапълняла след сватбата им, тя все пак беше красива жена, която го възбуждаше с широката си усмивка.

През летните месеци те прекарваха дните си тук, на езерото. Тя спеше гола. Макар и след толкова години, тя все още му се отдаваше като пламенно момиче и нямаше да се разсърди, ако я събуди. Но може би не трябва. Имаше среща рано сутринта и освен това стомахът му тежеше неприятно след толкова храна.

Морган влезе в кухнята да изпие чаша топло мляко. Тогава телефонът иззвъня. Той погледна часовника. Беше почти един през нощта, за бога! Вдигна слушалката на стенния телефон.

— Морган ли е? — попита мъж с южняшки акцент.

— Да, кой, по дяволите, се обажда?

— Дейви Морган ли е?

— Не — отвърна той. — Грешка, приятел. Господи, знаеш ли кое време е?

Но човекът беше затворил. В спалнята също имаше телефонен апарат и звънът му можеше да е събудил Мери. Е, добре, помисли той, съдбата е пожелала да се намеси и трябва да ѝ се подчиним. Той загаси светлината в кухнята и се качи нагоре в тъмнината, като събличаше пътлом самото си.

Морган се събуди все, още прегърнал с една ръка жена си. Обърната надясно, тя бе отпуснала ръка върху корема му. Луната беше залязла и в спалнята беше тъмно. Морган изви глава и видя осветените стрелки на часовника върху нощното шкафче. Беше 2,15 през нощта. Сигурно бе задухал вятър, защото през отворения прозорец чуваше пляскането на вълните в пристана, намиращ се в края на плажа. С лека въздишка Мери вдигна ръката си от корема му и се обърна на другата страна. Дишаше равномерно и той не посмя да мръдне ръката си, за да не я събужда. След като прие с удоволствие любовното му нападение, тя заслужаваше да си почине. Той се усмихна в тъмнината, спомнил си пламенността ѝ. Тя бе толкова скромна в обществото и така лакома в леглото...

Зачуди се какво ли го е събудило. В една от къщите отгатак езерото бе имало кражба, но то беше преди месец, когато хванаха двамата младежи и ги осъдиха. Дали беше заключил вратите? Не, тук на езерото обикновено не го правеха. Сигурно дивите зайци пак са обърнали кофата с боклук.

Все още замаян от съня, той се чудеше дали да стане, когато вратата се отвори внезапно. Лъчът от фенерчето почти го заслепи. Зад него по-скоро усети, отколкото видя фигурите. Светлината се завъртя над леглото и после спря върху него. До рамото му Мери се раздвижи

разбудена. Той се изправи да седне и вдигна ръка, за да засенчи очите си от светлината.

— Какво, по дяволите... — възкликна той. — Махайте се на майната си оттук!

— Господи — прошепна Мери.

Когато очите му свикнаха със светлината, забеляза, че влезлите са трима. Всички бяха със ски-маски и автомати. Морган внезапно си спомни телефонното обаждане. Бяха искали да се уверят, че си е вкъщи. По обхваналия го ужас разбра, че това не е обикновен грабеж. Човекът с фенера носеше оръжието си праметнато през рамо, но останалите двама бяха насочили автоматите си право в Морган.

— Джо — обади се Мери. Той прегърна голите ѝ рамене и я привлече към себе си. Умът му бе изпълнен с видения за бандата на Менсън, която се промъкваше в заспалите къщи и убиваше хора ей така заради самото убийство. Всичката тази кръв и безумен ужас. Или пък семейство Клътър в самотната им селска къща в Канзас, където са били вързани, заклани и разстреляни.

— Морган — заговори мъжът с фенерчето. — Джо Морган. — Думите бяха изречени спокойно като твърдение, а не като въпрос.

— Аз съм Морган — каза той. Беше удивен от твърдостта на гласа си. — Кои сте вие? Какво искате?

— Има ли някой друг в къщата?

Той поклати глава. Слава богу, че децата бяха далеч оттук. Джо младши караше летни курсове в училище, а Морийн работеше като съветник в един детски лагер в Мичиган.

— Сами сме. Кои сте вие?

— Ти не ни познаваш, Морган, но ние те знаем много добре. Дръпни завесите. — Един от мъжете пресече стаята и дръпна завесите върху отворените прозорци. Ръката на Мери стискаше голото му бедро с болезнена сила. „Наистина сме сами“ — помисли той. Единствената къща, която се виждаше оттук, бе на повече от седемстотин метра отвъд езерото. Откъснатостта бе едно от достоинства на тази къща, когато я купуваха. Един от нашествениците се наведе и включи нощната лампа.

Топлата светлина, която преди известно време осветяваше удоволствието им, сега бе неприятна. Тя разкри по един мъж от всяка страна на голямото легло и трети, застанал при краката. Всички го

гледаха през ромбовидните отвори за очи на маските. Мери дишаше спазматично и тихо стенеше от ужас. Мъжът загаси фенерчето и го остави на нощното шкафче до лампата. След това свали автомата от рамото си. Както и останалите, той беше с ръкавици. Оръжията бяха черни и смъртоносно грозни с извити пълнители, спускащи се пред спусъка.

— Госпожо Морган, станете — каза един от мъжете. Гласът му бе студен и безразличен. — Искаме да говорим със съпруга ви. Насаме. — Сега тя се притисна към Морган и го стисна с двете си ръце. Завря лице в гърдите му, за да не вижда кошмара наоколо си. Дишаше толкова бързо, че той помисли, че се задушава.

— Няма да я нараните, нали? — попита той.

— Ако прави каквото й кажем и не ни създава неприятности. С теб искаме да говорим. — Човекът при краката на леглото се обърна и отиде в банята, в която се влизаше направо от спалнята. Запали лампата, огледа се и каза: — Това ще свърши работа. Тук няма телефон.

— Много е близо. — Това беше онзи, който, изглежда, им бе водач. — Ще чуе. Иди намери друго място и провери да може да се заключва. Междувременно огледай и другите спални. — Гласът му беше спокоен и уверен като че ли си поръчваше храна от написано меню. Другият излезе от спалнята, но двамата с автоматите не отклониха дулата им от Морган.

— Станете, госпожо Морган.

— Тя не е облечена — защити я Морган. — Имайте малко уважение, за бога.

— Казах, станете, госпожо Морган.

— Няма нищо, Джо — обади се тя. Дишането й се бе поуспокоило и тя вече не го стискаше толкова силно. — Трябва да им се подчиним. Само така те ще си тръгнат. — Тя приведе главата му и го целуна. — Моля те не им противоречи и прави каквото ти кажат, Джо — помоли го тя. — Заради мен. — Тя дръпна чаршафа от своята страна на леглото, уви се в него и се изправи. Застанала така, изпънала ръце покрай тялото си, тя изгледа гордо нападателите.

Мъжът откъм нейната страна на леглото се изсмя тихо.

— Много хубаво, госпожо Морган. Малко грубичко, но все пак хубаво. — Морган разпозна южняшкия акцент.

— Проклет да си — възкликна той. — Дай й да си облече халат.

Никой не му обърна внимание. Третият мъж се върна. Пушеше и тръскаше пепелта върху килима.

— Намерих място, Учител — каза той. — Надолу по коридора има друга баня. Няма телефон и е с малко прозорче, което не се отваря. Освен това на вратата има ключ. Наоколо няма никой.

— Той изгледа без интерес увитата в чаршафа жена.

Южнякът извади от гардероба една от вратовръзките на Морган. Отиде зад жената, дръпна ръцете й назад и завърза китките й.

— Има малка бенка точно над задника. Но предполагам, че знаеш това, Морган.

— Ако я нараниш, кълна се, че... — викна Морган.

— Не си в положение да заплашваш, Морган — заяви водачът.

— Дните, когато ти можеше да нараняваш други хора, свършиха. Затвори я в банята. — Южнякът хвана тъмната й коса при врата и завързаните й ръце. Той започна да я избутва от стаята. При вратата тя успя да извърне глава към съпруга си.

— Всичко ще бъде наред, не се безпокой, Джо — каза му тя. В очите й имаше сълзи. „Сълзи заради мен“ — помисли си той. — Но похитителят й я блъсна напред и извън стаята. Морган я чу да изрича: — Обичам те, Джо. — След това вече я нямаше.

Морган погледна часовника до леглото и за миг помисли, че е спрял. Бяха минали по-малко от десетина минути, откакто си бе отворил очите в спокойната тъмнина. Чу далечното бръмчене на самолет и си помисли със завист за хората, които четат, разговарят спокойно или спят високо над него с единствената грижа да пристигнат навреме там, накъдето са тръгнали. Чу да се затръшва врата и да се завърта ключ, а след това третият мъж се върна.

— Всичко е наред — каза той. — Има си една хубава и чиста стаичка.

Морган се поизправи в ограниченото пространство на леглото си. Ръцете му бяха отвън чаршафа, който се бе събрал около кръста му. Добре поне, че Мери бе по-далеч от това, което щеше да се случи тук.

— Мога ли да си облека нещо? — попита той без някаква надежда, че ще му разрешат. Все едно че не беше казал нищо.

— Морган — заговори водачът. — Ти си крадец и още по-лошо.

— Какво? Какво съм откраднал? — Не беше крал нищичко от тези мъже, които твърдяха, че дори не ги познава. Сигурно беше някаква ужасна грешка.

— Ти открадна време. Ти открадна най-хубавата част от живота ни. — В подсъзнанието му заблещука искрица досещане.

— Вие сте престъпници — каза той. — Трябва да сте луди. — При думите му човекът в края на леглото избухна в смях.

— Морган, спомняш ли си, когато беше щатски комисар на Наказателното управление? — Разбира се, че си спомняше. Беше служил три години в щатската администрация и тази длъжност никак не му беше приятна. Когато администрацията се смени, той с удоволствие се върна към частната си практика и забрави всякакви абсурдни мечти за висок пост. Не беше създаден за подобна работа.

— Вие сте били затворници, когато аз съм бил комисар ли?

— Бяхме нещо повече от това, Морган.

Той ги изгледа и за миг объркването прогони страха му.

— Мога ли да пийна нещо? — попита той.

— Донеси му малко вода, Били — нареди мъжът откъм неговата страна и страхът отново завладя Морган. До този момент те внимаваха да не употребяват имена. Сега не им пукаше, че е узнал имената им. След като жена му я нямаше, това вече нямаше значение. Разбра, че имат намерение да го убият. Ужасът смрази крайниците му.

Били се върна от банята с чаша вода и я постави върху нощното шкафче. Беше пълна догоре и малко от водата се разплиска. Морган не се реши да вдигне чашата. Знаеше, че ръцете му треперят силно, и се срамуваше. Трябваше да стисне с пръсти чаршафа, за да ги държи неподвижни.

— Ти познаваш Пустошта. — Това отново бе безизразно твърдение.

— Хамилтън ли? Бил съм там на няколко пъти. Въвеждах някои реформи, разрешавах посещения и така нататък. — Беше нещастен опит да се покаже в по-добра светлина.

— Спомняш ли си болницата до затвора?

— Лудницата ли? Вие сте били там? Господи, заради това ли е всичко това? Вие сте били там... Луди? И онези откачени съдии са ви пуснали?

— След дълги години, много след като присъдите ни трябваше да са изтекли, Морган. Ти и останалите откраднахте дванадесет години от живота ми. И дори тогава ти се опита да ни задържиш вътре. Искаше да ни оставиш завинаги в онази миризлива дупка.

— За бога, та аз нямам нищо общо с това — възкликна той. Отчаянието подсили гласа му. — Аз не съм решавал кой да отиде в болницата. За това отговаряха специалисти. А когато затворникът подаде молба, щатът е длъжен да я оспорва. Така работи системата, не разбирате ли? Съдиите изслушват показанията на двете страни и взимат решението си. Пък и вие сте били освободени. Спечелили сте делото.

— О, така ли? Спомняш ли си да си получавал писма от мен, от Били Уайдъл? — обади се южнякът. Морган поклати глава. Беше толкова изплашен, че едва ли можеше да си спомни и собственото си име. Тогава разбра, че Били му бе казал пълното си име. О, Боже!

— Аз знам, че си ги получил, гадняр такъв — каза Били. — Защото намерих хора извън болницата, които да ти ги изпратят. Шест пъти съм ти писал, Морган. Разказвах ти какво правят в Пустошта, как прикачат на затворниците етикет „луд“ и ги затварят в болницата. Погребват ги живи.

— Аз не съм отговарял...

— Няма значение кой всъщност е отговарял. Ти носиш отговорността, защото си бил комисар. Всеки хитър адвокат сега може да извърта, че въпреки това не си знаел, защото са криели от теб. Но не можеш — защото аз съм ти писал и съм ти разказал какво става там.

Морган мъчително се бореше да подреди мислите си, но единственото, което се въртеше в главата му бе: „Господи, ще ме убият, а аз дори няма да видя лицата им, че да разбера кои са. Освен този ужасен Били Уайдъл.“

— Никога не съм виждал писмата — каза той. Разбира се, че не. Подобни писма се изпращаха по съответните отдели и те се занимаваха с тях. — Един комисар не може да чете цялата поща, която пристига — заобяснява той. — Не разбирате ли?

Но как биха могли да разбират? Те не познаваха бюрокрацията, която защитава високите етажи на властта от досадни посетители, оплаквания на затворници и техните роднини. Нямаше време за подобни взаимоотношения. Комисарите се занимаваха с въпросите на

общата политика. Те държаха речи, присъстваха на конференции, одобряваха бюджети, грижеха се за бъдещето. Когато оплакването от затворниците в болницата бе стигнало до съда, юристите на управлението бяха казали: „Оставете го на нас, ние ще се оправим. Няма проблеми.“ И той го беше оставил на тях, а сега тези луди с автомати се бяха подредили около леглото му посред нощ.

— Нашите адвокати се занимаваха с оплакването — каза той. — Това беше тяхна работа. Аз нямам нищо общо. Нищо, казвам ви.

— Губим си времето — обади се пак третият, при краката на леглото. Той се оглеждаше за пепелник, но накрая пусна фасата си върху килима и го настъпи.

— Щом като Били иска да говори, остави го — заяви водачът. — Били има лично отношение към Морган. Той има право.

— Още малко и свършвам — каза Били. — Ти така и никога не отговори на писмата ми, Морган. Не е трябвало да ти досаждам, нали? Кой го интересува куп загубеняци там, в Пустошта? Ти си виновен, виновен, както и останалите от дебелогъзите щатски служители, които си извързват носа от истината, когато им дойде редът. Ти си осъден и сега е време да бъде изпълнена присъдата ти.

— За бога, трябва да ме изслушате...

— Ти не си сам, Морган. Старият Крейн, главният надзирател, който изпращаше човек в болницата само защото не е харесал цвета на косата му... Той изпрати там Джеки и Фере. Камбъл, психиатърът, който удостоверяваше, че сме луди. Махони, губернаторът... Правосъдието достигна всички тях. — Той замълча и загледа към Морган. — Следващият си ти. Ние поправяме несправедливостта. Може да се каже, че именно ние сме истинското Наказателно управление.

Крейн? Камбъл? Морган никога не беше ги чувал. Мускулите на ръцете го боляха от стискането на чаршафа, но не можеше да ги отпусне.

— Справка — заговори бързо Морган. — Настоявам за справка. Ще открием цялата истина. Ще предприемем действия против виновните. Ще ви издействам компенсации за времето, което сте прекарвали там.

Били Уайдъл като че ли загуби интерес към него. Той свалеше ръкавиците си и откопчаваше колана си.

— Е, сега наистина смятам, че ще открадна нещо от теб, Морган — заяви той. — Част от отплатата. Мисля, че ще ида при кучката ти и ще се повеселя малко. Ще ѝ оставя нещичко, за което да си спомня. Тя писка ли?

— Проклет да си...

— Може пък да я вземем с нас. Тримата сигурно ще можем да я направим щастлива. — Миг след това той излезе.

— За бога — замоли се Морган. — Вие обещахте, че няма да я нараните. Тя нищо не е направила. Правете с мен каквото искате, но... — Като шепнеше и стенеше, той започна да се измъква от леглото. Водачът обърна оръжието си и удари с приклада Морган по главата. Той изпъшка и падна обратно в чаршафите. От слепоочието му потече кръв.

Чакаха мълчаливо и го наблюдаваха как идва на себе си. Искаха го в съзнание. Когато започна да помръдва и отвори очи, жената в банята вече пищеше.

Двамата мъже се спогледаха и си кимнаха. Автоматите им се изправиха. Разкращиха крака. Гърмежите заглушиха писъците откъм банята.

19.

Бренан, рошав и очилат копист, не обичаше вестника, редакторите и репортерите. Но се отнасяше добре към фотографите. Беше завършил с отличие школата по журналистика в Колумбийския университет и смяташе, че това му дава право да заема място на репортер. Най-малкото. Всъщност би могъл да ръководи някое от чуждестранните бюра или поне вашингтонския офис.

А вместо това прекарваше безполезно времето си в носене на кафе и закуски на заседналите зад бюрата си редактори и репортери или разнасяше наоколо напечатаните материали. По време на футболния сезон той отговаряше за залаганията. Свободните си минути използваше за седене пред който и да било неизползван компютърен терминал. Бренан беше истински хакер. След като бе влязъл в секретните файлове на вестника, той знаеше колко изкарва всеки и кой има забележки в досието си.

Пейдж го спипа при пейката на копистите и го попита дали е зает. Бренан си режеше ноктите.

— Разбира се, че съм зает — отговори Бренан. — Какво искаш, Пейдж? — Той презираше Пейдж както всеки от останалите журналисти, които заемаха място, което би трябвало да е негово.

— Можеш ли да влезеш в личните файлове?

— А папата католик ли е?

— Трябва да бъде, нали? — отговори замислено Пейдж. — Ето каква сделка ще сключим. Ти влизаш в един от тези файлове, а аз казвам за теб няколко добри думи пред Лафлеш. Може пък да те направи репортер.

— Е, благодаря, Пейдж. Може пък да ти бъда задължен за главоломната си кариера, а? Само че Лафлеш те мрази. Не бива да ме вижда даже да разговарям с теб.

А Лафлеш със закопчано сако наистина се взираше откъм бюрото си към Пейдж като лъв в клетка, съблазнен от разлюляната трева на саваната.

— Ако влезеш в тези файлове, ще ти бъде задължен. Това как ти звучи?

— Страхотно. Двадесет долара обаче звучат доста по-добре.

Стиснаха ръце при петнадесет долара.

— Къде са парите? — попита Бренан.

— Ще ги получиш, когато аз получа разпечатката. И моля те, хвърляй ноктите си на друго място, а не в кафето ми.

— Господи. Добре, чий файл искаш?

— Савидж. Виж дали можеш да откриеш нещо за миналото му. Бивши съпруги, деца, роднини, образование, такива глупости. Колкото повече подробности намериш, толкова по-добре. Това ще ти е добра практика, когато станеш репортер.

— Не ми трябва практика. Аз съм готов. Мисля да сменя името си на Ланс Бялото перо — туземец американец — и да кандидатствам в „Таймс“. Ще им кажа, че съм неграмотен, за да ме вземат по-лесно.

— Когато влезеш във файла на Савидж, виж дали няма никакви роднини някъде в Пустошта, дали се споменава за човек на име Рей Блис или никакви затворници.

— Какво си намислил, Пейдж?

— За момента е тайна. Ще ти кажа по-късно. Кога можеш да ми дадеш данните?

Бренан каза, че ще използва терминала в библиотеката и че не може да напусне мястото си, докато не свърши работното време. Пейдж трябваше да почака.

Тогава отиде да се срещне със Савидж.

— Е? — попита изпълнителният директор.

— Започва да се изяснява — отвърна Пейдж. — Като лабиринт е, но мисля, че виждам светлина.

— Казвай.

— Камбъл, докторът, когото застреляха в парка. Не е било случайно. Говорих с Шарлот Уебстър, жената, която раниха при отвличането. Тя си почиваше в Кънектикът с някаква приятелка. Мелиса Фокс.

— Е и?

— Слушай сега. Мелиса ми каза, че тя е видяла как един от нападателите в парка се прицелва право в Дънкан Камбъл. Настоява, че не е било случаен изстрел, за да накара хората да наведат глави или

да залегнат, а нарочно премерена стрелба, насочена единствено към Камбъл. Пък и като си помисли малко човек, всичко съвпада.

— Продължавай.

— Онова отвличане няма никакъв смисъл. Да си правят толкова труд за планиране, намиране на оръжията, отключване на вратата. Да се качат по стълбите и да избягат незабелязано обратно, а когато са взели каквото са искали и са се измъкнали, какво? Не се обаждат за откуп. Изоставят децата и си тръгват. „Пардон, извинете, да забравим. Каквото станало, станало.“

— Тогава заради какво е била цялата работа?

— Прикритие. Истинската цел на цялата им операция е била да убият Камбъл. Те са грабнали децата само защото внезапно се е появило ченгето. Децата не са били целта им, а само Камбъл.

Савидж го гледаше и размисляше.

— Следва убийството на Джеки Баум, освободен от Пустошта. После Махони. Той вероятно е бил губернатор, когато тези типове са били в болницата. Как да не е виновен? А не знаем още колко други може да са били убити от тези типове, без да са предизвикали подобни подозрения.

— Не можем да бъдем сигурни, че всички те са били в болницата.

— Те познават Блис и трябва да са били там. Казвам ти, че това са група бивши затворници от лудницата в Пустошта, които си отмъщават на хората, които са ги затворили там. Страхотна история.

— Много добре, Пейдж. Но защо тогава Блис и неговият приятел са се намушкали взаимно? Сигурен съм, че и за това имаш отговор.

Пейдж замълча.

— Е, не съвсем — каза накрая. — Може би и убийците се прочистват. Животът е сложно нещо. Трябва да се поработи още по този въпрос. — Това беше черта на редакторите, която той особено мразеше. Те винаги търсеха пропуски в материалите му.

— Ето какво ще направиш — заяви Савидж. — Ще се върнеш в презвитерианската болница и ще говориш с Блис.

— Пазят го. Едно ченге и един доктор.

— Погрижил съм се за това. Заеми се с Блис, да видим какво ще излезе.

Пред стаята на Блис седеше друго ченге. То погледна прескартата на Пейдж и каза:

— Можеш да влезеш.

Пейдж беше впечатлен. Савидж трябва да е раздвижил някои от връзките си в полицейското управление.

Блис изглеждаше малко по-добре. Бузите му бяха придобили малко цвят. Маркучите все още бяха пъхнати в носа му, но повечето от останалото оборудване, с което го бяха върнали към живота, вече го нямаше. Той слушаше мълчаливо, когато Пейдж му разказа какво е открил: за Камбъл, Махони и Баум.

— Запълни празнините — каза му Пейдж. — Така ще отгървеш себе си. Обещавам ти го.

— Ти да не би да ръководиш прокуратурата? — Гласът на Блис бе значително по-стабилен. Очите му отново светеха.

— Ченгетата ме помолиха да говоря с теб. Ти каза, че не си убил Джеки Баум и аз ти вярвам. Тогава какво ти коства да кажеш какво се е случило?

— Не съм предател.

— Това не е предателство. Ние вече знаем повечето от станалото.

Мина почти половин час, но Пейдж усети, че ще убеди стареца. Накрая Блис се съгласи.

— Добре. Ще ти кажа какво стана. Но не заради мен. Заради Джеки. Те са копелета.

Когато свършваше разказа си, Блис каза:

— Те твърдяха, че са убили също и стария главен надзорител Крейн. Някъде в планината. — Блис не се интересувахе от никой от останалите. Само от Джеки и неговата вяност, която му бе струвала скъпо.

— Все още не разбирам — намръщи се Пейдж. — Защо са поискали да убият теб и Джеки? Какво сте им направили?

— Беше Били Уайдъл. Той ме мрази.

— Защо?

— Той винаги се опитваше да изнасилва някои от по-младите в Пустошта. Аз и Джеки му попречихме на няколко пъти. Така и не ни прости. Той е психопат.

— Дори и да е така, защо Учителя и другият не са му попречили?

— Не знам. — Блис изглеждаше изморен и блед. — Вероятно не са ми вярвали, че ще си държа устата затворена. Може би са решили да угодят на Били Уайдъл, за да го задържат в групата. Не знам. Те са убийци. Какво значение имат един или два трупа в повече?

Пред болничната стая Ван Алън гледаше през прозореца на коридора към облаците над града. Поради сенките и нюансите те приличаха на изтърган мрамор. Когато Пейдж излезе, тя се обърна.

— Проговори ли?

— Да. Ти ли уреди да ме пуснат при него?

— Че кой друг освен твоята кръстница вълшебница?

— Савидж с теб ли го уреди?

— Да. Какво ти каза?

— Господи, ти познаваш Савидж? — Пейдж я изгледа замаяно. Не му харесваше чувството, че е станало нещо, за което той не знае.

— Пейдж, аз познавам всякакви хора. Какво каза Блис?

Пейдж ѝ разказа.

— Всичко това е в негова полза. Оправдава го — каза Ван Алън, когато той свърши.

— Но не означава, че не е вярно.

— Преди много време се отказах да имам доверие в престъпници като Блис. Може да е вярно, а може да не е. Ще видим.

В службата Бренан го посрещна с протегнатата ръка.

— Двадесет долара — каза той.

— Петнадесет. Къде е?

Бренан взе петнадесетте долара и му подаде кафява папка.

— Не я чети тук — каза той. — Твърде много любопитни има.

Пейдж отиде с папката в тоалетната. Савидж бе работил в три други вестника, преди да постъпи в този, където започнал като криминален репортер за Бруклин, преместил се в отдела за новините, бил номиниран за наградата „Пулицър“ за серия от статии за гангстерите, станал отговорен редактор и изпълнителен директор. Разведен. С едно дете. Завършил колеж в Бингамтън. Специалност история. Роден и отраснал в... Мамка му... Хамилтън!

20.

Бащата на Савидж говореше оживено и весело по телефона. Радваше се, че синът му се обажда. Чуваше се лаят на кучето.

— Как е Джаспър? — попита Савидж.

— Тревожат ме лапите му. Стар е горкият приятел. Мисля, че когато си иде, може би ще си купя кокер. По-лесно ще ми бъде да го разхождам.

Но когато баща му чу за смъртта на Камбъл, тонът му стана мрачен.

— Трябваше да си остане тук — каза той. — Така и не разбрах защо искаше да живее в Манхатън. Само заради сина си. Там е мръсно и опасно. Не е като в Хамилтън.

Хората в Хамилтън обичаха да твърдят, че градът им не е различен от който и да било друг малък град. Дори по-хубав. Вярно, че беше изолиран, заобиколен от върховете на Адирондакските планини, пък и в центъра на повечето градчета нямаше затвор с 3500 престъпници. Но децата, твърдяха те, израстват тук както всички останали. Ходят в училището, намиращо се в покрайнините на града, играят бейзбол и футбол, през зимата се пързаят по езерото Дюк, учат се да ловуват и да ловят риба. Някои отиват в колежи, а други остават да работят в града.

Други деца в други градчета можеха да смятат кметството или областната управа за център на общността, но в родния град на Савидж всичко се въртеше около затвора с максимална сигурност, един от дузината, намиращи се в района на Адирондак. Той даваше работа на хората тук. Почти всички, включително и бащата на Савидж, работеха зад стените или управляваха онези, които работеха там.

Беше като промишлен град, но тук производството бе затворът. Магазини, канцеларии, химическо чистене, малко кино, бяха подредени от едната страна на главната улица. Отсреща се издигаше стената с охранителни кули за въоръжената охрана.

Живеещите извън затвора, тоест хората, които спазваха законите, бяха 1500 — малцинство. Но преброителите не обръщаха внимание на различните причини, поради които хората обитават Хамилтън, и затова общото население на града бе обявено на 5000 души. Градът си стоеше недокосван от депресиите и рецесиите, защото каквото и да се случваше с икономиката по други места, той се хранеше от собствената си, печеливша промишленост.

Като дете с въображение, Савидж си представяше шестметровата стена като бент, който държи злото затворено, тъй като, ако се срути или пробие, то може да се излее и да потопи града му. Баща му, който бе достигнал до поста главен надзирател, влизаше всеки ден зад стената, за да се труди тя да не се пропука. Така виждаше нещата Савидж като дете.

По времето, когато достигна юношеска възраст, той вече знаеше, че това просто е поредният щатски затвор, в който излежават присъдите си хора, извършили тежки престъпления. И въпреки това стената имаше потискащ вид. Той я харесваше повече, когато снегът омекотяваше остриите ѝ ъгли. Понякога заедно с други деца се изкачваше по хълмовете на север, за да погледне към двора и да види как затворниците се разхождат и спортуват. Когато стана по-възрастен, почти не мислеше за нея. Тя бе просто част от града. И въпреки това бе доволен, че го напуска, когато замина за колежа и заживя сред други хора, които не прекарваха живота си в работа по наказване на престъпници. Годици наред той работи в малки вестници из долината на река Хъдзън, където учеше занаята, а накрая създаде дом в град Ню Йорк. В родния си град ходеше много рядко. Жена му не харесваше нито града, нито жителите му. Тя така и не успя да се сприятели с баща му.

Савидж си спомняше лудницата, намираща се до затвора. Беше обширна тухлена сграда, построена във викториански, готически стил, която би могла да бъде снимана във филм на Хичкок. Вероятно поради това, че знаеше за лудите, затворени вътре, тя му се струваше още по-зловеща и застрашителна от самия затвор.

Когато се върна в града през есента за погребението на майка си, баща му, сега пенсионер, му бе казал, че сградата е изпразнена от болните затворници и сега е превърната в канцеларии за администрацията на затвора.

Сега вече Савидж знаеше, че всъщност Хамилтън е различен от останалите малки градчета. Хората се въздържаха да разговарят с непознати заради правилника, който не допускаше „сприятеляване“, с цел да се ограничат възможностите за корупция на служителите от страна на роднини на затворниците извън стените на Пустошта. Това, естествено, не създаваше приятелска атмосфера. Освен това в града съществуваше строга кастова система, основана както военната на заеманата длъжност. С нея се съобразяваха семействата в ежедневието.

Пазачите и затворническите служители може и да се опитваха да държат децата си далеч от контакта с живота зад стената, но бе невъзможно да скрият от острия слух на хлапетата намеците за изнасилвания, бруталност, боеве с хладно оръжие и самоубийства в Пустошта. Бащата на Савидж никога не говореше у дома за работата си или за проблемите в затвора, но това не значеше, че младежът не може да чуе за тях навсякъде другаде.

Майка му, крехка и прозрачна женица, бе подчинения сателит на авторитарната планета на баща му. Години по-късно Савидж разбра, че честите ѝ оттегляния в стаята не се дължаха толкова на хроническите ѝ болести, колкото на бутилките, които понякога забелязваше. Тези бутилки никога не се хвърляха в боклука, за да не би някой да ги види и да се разприказва. Като се замислеше за миналото, Савидж също така разбра, че баща му е бил търпелив и грижовен към нея.

Бащата на Савидж се гордееше, че нито един затворник не е избягал от затвора или болницата до него. Но понякога свирката на затвора съобщаваше за опит за бягство, а гражданите разбираха, че затворниците са заключени на още по-строг режим и са изпратени групи за претърсване из околностите. Всяко дете в Хамилтън знаеше какво означава свирката.

Независимо от особеностите на Хамилтън бащата на Савидж бе решил да остане в града след пенсионирането си. Сега живееше сам в бялата дървена къща с голяма градина, намираща се на пресечка от главната улица. В нея бе израснал Савидж. Улицата се наричаше „Ренси“, на името на един началник на затвора от двадесетте години.

— Какъв човек е бил Камбъл? — попита Савидж баща си.

— Строг, но честен. — Това бе фразата, която Савидж бе запомнил много добре. В Хамилтън тя беше като етикет. Точно по този

начин характеризираха и баща му.

— Защо един доктор трябва да бъде строг?

— За да оцени правилно оплакванията им. Той не им даваше възможност да го преметнат. Добър човек. Помогна за създаването на доброволния корпус за бърза помощ и го подкрепяше с дарения.

— Спомняш ли си Рей Блис?

— Блис? Разбира се, че помня това копеле. Защо?

— Може да е съвпадение. В деня след убийството на Камбъл Блис бе намерен заклан в един апартамент в Харлем заедно с още един човек.

— Добро съвпадение. Мъртъв ли е?

— Не съвсем, но другият мъж е мъртъв.

— Друг бивш затворник ли?

— Да, на име Джеки Баум.

— Баум? Разбира се. Тези типове се държат един за друг и след като ги освободят. — Савидж чу по телефона звук от отваряне на бира. Докато майка му беше жива, баща му никога не бе пил. Сега си позволяваше понякога по една бира вечер.

Савидж си представяше голямата кухня с бял плот, който баща му бе измайсторил, тежката дървена маса, която бяха купили от една разпродажба, и купата за храна на кучето до задната врата.

— Когато идвах есента, ти ми каза, че са затворили болницата и направили от сградата ѝ администрация на затвора.

— Точно така. Това беше работа на Блис. Истински затворнически адвокат се оказа този тип. Хитър като дявол. И съдиите му повярваха въпреки всички доказателства. Онова, което се каза за Хамилтън, беше направо безобразие. Мисля, че точно заради това Камбъл напусна града. Той беше просто оскърбен до дъното на душата си. А сега да му се случи такова нещо. Блис е виновен за смъртта му.

— Блис беше ли луд?

— Беше освидетелстван като всички останали в болницата. Камбъл го прегледа и освидетелства като луд. А после онези съдии ги пуснаха всичките на свобода. Невероятно!

— Щом като е бил луд, как е успял да стигне до съда и да убеди федералните съдии, цели трима съдии, че той е прав, а властите са допуснали грешка?

— Онези съдии не бяха доктори като Камбъл. Можеш да си параноик и въпреки това да си достатъчно хитър, за да убедиш хората, че ти няма нищо. Параноята те движи, прави те още по-решителен. Говорих с Камбъл по този въпрос и той ми обясни. — В гласа на стареца сега звучеше горчивина и яд.

— Камбъл психолог ли беше?

— Той си имаше всички необходими знания, за да си върши работата.

— Чувал ли си за някой друг, свързан с Пустошта, който да е починал неочаквано и при подозрителни обстоятелства?

— Какво намекваш?

— Всъщност не знам, татко. Но трябва да ти призная, че има сериозна вероятност трима от бившите затворници от Пустошта да са се впуснали да убиват хората, които те смятат, че са ги вкарали в болницата. Ти знаеш, че бившият губернатор Махони беше убит на улицата преди няколко дни. Блис и другият мъж бяха намерени в локва кръв. Може всичко това да е съвпадение, но може и да не е.

— Това са глупости. Нищо подобно не се е случвало тук. Естествено, някои хора починаха. Но хората остаряват и умират — Той помълча, преди да продължи замислено: — Единствената странна смърт беше на стария Крейн, който беше Главен преди мен.

— Крейн е починал, така ли?

— Миналата есен, след като ти идва тук. Беше ловен инцидент. Намериха го в гората с гръмната глава. Установиха, че е паднал и пушката му изгърмвала. Аз държах траурната реч на погребението му.

— Какво странно е имало в смъртта му?

— Всъщност нищо. Така мисля. Само че Крейн е бил ловец цял живот и аз помислих, че е странно точно на него да му се случи подобно нещо. Можеше да се случи на някой друг от градчето, който не знае да се оправя с оръжие, но не и на Крейн. Той познаваше оръжията и знаеше как да ги използва, без да се убие. Това е.

— Ти повдигна ли този въпрос пред някого?

— Не. Че защо? Щатската полиция разследва случая и решиха, че е инцидент. Това е.

— Но ти все пак се учуди?

— Малко.

— Ти си помислил, че е възможно някой да го е убил ли?

— Не, Боже мой. Просто имаше вероятност и да се е самоубил. Но всъщност това не е важно. Инцидент или самоубийство. Той умря. И за семейството му беше по-добре да бъде считано като инцидент.

— А възможно ли е да е бил убит?

— Всичко е възможно, но никой не е предположил подобно нещо.

— Трябва да ти кажа, татко, че има сериозна вероятност Крейн да е бил една от жертвите. Блис казва, че мъжете от групата твърдели, че са го убили в планината и са го направили така, че да изглежда като нещастен случай.

— Да са били по-умни от щатската полиция и да са заблудили следователите? Говориш за тъпи престъпници. Те нямат акъл за подобно нещо.

— Никой друг ли не е умрял при подозрителни обстоятелства?

— Никой.

— Кой отговаряше за прехвърлянето на затворниците в болницата?

— Казах ти вече. Камбъл. Докторът преглеждаше затворниците и ако решеше, че са луди, отиваха в съседната сграда. — Гласът му стана замислен, като че го тревожеше някаква случка от миналото.

— Но все някой е трябвало да съобщи на Камбъл.

— Е, разбира се. Всичко минаваше през комисията към главния надзирател. Ако Главният решеше, че затворникът се държи странно, ако има особени прояви, той трябваше да повика доктора, за да се произнесе по случая.

— Знаеш какво означава всичко това, татко. Не бих искал да те тревожа, но ако са обвинявали Крейн, те могат да обвиняват и теб. Ти също би могъл да бъдеш тяхна мишена.

— Та това е смешно — ядосано отвърна баща му. Убийствата бяха нещо обикновено за Ню Йорк, а не за градчето Хамилтън.

— Ами директорът? Той имаше ли нещо общо с прехвърлянето в болницата?

— Той биваше уведомяван за прехвърлянето на затворника и даваше съгласие, но само Камбъл взимаше решението на база медицинското си заключение.

— Искам да внимаваш, татко. Може всичко това да са глупости, но трябва да си нащрек.

— Слушай, синко, изморих се. Ще си изпека една пържола и ще си лягам.

Накрая гласът му стана напрегнат и Савидж се зачуди дали бе просто от умората или от нещо друго.

Когато затвори телефона, Савидж си помисли, че всъщност всичко това нямаше кой знае какъв смисъл. Дори и да се предположи, че Камбъл е бил убит заради работата си в Пустошта, а смъртта на Крейн е съмнителна, къде се вписват в тази картина Блис и другият мъж? Може пък да няма никаква връзка. Просто няколко убийства в Манхатън и ловен инцидент в планините.

Обаче в Манхатън се бе случило и друго убийство. На Махони. И това също можеше да има макар и далечна връзка с Пустошта.

Само няколко минути след като Савидж затвори телефона, звънна Ван Алън. Тя започна направо, без предисловия.

— Още едно убийство. Този път в северната част на щата.

— Кой?

— Джо Морган, адвокат. Бил е щатски комисар на Наказателното управление до миналата година. Убили са го в лятната му къща в околностите на Олбъни. Миналата нощ. Жена му също е била нападната.

— Оживяла ли е?

— Едва. Изнасилили са я. Тя сега лежи под наркоза в медицинския център на Олбъни. Отивам да я видя.

— Господи! Тя може ли да ги разпознае?

— Всички са носели маски. Но тя казва, че са били трима. Сигурно са нашите момчета. Бързо действат.

21.

Пейдж очакваше, че шивачът ще бъде подлизурко, но той бе не по-малко високомерен от лейди Джейн. Приличаше на Рудолф Валентино с лакираната си черна коса и непрекъснато сумтеше. Очевидно не одобряваше Пейдж, държанието му, дрехите му, подстрижката и ноктите на ръцете му.

Обръщаше се към клиентите с „ние“.

— Имаме проблеми с ръцете ви — каза той на Пейдж, докато му вземаше мерки. — Едната ви ръка е по-дълга от другата.

Лейди Джейн наблюдаваше действията му от един стол в стил „Луи Петнадесети“ в салона на авеню „Медисън“. Тук не се допускаше никой без предварителна уговорка. Не се обръщаше внимание на хората, които непоканени чукаха на масивната дъбова врата без фирмен надпис. Помещението приличаше на рисуvalна зала и единственият белег, че тук се шиеше, бяха мостри плат върху антична маса пред високо огледало.

— Кога ще може да бъде готов смокингът му? — попита лейди Джейн. — Нямаме много време.

— След три или четири седмици — отговори шивачът.

— Абсурд. Ще му трябва след два-три дни. Ще се наложи да облече конфекция.

— Ние не предлагаме такъв вид услуга. — Шивачът се бе навел и мереше вътрешната страна на крачола на Пейдж.

— Парите не са проблем.

— На това място никога не са били.

— Но можете да ни препоръчате откъде да купим вечерен костюм.

— Не, не мога.

— Добре тогава. Сигурна съм, че можете да ни предложите подходяща риза и вратовръзка, пояс, маркови кожени обувки и така нататък. Свали си ризата, скъпи.

Пейдж свали украсената със зайче спортна риза и я хвърли към нея. Прибра корема си, но лейди Джейн го изгледа и заяви:

— Все още ни се налага да свалим малко от килограмите.

Шивачът въздъхна, хвърли сантиметъра си върху масата и започна да търси из кутиите, подредени върху рафтовете в нишата.

— Ще се обадя на Мери Мъжеядката — продължи лейди Джейн. — Също на така наречения й граф Майки Макгавърн и неговият любовник. Може би и на Клаус, ако е в града. Портретът му на кралица Виктория е доста интересен. Коя е Хлое?

Пейдж се обърна и видя, че тя е извадила бялата картичка от джоба на ризата му.

— Кой? — попита той, преди да си спомни за съществото, с което се бе запознал в бара. Във „Фарли“.

— Хлое — натърти тя.

— О, това е сестра ми.

— Да не би да ти е трудно да запомниш името на сестра си? — попита тя с леден тон.

— Моля?

— Аха. Е, ще трябва да й се обадя, да я поканя по някакъв повод.

— Няма я. Няма да се върне до един месец. — Пейдж облече светлосинята риза с бастии върху предницата. Реши, че не е лоша.

— Тази не е бяла — заяви лейди Джейн.

— Това е цветът на годината — увери я шивачът.

— Намери му бяла. И черна вратовръзка.

— Имаме ли телефон, който да мога да ползвам? — попита Пейдж. Апаратът се намираше в работното помещение зад елегантната приемна. Секретарката на Савидж му каза, че изпълнителният директор е зает.

Лейди Джейн пожела да обядват в един ресторант отсрещно реката в Бруклин, но Пейдж настоя да идат в бара срещу сградата на вестника. Щеше да се обади на Савидж оттам.

Савидж преглеждаше материала за убийството на Джо Морган от бюро на Асошиейтед прес в Олбъни.

Доколкото можеха засега да кажат следователите, от лятната къща не е било откраднато нищо.

— Няма съмнение, че е била внимателно планирана екзекуция — бе казал щатският говорител на полицията. Трупът бил открит от пощаджията, чието внимание било привлечено от това, че под входната врата и по стъпалата на къщата се изливала вода. Жената на Морган, заключена в банята, успяла да отвори крановете и накрая водата се изляла през вратата на банята, по стълбите надолу и през входната врата, което забелязал пощаджията. Убийците ги нямало отдавна и не били оставили никакви следи освен куршумите, с които застреляли Джо Морган. От описанието на оръжията, направено от жена му, се разбрало, че са използвали бойни оръжия. Тя казала, че пълнителите били извити като банан.

Савидж се обади в щатското полицейско управление и успя да се свърже със заместник-началника в полицията в Олбъни. Да, нюйоркската полиция се била свързала с него и му съобщила за възможността група убийци да разчистват сметки из щата. Да, знаел за Дънкан Камбъл и бившия губернатор. И сега, разбира се, Морган.

— Сега делото се движи от щатските следователи — каза той. — Разбираме, че има нещо такова. Балистичният доклад сочи, че Морган е бил убит със 7,62-милиметрови куршуми, вероятно от АК-47. Като Камбъл. Разбира се, че го приемаме сериозно.

— Съзнавате, че баща ми също може да бъде обект на нападение. Те са били в Ню Йорк, след това са отишли в Олбъни, което означава, че копелетата се движат на север.

— Баща ви и доста други хора, господин Савидж — отговори заместникът. Тонът му беше приятелски, но Савидж беше наясно какво смята той — полицейската работа трябва да бъде оставена на полицията. — Можем да съставим списък на убитите и списък на потенциалните обекти, дълъг колкото ръката ви, като се започне от губернатора, комисаря на Наказателното и се стигне до директори на затвора, заместниците им и пазачите. Всеки, свързан по някакъв начин със системата на затворите. Мога да ви кажа, но това да си остане между нас и да не се публикува, че сме увеличили охраната на губернатора, членовете на щатската администрация, но не можем да направим повече от това, за да защитим хората.

— Слушай, дявол да го вземе. Имам особена причина да се тревожа за баща си...

— Сигурен съм, че имате, господин Савидж. Съвсем естествено е да се тревожите, както и много други хора. Но ние не сме безброй. Най-много, което мога да направя, е да изпратя един патрулен полицаи да се навърта около дома на баща ви, но не мога да обещаая, че ще го задържа там. Имаме и други задачи.

Савидж сви устни. Може и да имаше някаква власт в Ню Йорк, но връзките му не се простираха до управлението на щатската полиция.

— Ще ми съобщите ли за развитието на разследването?

— Разбира се, господин Савидж. Разчитайте на нас. А сега трябва да тръгвам. Радвам се, че поговорихме.

Е, поне щатската полиция бе предупредена и щеше да вземе мерки. Вярно, че можеше да има и други мишени освен баща му. И въпреки това не можеше да се отърве от тревогата. Крейн е бил главен надзирател, преди баща му да поеме поста, и Крейн вероятно е бил първата жертва. Баща му е изпълнявал същите задължения като Крейн. Може да е отговорен за изпращането в болницата на един или повече от мъжете от групата убийци.

Сега в ума на Савидж се въртяха множество въпроси относно работата на баща му като главен надзирател, за ролята му в изпращането на затворници в болницата, където да бъдат погребани живи. Беше чел и препрочитал стенограмите от заповедите на съда за освобождаването на Блис и останалите, и ако можеше да им се вярва, в Хамилтън, изглежда, имаше нещо много гнило и баща му е бил част от него.

Каза на секретарката си да му открие Тод Пейдж.

— Той се опитваше да се свърже преди малко, когато бяхте зает — каза му тя. — Ще се обади по-късно.

Пейдж седеше заедно с лейди Джейн в претъпкания бар на „Костигън“ срещу сградата на вестника. Пиеше скоч и бе облечен в бежов летен костюм, който тя му бе купила от „Брукс Брадърс“, докато търсеха смокинг. Мислеше си, че изглежда дяволски елегантен.

— Ще си получа заплатата съвсем скоро — каза той.

— Сигурно.

— Ще ти върна парите веднага, щом я взема.

— Чудесно. Слушай, дундьо, мислех, че ще обядваме.

— Не бързай. Първо коктейла, а после пира. Можем да се вмъкнем всеки миг в съседния китайски ресторант.

— Кои са тези странни хора? — попита тя, като оглеждаше обедните пиячи, повечето от които бяха от вестника. — Приятели ли са ти?

— Всъщност не. Не са от моята черга. — В огледалото Пейдж зърна мрачната фигура на Пъргейви, който все му досаждаше с мърморенето си, че му дължал 25 долара. Пъргейви си пробиваше път към тях и викаше нещо.

— Този човек май теб търси — каза лейди Джейн. — Онзи, който прилича на погребален агент.

— Пейдж — развика се Пъргейви. — Търсят те на телефона. Секретарката на Савидж. — Може би най-после е забравил 25-те долара. — И след това искам да ти кажа нещо. — Мръсник!

— Веднага се връщам — обърна се Пейдж към лейди Джейн. — Поръчай си още една чаша вино.

Когато се върна, откри, че Бренан хакера и още един от копистите, не по-малко рошав, си говореха оживено с лейди Джейн, като при това надничаха в деколтето ѝ. Пейдж се отърва от тях, като им предложи да му купят пиячка.

— Колко интересни младежи — възкликна тя. — Разказвах ми за работата си като чуждестранни кореспонденти. Току-що са се върнали от Балканите. Единият бил ранен в Босна.

— Така ли? А не ти ли разказаха за наградата „Пулицър“, която са си поделили миналата година? — Той зърна, че барманът Фреди прелиства тефтера си, а в него бяха вписани всичките му вересии. Беше време да се измита.

— „Пулицър“ ли?

— Няма значение. Доста се забавих, а и нямам време за обяд. Трябва да си понеса задника към Олбъни.

— Да понесеш какво?

— Така се казва.

— Къде е Олбъни?

— На север. Това е столицата на щат Ню Йорк.

— И как, моля, ще стигнеш дотам?

— Не знам. Ще наема кола или ще хвана влака. — Пъргейви се въртеше наоколо и изглеждаше нетърпелив.

— Хайде да вземем влака.

— Искаш да дойдеш ли?

— Никога не съм лудувала във влак.

— Пътуването е само два или три часа и мисля, че няма спални купета.

— Ще измислим нещо.

„Правосъдието винаги е жестоко за осъдения, защото всеки е невинен в собствените си очи.“

Даниел Дефо

„Най-краткият път към дисидентството“

22.

Патрулният полицай Деймиън Вогън беше гладен, притеснен и ядосан. За трети път през този месец го викаха в дома на Ковалик заради семеен скандал. Това си беше работа за шерифите, но те винаги твърдяха, че са заети, и го молеха да помогне. Полицията в Олбъни работеше в сътрудничество с шерифите, но той не можеше да се отърве от чувството, че шерифите му струпваха семейство Ковалик на главата само за да се присмиват, щом изключат радиостанцията си за връзка с него.

Опита се да отхвърли неприятното подозрение, че онези селски ченгета се подиграват на един кореняк от Бруклин, задето е навлязъл в тяхната територия на белобради старчоци. Допреди няколко години щатската полиция се състоеше само от бели мъже. В службите никой не протестираше, но той знаеше, че хората са недоволни от набираните напоследък все повече чернокожи и жени. По радиостанцията беше чувал епитети за „новаците“. Майната им. Не можеше да прехвърля всеки проблем върху цвета на собствената си кожа или пък на тяхната.

При Ковалик винаги беше едно и също. Първо той се хващаше за бутилката, а след това за косите на жена си. Лошото беше, че тя никога не пожела да напише оплакване. Вогън паркира синьо-жълтата си патрулна кола върху неподстриганата трева до тротоара, сложи си униформената шапка и тръгна по пътеката към увисналата портичка, където жената го чакаше с червени петна по челото и бузите си.

— Той каза, че ще заколи мен, а после и себе си, ако не му кажа къде са парите — заяви тя. Гласът ѝ бе спокоен и монотонен, като че ли докладваше за получаването на поредната разписка. Косата ѝ беше навита на ролки и бе облечена в син костюм с панталони и мръсни чехли. Може и да е била хубава някога, но сега очите ѝ бяха изморени, а кожата сивкава. Ковалик седеше при кухненската маса. До лакътя му имаше празна чаша и бутилка. Един ръждясал нож лежеше в другия край на масата. Разрошената му коса падаше върху очите. Краката му бяха боси и мръсни.

— Не иска да ми даде парите — заяви той, опитвайки се да говори с достойнство. — Те са си мои, а тя не иска да ми ги даде.

— Това са пари за храна — отвърна тя. — Той все пие, а ние гладуваме.

Ковалик измърмори нещо, изправи се с клатушкане и отиде до олющения хладилник. По вратата с магнитчета бяха налепени букви, които оформяха думите „САЩ ЗАВИНАГИ“. Когато отвори хладилника, кухнята се изпълни с воня на развалена риба. За трите си години в северната част на щата Вогън бе виждал също толкова, ако не и по-бедни бели, колкото и в Браунсвил. Ковалик се върна с кутийка бира, която отвори пътьом.

— Последната — каза той. — Ще пийнеш ли, полицай? — Той подаде кутийката на полицаия и половината от бирата се разля по униформените панталони на Вогън.

„Господи, семейни разправии!“ Предпочиташе да попадне в престрелка. След двадесет минути Вогън бе разрешил проблема. Ковалик си поля главата със студена вода и вече успокоен, каза, че ще си легне. Ножът беше прибран в чекмеджето до следващото му напиване. Не, госпожа Ковалик нямаше да напише оплакване, благодаря.

— Той ми е съпруг — каза тя. — Не мога да сторя това, нали така?

Вогън ги посъветва да отидат в службата за семейна консултация, но знаеше, че само си губи времето. Той или все пак по-добре някой шериф щеше да дойде пак, когато в ръцете на Ковалик отново попаднеше пълна бутилка. Добре поне, че нямаха деца, та да ги тормозят. Той се върна в колата и се обади, за да докладва, че спорът е разрешен. Усещаше мириса на бира от панталона си.

Още ядосан, той се върна на шосе номер 9, западно от Нортуей, и се насочи на север, когато по мрежата беше разпространено съобщението за убийството на Морган. Съобщаваха на всички за трима мъже, явно въоръжени с автомати, бивши затворници, убийци и изнасилвани. Имаше и още, но това беше главното. Нямаше описание на нито един от мъжете или колата, с която може би се придвижват. „Щом като убийството е извършено преди шест часа и те са се насочили на север, може вече да са пресекли границата и да си пият питието в някое бистро в Монреал — помисли той. — Но по-скоро са

тръгнали на юг към кръстовището, за да се изгубят в Ню Йорк.“ Сега повече го интересуваше хамбургерът, който щеше да си хапне в закусвалнята на кръстовището. Можеше да си поръча и парче от соления кейк на Джени.

Пътят на две мили южно от закусвалнята беше пуст. Виждаше се само някакъв черен форд „Таурус“, скрит под листака на страничната лента. Вогън можеше и да не го забележи, ако слънцето не беше блеснало по капака му. Той натисна спирачки, зави и мина в страничната лента. Двама мъже. Може да са спукали гума. Когато Вогън спря, видя, че прибраха крик в багажника и затвориха капака. Той съобщи по радиостанцията регистрационния номер от Ню Йорк и мястото, откъдето се обаждат, след което слезе от колата. Мъжете стояха и го чакаха от двете страни на колата си. На средна възраст, обикновени.

— Трябва ли ви помощ, момчета? — попита той.

— Спукахме гума. Няма проблеми. Сменихме я вече. — Единият беше с кафяви джинси и бяла тениска, а другият с разкопчана на врата спортна риза и бежови панталони. Във вида им нямаше нищо особено, но Вогън внезапно изпита странно чувство. Като че ли някой бе пуснал парче лед по гърба му. Спря на няколко крачки от колата. Ръката му докосна револвера в кобура.

— Шофьорската книжка и регистрационния талон — каза той. Никой не помръдна. Те просто го гледаха. Сега той разбра. Вогън беше патрулен полицаи от три години и никога не бе използвал оръжието си освен при тренировки. Но сега револверът се намери в ръката му за миг. Надяваше се, че не греши. Точно тази сутрин Вогън бе се скарал на малкия Деймиън-младши, задето бе пипнал револвера му, висящ в кобура от стола. „Оръжието се пипа само когато има нужда“ — беше му казал той. Сега насочи револвера първо към единия, а после към другия от мъжете.

— Застанете зад колата — каза той. — Никакви резки движения. Пръстът ми е нервен.

Усещаше 38-калибровия револвер стабилен и успокояващ в ръката си. Мъжете се спогледаха и единият от тях вдигна рамене. Двамата пристъпиха и застанаха до багажника. Никаква кола не минаваше наблизко, пък и бяха доста скрити под дърветата и храстите. Не се виждаха от шосето.

— Обърнете се с лице към проклетата кола — изрева Вогън.

— Поставете и двамата ръце върху багажника и разкратете крака.

— Единият се подчини, а другият се поколеба, но накрая също се подчини. Вогън реши да ги претърси. Спортната риза висеше над панталона и би могла да крие оръжие в колана. Дано да не е така. С един би могъл да се справи, но двама вече бяха много. По-добре да се обади по радиото. Господи, ами ако е хванал типовете, които търсят всички? Принуди се да успокои надигащата се в него еуфория. Ако тези са типовете от Олбъни, къде са им автоматите? Не можеше да рискува да провери колата, защото онези бяха двама. По-добре да се обади.

— Ако някой от вас мръдне, ще си го получи, мамка ви — изрева той. Две коли минаха по шосето. Едната изпревари другата, но шофьорите май не забелязаха сцената, която се разиграваше върху страничната лента. Застанал в бойна поза с оръжие, насочено към двамата, Вогън бавно започна да отстъпва към колата си. Дватама мъже извърнаха глави да го гледат.

Точно когато стигна колата, той чу звук зад себе си и през ума му блесна мисълта, че онези трябваше да са трима. „Господи!“ В този миг, когато се бе приготвил да се обърне внезапно, нещо го удари жестоко по главата. Болката го прониза.

Силата на удара бе такава, че горната част на тялото му се изви вляво, но преди това 38-калибровият му револвер гръмна. Така и не разбра дали това бе рефлекс, или пръстът му се бе свил умишлено, но преди да изпадне в безсъзнание, Вогън чу изгърмяването. След това, докато падаше, оръжието изхвъркна от ръката му и изтрака на земята заедно с тялото му.

Все още хванал дебелия клон, който бе взел от земята под дърветата, където беше отишъл да се изпикае, Учителя се наведе над Вогън и повдигна клепаचा му. Полицаят беше в безсъзнание. От дясната страна на главата му течеше кръв и той дишаше хрипливо. Шапката му с широка периферия бе още върху главата, но ударът я бе изместил встрани, така че лявата буза на Вогън се бе притиснала върху нея като във възглавница.

— Учител. — Мъжът вдигна поглед. Били Уайдъл гледаше към падналия върху задния капак на колата Фере. Докато двамата го

гледаха, Фере бавно се смъкна надолу и застана на колене, като че се молеше, опрял тяло в задната част на колата. Миг след това той се пречупи на две и полегна върху пръстта. Учителя се приближи бързо до тялото му и го обърна. Фере беше улучен в гърба от случайния куршум на полицаая, а изходната рана, от която изтичаха червата му, бе огромна, като че ли някакъв железен юмрук бе пронизал тялото.

— Представяш ли си? — повтаряше Били Уайдъл. — Представяш ли си? — Учудването му бе толкова голямо, че за момента май не разбираше опасното положение, в което се намираха. Полицейската кола, снабдена с радио, би могла да привлече вниманието на всеки минаващ моторист. В краката им лежеше труп, а малко по-нататък — полицай в безсъзнание.

— Вземи коланите — каза Учителя. — Ще завържем копелето и ще го хвърлим в гората. — Гласът му бе хладен и спокоен.

— Това копеле уби Фере — изглежда го Били Уайдъл. Яростта замени изненадата. — Този мръсен негър уби Фере.

— Вземи коланите — нареди Учителя. Той се извърна и се приближи до патрулната кола. Двигателят ѝ продължаваше да работи. Той седна зад кормилото, затвори вратата и зави към дърветата, откъдето бе излязъл преди минути. Учителя натисна газта и премина през храстите. Едно паднало кленово дърво едва не го спря, но той натисна още по-силно газта, премина пред дънера и продължи напред. Като въртеше силно кормилото вляво и вдясно, Учителя закарва колата на около десетина метра навътре, където по-дебелите дънери на близко разположените дървета му попречиха да продължи. Погледна назад. Гъстите храсти закриваха колата. Само внимателно претърсване би могло да я разкрие.

Радиото изпраща и оживя.

— Виктор Три-нула, отговори — изрече женски глас. — Виктор три-нула, отговори.

Учителя се наведе напред и завъртя копчетата. Радиото замлъкна. След това той тръгна обратно, като изправяше полегналите храсти и заличаваше следите на колата. В този момент откъм пътя се чу изстрел.

Били Уайдъл беше роден и отрасна в двустайна колиба с пръстен под, без стъкла на прозорците, в покрайнините на Сънфлауър, Алабама, недалеч от брега на Мисисипи.

Беше на осем години, когато за пръв път обу обувки — изтъркани гуменки, дарени от баптистите. Не знаеше кой е баща му и доста отрано реши, че и не иска да знае.

Беше най-малкият от трите момчета, всички от различни бащи, родени от Сара Уайдъл, която понякога работеше на бензиностанциите по кръстовищата, докато колата ѝ не се счупи окончателно и повече не можеше да стигне дотам. След това тя почти не се занимаваше с нищо, освен да забавлява случайни посетители и да пие бирата, която те донасяха.

Повечето от съседите им бяха негри и в училището, където учеха братята Уайдъл, преди да ги изключат, имаше 90 процента негърчета, включително и всички учители. С обикновената за децата жестокост негърчетата се подиграваха на белите деца, които живееха бедно като тях.

— Ей, бедняшки бял боклук, по-нисък си от корема на змия...

Върху пращното каре, което служеше за двор, Били Уайдъл се научи да се бие от ярост и унижение, докато накрая го оставиха на мира и само по-големите негърчета понякога му се подиграваха злобно.

Беше почти на десет години, когато разбра какво става толкова често през нощта в стаята на майка му. Той лежеше върху потрошената кушетка и се потеше в ужасната тъмнина, заслушан в шепота, скърцането на матрака и стенанията оттатък. Понякога накрая майка му си изяждаше боя от поредния посетител. След като получи един юмрук, който го повали на пода, Били се научи да не опитва да се меси.

Някои от посетителите му подхвърляха четвъртдоларова монета, а на два пъти получи по цял долар. Повечето бяха бели, но имаше и черни. Той мразеше всички. Когато събра кураж да попита майка си защо спи с негри, тя първо не му обърна внимание, а после каза:

— Всички са копелета. Няма значение дали са негри или бели.

Тя се отнасяше с безразличие към Били. Той и братята му бяха просто поредният товар в безрадостния ѝ живот.

Беше само на тринадесет години, но доста едър въпреки глада, който му бе постоянен спътник. Тогава от Бирмингам пристигна Великият маг, за да бъде проведено ритуално запалване. Били извървя повече от три километра, докато намери поляната. Коли, пикапи и камионетки с пушки върху задните седалки бяха подредени от двете страни на пътя и под светлината на факлите той забеляза кръста, готов за подпалване. Издигаше се на десет метра височина и бе заобиколен от мъжете от Ку-Клукс-Клан, облечени в бели раса и високи, островърхи качулки. По-голямата част от тълпата обаче беше с обикновени дрехи. Имаше и жени. Всички пляскаха по лицата и ръцете си, за да се предпазят от комарите, а някои отпиваха бира от кутии. Докато се промъкваше към кръста, вляво от него стана някакво сбиване. Една група мъже, някои в раса, а други в обикновени фермерски дрехи, крещяха на двама мъже, които бяха наобиколили. Единият държеше фотоапарат.

— Скапани шпиони от север. Дошли са да разказват после лъжи за нас — викаше един от тълпата.

— Негърски подлоги!

— Проклети янки!

Един едър младеж в джинси и бяла тениска се хвърли напред и прасна с юмрук лицето на фотографа. Беше като сигнал. В следващия миг тълпата се хвърли и двамата изчезнаха сред размахани ръце и крака. Били Уайдъл гледаше очарован. Би се радвал, ако можеше и той да се присъедини в ритането на двамата чужди, но не можеше да се приближи достатъчно.

Боят приключи, когато Великият маг в пълно облекло с всички регалии и кръг върху гърдите си се приближи и заповяда на последователите си да се отдръпнат. Единият от двамата лежеше в безсъзнание, а другият се търкаляше, стеноейки върху земята.

Великият маг Джон Букър се огледа и повика двама униформени шерифи, които бяха стояли настрани и наблюдаваха боя. По-дебелият от тях бе вкарал Били в ареста, когато момчето открадна един часовник от „Улуърт“ в Сънфлауър.

— Стига им толкова. Махнете ги оттук — каза Букър. Гласът му бе тънък и странно контрастиращ с мистерията на расото и маскираното му лице.

— Да ги затворим ли? За неприлично държание, може би нападение и непозволено влизане в забранена територия? — Шерифите се държаха така, като че ли Букър им беше началник.

— Не. Познавам тези момчета. Те са от един чикагски вестник и са дошли да ни създават неприятности. Просто ги закарайте в града. Научиха си урока.

Някой от присъстващите смаза с крак апарата, а после измъкна филма. Двамата бяха вдигнати грубо и сред виковете на тълпата замъкнати в цивилната кола на шерифите.

По-късно кръстът бе запален. В нещастния живот на Били Уайдъл това бе най-възхитителният миг. По-прекрасен от най-добрия филм или бейзболен мач. Той стоеше в края на тълпата, докато Джон Букър се качи върху каросерията на един камион и осветен от огъня, призова тълпата да се бори за власт на арийската раса над черните диваци, които управляват страната чрез изнасилвания, убийства и грабежи.

Трябвало да презират чистофайниците, надути, богати и мекушави либерали от Вашингтон, които искали да им отнемат оръжията и които не се придържат към правовия ред. Да ги свалят от власт и да ги върнат в каналите, откъдето са изпълзели. Тълпата ръмжеше одобрително.

Когато завърши, след като бяха събрани доброволни дарения и кръстът се бе превърнал в пепел, Били си тръгна по отъпканата трева. Тогава усети една ръка върху рамото си. Беше Великият маг.

— Видях те как слушаше, синко — каза той. — Хареса ли ти онова, което чу?

— Да, сър.

— Сам ли си тук?

— Да, сър. Майка ми отиде в града. Тя не се интересува какво правя.

— Ти би ли се присъединил към Клана, да пътуваш с нас, да се бориш за правата на белите? — Букър свали качулката си. Червената му коса бе пооредяла над челото. Имаше нос като копче и увиснали тлъстини под брадата. Без качулката не би привлякъл погледа на никого.

— Готов съм да се присъединя мигом, мамка му — отвърна Били. За пръв път в живота му някой показваше интерес към него. А това бе

един от водачите на справедливия бунт на белите против негрите.

Поляната почти се опразни. Колите се отдалечаваха в тъмнината и фаровете им хвърляха снопове светлина по дърветата и храстите.

— Да поговорим — каза Букър. — Разкажи ми за себе си.

Били Уайдъл се поколеба, но след това изля душата си като през разкъсан бент. Мизерията, самотата, безразличието на майка му към него, дните, когато вкъщи няма какво да се яде, начинът, по който негрите го гледат отвисоко. Когато братята му бяха още вкъщи, не беше чак толкова зле, но те отдавна бяха напуснали дома, както смяташе да направи и той.

— Ще дойдеш с мен, Били — каза Букър. — Жена ми ще се грижи за теб. Аз пък ще се погрижа повече никога да не ти се случват подобни работи. — Той свали расото си. Под него носеше евтин, протрит син костюм и измачкана бяла риза, разкопчана на врата. Поведе го към колата си, един стар понтиак, ръждясал покрай вратите. Миришеше на застоял цигарен дим.

— Ами какво ще каже майка ти? — попита той.

— Майната ѝ — отвърна Били. — На нея не ѝ пука какво ще стане с мен.

— Сигурен ли си?

— Когато Джо-Джо замина, тя не каза и дума. Същото стана и с Люк. Доволна беше, че се е отървала от тях.

— Бил ли си някога в Бирмингам?

— Не, сър. Но ми се иска да го видя.

Но преди да стигнат Бирмингам, те спряха на един голям паркинг и докато Били се тъпчеше с кекс и пиеше лимонада, Букър го гледаше и пушеше.

— Знаеш ли какво — заяви Букър, когато Били приключи да яде. — Тук има мотел. Можем да отседнем там, а на сутринта ще те заведе вкъщи и ще те представя на жена си. По-добре ще е, отколкото да те водя по това време на нощта.

В ума на Били светна въпросителна, но той не ѝ обърна внимание. Бе започнал едно приключение, което да го отдалечи от Сънфлауър.

В мотелската стая имаше черно-бял телевизор и след като се облекчи в тоалетната, Били седна с кръстосани крака пред него и започна да прехвърля двата канала. В дома си не бе виждал нито

телевизор, нито радио. А тук имаше дори работещ климатик. Когато се огледа, Букър вече бе легнал в леглото. Носеше тениска с петна от пот под мишниците.

— По-добре да си починеш. Били — каза Букър.

— А къде ще спя?

— Ами че тук.

— С теб?

— Че какво лошо има? — попита Букър и се отмести малко да направи място — Достатъчно широко е за двама ни.

Били гледаше Ед Съливан на екрана.

— Ще спя на стола — каза той.

Гласът на Букър стана по-строг.

— Ще дойдеш тук, Били.

— Ще се справя и на стола.

— Научи се да правиш онова, което ти се казва. Ела тук. — Били не се помръдна. Разбра, че е попаднал в неприятност. В следващия миг Букър се изправи и го дръпна към леглото. Не носеше нищо освен тениската. Били се задърпа. — Искаш да пострадаш ли, малко копеле?

Борбата им завърши върху леглото. Букър бе седнал върху краката му и притискаше лявата ръка на Били. Но дясната му беше свободна. Букър дишаше тежко. Били Уайдъл посегна и сграбчи тежката чаша от нощното шкафче. Прасна я в челото на Букър.

Великият маг изсумтя и тънка струйка кръв потече по лицето му.

— Ах ти, отровно змийче! — изрева той. Плесна Били по лицето с длан, а после и с опакото. Били изпищя.

Някой затропа яростно по тънката врата.

— Какво, по дяволите, става тук? — развика се някакъв мъж. — Опитвам се да спя. Да не искате да вляза и да ви разтървавам? И загасете проклетия телевизор!

Букър освободи краката на Били, който веднага скочи прав. Букър остана върху леглото, без да си прави труда да прикрие гениталиите си.

— Хайде — каза той. — Махай се веднага оттук, неблагодарно малко копеле. Ти загуби шанса си да си присъединиш към Клана.

Били изхвъркна, преди Букър да реши друго. Върна се към кафенето и пред него намери един шофьор, който тъкмо се качваше в кабината на камиона си. Примоли му се да го закара до Меридиан,

Мисисипи. Пристигна там след полунощ. От Меридиан се качи на един товарен влак. Не му пукаше накъде ще го отведе.

Били Уайдъл беше застанал над полица и държеше в ръка револвера му, с който бе убил Фере. Изстрелът беше размазал тила на Вогън и шапката му бе напоена с кръв.

— Проклет, гаден негър — каза той. Погледна за миг револвера и после го прибра под колана си.

— Тъпо копеле — ядоса му се Учителя. Извърна се, защото по шосето приближаваше кола. Тя продължи по пътя си, но те останаха заслушани, докато бръмченето ѝ се изгуби в далечината.

— Падаше му се — обади се Уайдъл. — Той утрепа Фере. Гаден негър.

— Ти си гаден глупак — отвърна Учителя. — Като убиеш ченге, останалите направо полудяват. Ще изкарат шерифите, федералните и всички ченгета от щата. Ще наводнят района. Господи...

— Сега няма да ни спрат — каза Уайдъл. — Още няколко часа... Можем да го направим и само двамата.

Учителя се наведе и хвана краката на Вогън.

— Вдигни го за раменете — каза той. — Ще го изхвърлим в гората.

Като се опитваше да не докосва кървавата маса над раменете, Уайдъл вдигна трупа. Занесоха го дълбоко в гората и го хвърлиха в една долчинка. След това побързаха да се върнат при колата.

— Какво ще правим с Фере? — попита презрително Били Уайдъл. Не му пукаше какво ще каже Учителя. Беше постъпил правилно.

— Провери да няма документи в него. — Нито веднъж през цялото време, дори и когато се бе разтреперал от ярост, Учителя не беше повишил глас. Те занесоха Фере в гората и го хвърлиха близо до долчинката. И в смъртта лицето на Фере беше така безразлично, както и в живота.

— Дай ми револвера — каза Учителя. Уайдъл му го подаде с нежелание. Учителя се наведе и го сложи в отпуснатата длан на полица. — Може да ги заблудим — обясни той. — Наистина ще се справим и без Фере. Хайде.

Когато се върнаха на шосето, Учителя се огледа набързо. Колата беше черна и силуетът ѝ се скриваше под надвисналите храсти и клони

на дърветата. Следите от гумите и стъпканите клонки показваха откъде бе дошла, но това можеше да се забележи само ако някой се вгледа специално.

След няколко минути, когато минаха покрай неоновата реклама за понички пред закусвалнята на кръстопътя, таурусът се движеше с разрешените 75 километра в час и Учителя караше толкова внимателно, като че ли бяха тръгнали на черква.

23.

Петнадесет минути след като напуснаха Ню Йорк, Пейдж попита:

— Какво грешно има в изречението „вече сме на петнадесет минути от централата“?

Лейди Джейн не отговори и той погледна към нея. Тя бе оставила списанието „Градът и селото“ да падне в скута ѝ и го гледаше, присвила до цепки немигащите си очи.

— Дори и когато те гледам така, не ми приличаш изобщо на Кери Грант — заяви тя.

— Никога не съм приличал — отвърна той. — Защо?

— Слушай, на мен всичко това ми изглежда като нова версия на „На север от Нортуест“. Защото ние следваме убийците по петите. Аз съм подходяща за ролята на великолепната блондинка, която се весели във влака с Кери Грант. Обаче ти по-скоро приличаш на овчарско куче, което се е измъкнало от синджира си.

— Това няма значение. Отговори ми на въпроса.

— Нямам ни най-малка представа какво грешно има в изречението, скъпи. Очаквам ти да ми кажеш.

— „Централата“ наричат централната поща. А там, откъдето тръгват и пристигат влаковете, е „Централната“. Само че малко хора знаят това.

— Страхотно. Спомняш ли си как във филма тъкмо когато романсът на двамата се развива върху закачено за тавана легло, влакът влиза в тунел? Много приятно. Надявам се скоро да влезем в тунел.

Пейдж погледна през прозореца. Хъдзън тук се стесняваше и течеше между гористи хълмове. От другата страна на реката се виждаха сивите, строги сгради на „Уест Пойнт“. Един тласкач буташе голям шлеп срещу течението, а моторница, пълна с младежи, бръмчеше около него като муха около слон. Влакът изсвири дълго и тласкачът отговори със свирката си за мъгла.

— Ето още един въпрос — каза Пейдж. — Защо на Ню Йорк му викат „Емпайър Стейт“?

— Хайде — заяви тя. — Време е.

— За какво?

— Много добре знаеш. — Тя го хвана за ръката и го поведе към тоалетната в края на вагона. Пейдж се огледа към останалите пътници. Повечето четяха или спяха, но две малки момиченца на предните седалки ги изгледаха.

— По дяволите — ядоса се тя. Тоалетната беше заета.

— Можем да намерим друга — предложи той, вече запален от идеята. Но докато го казваше, отвътре заедно с облак дим излезе един дългокос младеж.

— Ваша е — заяви той и си тръгна.

— Не трябва ли да има аларма против дим както в самолетите? — попита лейди Джейн, смръщила нос.

— Явно няма — отвърна Пейдж. — Искаш ли да потърсим друга?

— Не, и тази става. — Тя задържа вратата отворена, за да излезе дима, а после влезе първа, като затвори вратата след него. Тоалетната беше тясна и едва имаше място за двамата. Операцията изискваше Пейдж да седне върху тоалетната чиния, докато лейди Джейн, която като че ли нарочно за целта си бе облякла широка пола, се настани отгоре му. Пейдж помисли, че всичко това е доста странно, но лейди Джейн се кикотеше и шепнеше:

— За пръв път във влак, за пръв път във влак...

Докато тя се движеше нагоре-надолу, той едва я чуваше, защото го бе хванала за ушите като за юзда, за да не залита.

— Не сме минавали през тунел, нали? — попита го тя накрая.

Когато си оправиха дрехите, двамата се измъкнаха навън.

В това време се приближи кондукторът. Той подозрително душеше въздуха.

— Пушили ли сте вътре?

— Ние не пушим — заяви с виртуозна бързина лейди Джейн. — Един младеж, който излезе преди няколко минути, беше пушил.

— Ясно. А какво правехте вие двамата вътре?

— Обикновеното — отвърна Пейдж.

— Едновременно?

— На нея ѝ е нужна помощ — обясни Пейдж. — По медицински причини.

Двете момиченца си шушукаха, прикрили устите си с длани.

Когато си седнаха на местата, Пейдж докосна зачервените си уши.

— Това беше едно от най-незадоволителните... — каза той.

— О, стига. Важното е, че го направих. Вече съм член на клуба по височините, а сега... Чудя се как ли го наричат, когато се прави във влак. Люшкането придава интересни усещания.

— Може би „Локо-клуб“?

Когато стигнаха гарата за Олбъни, установиха, че всъщност се намират в Ренсилеър, едно безлично селище от другата страна на Хъдзън. Като че ли релсите минаваха встрани от столицата на щата и трябваше да взимат такси, за да стигнат в града. Настаниха се в „Омни“, приятен, модерен хотел в подножието на хълма, върху който се издигаше щатският сенат. Пейдж тръгна към медицинския център на Олбъни, докато лейди Джейн пое да огледа „Стълбището за един милион“ в сената, за което бе прочела в някаква брошура в хотелската стая.

— Макар че не би могло да бъде нещо повече от стълбище, пък ако ще и да струва цял милион — каза тя. — Понякога американците са доста странни хора.

Пейдж плащаше на таксито пред тухлената сграда на болницата, когато видя отвътре да излиза Ван Алън.

— Чакай — извика той на шофьора. — Може да ми потрябваш.

Ван Алън изглеждаше потресена и ужасена. Лицето ѝ бе изпито и бледо.

— Искам нещо за пиене — каза тя.

За пръв път я виждаше в пола и Пейдж веднага разгледа краката ѝ. Екстра. Нагоре беше облечена в тъмосин блейзър и прилепнал бял пуловер.

В таксито тя извади огледалце от чантата си и поправи грима си. Пейдж беше чел някъде, че при Олбъни Хъдзън тече само на три метра над морското равнище и затова въздухът е много влажен. В таксито нямаше климатик и той отвори прозореца.

— Изглеждаш ужасно. Плакала ли си? — попита той.

— Знаеш, че ченгетата не плачат.

— Е, познавах един от „Наркотици“ в четиридесет и четвърти участък, който обикновено проронваше по някоя сълза, когато се гътнеше някой от контингента.

— Точно в момента мога да мина и без тъпите ти забележки, Пейдж.

— Извинявай. Но си мислех, че вече си свикнала с тези работи. При жената на Морган ли беше?

— Да. Тя е в ужасно състояние. — Таксито минаваше покрай закусвални, мръсни барчета и овехтели жилищни блокове, които май никак не покриваха Рокфелеровите изисквания за столица на щат.

— Тя сигурно е потресена.

— Ти вярваш ли в злото, Пейдж?

— Предполагам, че да.

— Е, аз току-що видях резултатите от приложението му. — Завършила с рехабилитацията на лицето си, тя пусна огледалото и гримовеите в чантата си и я затвори шумно. — Когато слушам онези мазни, проклети адвокати да стенат, че клиентите им били жертви на обществото и потисничеството...

— Тя говори ли с теб?

— И двете ѝ очи са насинени, а устната ѝ е разцепена. Но да, тя говори. Тъкмо беше дошла на себе си след успокоителните.

Ван Алън бе допусната сама в стаята. Лекарката ѝ каза, че физически госпожа Морган ще се оправи. Но в психическо отношение нещата стояха по-различно.

Пред вратата се бяха събрали следователи от шерифската служба и полицейското управление на Олбъни. Чуваше гласовете им. Бяха ядосани, че първоначалният разпит се провежда от Ван Алън, но пътят ѝ вътре бе разчистен след обаждането на шефа на детективите от ПУНИ, чийто кабинет се намираше на четиринадесетия етаж на полицейското управление в Манхатън, както и от обаждането от кабинета на губернатора. Големите риби в главното полицейско управление обичаха да показват мускули и настояваха, че понеже случаят е техен, те имат право на първи разпит. Докато тя седеше там и чакаше госпожа Морган да дойде в съзнание, мъжете непрекъснато надничаха през вратата, за да питат дали всичко е наред и дали не ѝ

трябва помощ. Най-накрая на Ван Алън ѝ писна и им каза да вървят на майната си.

Чака повече от половин час, като понякога отиваше до прозореца, за да погледне към Рокфелеровите сгради. Накрая Мери Морган се събуди.

— Коя сте вие? — прошепна тя.

— Аз съм детектив-лейтенант Ван Алън от ПУНИ, госпожо Морган. Съжалявам, че се налага да ви разпитвам в такъв момент.

Жената остана мълчаливо загледана в нея с почти скритите си под подутото и насиненото очи.

Стаята беше малка, почти необзаведена, обеззаразена, без каквито и да било цветя или кошници с плодове. Пред леглото от стената като око на циклоп гледаше черният екран на телевизионен приемник. Ван Алън ужасно мразеше болници. Беше прекарала твърде много време в тях. Спомни си часовете, дните, които бе прекарала в болницата в Бронкс с майка си, когато чакаха баба ѝ да почине. Пък и освен това колко много време бе прекарала в чакане да получи показанията на ранени жертви...

— Къде е съпругът ми? — За миг Ван Алън помисли объркано, че жената не знае всичко и си мисли, че той е още жив. — Всъщност питам за тялото му.

— Правят му аутопсия. Искате ли да ви донеса нещо?

Жената не обърна внимание на въпроса.

— Хванахте ли тези престъпни убийци? О, Боже, какво ми се случи! — Гласът ѝ беше отчаян. Тя се извърна от Ван Алън и се обърна към стената. Присвитите ѝ под синята болнична нощница рамене се разтресоха и тя изхлипа. Ван Алън хвана ръката ѝ и я погали нежно.

— Трябваше да направя нещо — плачеше към стената жената. — Трябваше да се боря с тях.

— Това нямаше да доведе до нищо добро, госпожо Морган. Били са много.

— Трябваше да умра с Джо. — Чувството за вина на оживелите винаги си бе същото.

— Имате деца. Те се нуждаят от вас.

Сълзите намаляха. Тя преглътна и се обърна отново към Ван Алън. Лицето ѝ беше като изкривена маска, обляна в сълзи.

— Имате ли някакви тъмни очила?

Ван Алън потърси в чантата си и ѝ подаде своите. С треперещи ръце тя си ги сложи. Искаше да скрие колкото може по-голяма част от нараненото си лице.

— Децата...

— Казаха са им. Пътуват насам.

— Къде насам?

— Медицинският център на Олбъни. Бяхте подложена на лечение с приспивателни.

— Вие не сте от местните.

— Не, аз съм от Ню Йорк. Вие не сте първата жертва на тези престъпници. Убили са трима, а може би и повече в Манхатън.

— Пък и е по-добре жена да разпитва жертва на изнасилване. Така ли?

— На теория.

— Какво искате да знаете? Аз вече говорих с ченгетата, които ме намериха.

С чести паузи тя описа ужаса от нощното нападение на къщата до езерото. Тримата мъже, оръжията им, маските.

— Накараха ме да стана и да оставя Джо. Единият от тях ме отведе в банята на децата. Там ме насили. Когато аз започнах да се съпротивлявам, той ме удари и продължи да ме бие по лицето, докато го оставих да върши каквото иска. Ръцете ми бяха завързани отзад. Той продължаваше да ме насилва, когато се чуха изстрелите и аз разбрах, че са убили Джо. А този само се изсмя. После ме заключи вътре и вероятно тримата са си тръгнали. Не чух шум от кола. Ако са имали, сигурно са я скрили по-надалеч. Никой не живее близо до нас там.

Ван Алън продължаваше да държи ръката ѝ.

— Казаха ли нещо, изобщо нещичко, докато бяхте в банята?

— Само онези ужасяващи ръмжения. Онзи беше като някакво животно.

— Не говореше ли?

— Само за онова, което ми прави. Ооо... Той каза, че това не било всичко. Говореше нещо за план. Не знам. Не бях на себе си. И още не съм.

Със завързаните си зад гърба ръце госпожа Морган бе отворила всички кранове в банята и оставила водата да тече, докато излезе под прага и по стълбите надолу до входната врата.

— Знаех, че водата ще изтече нататък — каза тя. — Защото една зима тръбите се бяха спукали, когато пещта беше угаснала, и водата беше изтекла точно така — през входната врата.

— Вие сте много смела жена — каза Ван Алън.

— Не, не съм. Аз съм съкрушена. Загубих всичко. Не знам какво да правя.

— Имате децата. Животът продължава.

— Не и за мен. Джо беше моят живот, моето слънце и луна. А него го няма.

— Бихте ли разпознали тези мъже?

— Не знам. Главите им бяха скрити.

— Имаха ли акцент?

— Онзи, който... който ме насили, говореше като южняк. Останалите... Не знам. Гласовете им бяха обикновени. Онзи, който, изглежда, бе водачът, имаше обработен, културен глас.

Ван Алън мълчеше, привела глава над бележника си.

— Чакайте, мисля, че те го наричаха Учител или нещо такова.

— Висок ли беше или нисък?

— Среден на ръст. Всички бяха средни на ръст. Той трябва да тежеше към осемдесет килограма.

— Не можете ли да се сетите за нещо друго, което да са казали?

— Те бяха дошли за Джо. Не знам защо. Онова копеле ме изнасили, защото бях там. Нещо като допълнение...

— Как изглеждаше? — попита Пейдж.

— Вероятно е била хубава жена. Когато свърши да разказва, аз също не изглеждах добре. — Ван Алън пое дълбоко дъх и го изпусна като въздишка.

Пейдж зърна лейди Джейн да върви по булеварда. Разглеждаше хората като Мария-Антоанета, излязла от Версай, за да види как живее простият народ. Изражението ѝ бе толкова високомерно, че някои хора се обръщаха подире ѝ. Пейдж се възхити на дългите ѝ красиви крака, сега обути в черни чорапи, и си спомни как те се стягаха и отпускаха във влака, докато изпълняваше бароковата ѝ амбиция. Беше странна жена, но си имаше добрите страни. Той не ѝ се обади.

Таксито спря пред хотела и двамата влязоха вътре.

— Поръчай ми водка и тоник — каза Ван Алън. — Трябва да се обадя на две места.

Барът до фоайето беше обзаведен с тъмно дърво и месинг. Помещението бе квадратно и осветено от малки зелени лампи. В двата ъгъла от телевизионните екрани се предлагаха числата на моментна лотария. Никой не залагаше. Жената зад бара сервираше напитките върху плата, когато влезе лейди Джейн. Тя погледна водката.

— Сигурно си телепат — заяви тя. — Точно това исках.

— Не е за теб, но я вземи. Ще поръчам друга.

— Че за кого е?

— За едно ченге. Детектив-лейтенант Ван Алън. Ще дойде след малко.

— Онези стълби според мен не струват повече от четвърт милион.

— Е, разходи и така нататък...

— Този град е толкова странен с тези гигантски сгради до хълма.

— Последната прищявка на Рокфелер.

— Гладна съм.

Взеха менюто от барманката и когато Ван Алън се присъедини към тях, двамата още го разглеждаха. Сега тя изглеждаше по-добре, с малко повече цвят по бузите си, но Пейдж имаше чувството, че под спокойствието си е на ръба на истерията. Той запозна двете жени, които се усмихнаха една на друга, докато очите им разглеждаха първо лицето, а после фигурата и облеклото на другата.

Пейдж се стегна в очакване на взрива от омраза, подобен на онзи при басейна в Кънектикът. Но Лейди Джейн заговори доста миролюбиво.

— Очарована съм. Моля, кажете, не се ли казвате Хлое?

— Не — объркана отвърна Ван Алън.

— Да хапнем — намеси се Пейдж. Те занесоха чашите си в ресторанта, който в този ранен час бе още почти празен.

— Полицайка ли сте? — попита лейди Джейн, когато се настаняха. — Колко интересно.

— Работа.

— Понякога си мисля да започна някаква работа.

Ван Алън изгледа Пейдж с вдигната вежда.

— Обаче съм толкова заета с други неща. Какво те накара да постъпиш в полицията?

— Баща ми. По-точно приемният ми баща. Той е искал да стане ченге. Детектив. Обаче родителите му го накарали да учи право. Той ми разказваше за това и вероятно аз съм решила да осъществя мечтата му, като стана ченге. Сигурно съм се опитвала да спечеля одобрението му.

— Нямах ли братя, които биха могли да станат полицаи?

— Двама. Единият е рейнджър в Монтана, а другият е във флотата. Летец.

— Значи все пак всички сте униформени. А баща ти доволен ли беше от теб?

— Той е прекрасен човек. И боклукчийка да бях станала, той пак щеше да е доволен, щом като съм пожелала да работя точно това.

Пейдж зяпна към лейди Джейн. За пет минути тя бе измъкнала от Ван Алън повече сведения, отколкото той за пет години.

— Баща ми е федерален съдия в Кънектикът — намеси се Пейдж. — Продължава да се опитва да ме убеди да уча право и да последвам неговата кариера. Но аз предпочитам да върша онова, в което съм по-добър.

Двете като че ли не изпитваха никакъв интерес към казаното от него. След като си поръчаха храната, лейди Джейн заговори:

— Мисля, че аз не бих могла да се справя. Да задавам въпроси на жена, която току-що е била изнасилена и е загубила съпруга си по такъв жесток начин.

— Трудно е — отвърна Ван Алън. — Жертвите не желаят да говорят за нещастията си, но може би все пак е по-добре да изкажат болката си.

— В Англия един французин се опита да ме насили — каза лейди Джейн. — Аз обаче го хванах за топките и го накарах да пищи за милост. Чувствах се като Уелингтън при Ватерло.

— Не винаги е толкова лесно.

— Знам.

Преди да им поднесат храната, пейджърът на Ван Алън бипна и тя погледна изписания номер.

— Трябва да се обадя — каза тя и ги остави.

Когато се върна, гледаше часовника си. Хвърли една банкнота на масата и каза:

— Не мога да остана за обяд. Има ново убийство. Сигурно са те, но сега са нарушили шаблона си. Няма връзка с Пустошта. Убили са щатски полицаи. Сигурно ги е забелязал. Копелетата са го застреляли и са го захвърлили в гората.

— Говориш като за нещо лично — забеляза Пейдж. Сега Ван Алън изглеждаше така изпита, както когато бе излязла от болницата.

— Къде са го захвърлили? — попита я Пейдж.

— По средата на пътя между Олбъни и Хамилтън.

— Значи са тръгнали към Пустошта.

— Точно така. Сигурно е част от плана им. Краят на играта.

24.

В ранния следобед Учителя и Били Уайдъл се приближаваха към Хамилтън от изток. Тук, високо в планината, бе хладно и облачно. В летния прах бяха тупнали няколко капки дъжд. Във въздуха вече се усещаше дъхът на есента. Когато таурусът мина по главната улица към затвора, по нея имаше само няколко души. Един нормален ден в Хамилтън.

— Мислиш ли, че вече са намерили Фере и негъра? — попита Уайдъл.

— Сега това няма значение — отвърна Учителя. — Ние сме тук.

— Свине, лайнени торби — изръмжа Уайдъл, загледан мрачно от мястото си към хората по тротоара. После очите му се извиха надясно към дебелите стени, скрили грозната сграда на администрацията на затвора, която някога беше болница за криминално проявени луди. Беше прекарал заключен там и в затвора двадесет и две години, въпреки че общата му присъда за въоръжен грабеж бе само осемнадесет, дори и без помилване. Лицето му се изкриви злобно. Тези години бяха доотровили ума на Били Уайдъл.

— Трябва да го взривим — каза той. — Да сложим динамит под него и да го срутим.

— Ще направим нещо по-добро — отговори Учителя.

Сега се приближаваха към стената вдясно, издигаща се масивно и гротескно над малкото градче. Затворът зад нея обхващаше по-голяма площ от цялото градче. Пазачите скучаеха в остъклените кули, откъдето виждаха в едната страна сградите на затвора, а в другата собствените си домове. Единствените оръжия, разрешени в затвора, бяха складирани в охранителните кули. Точно от кулите преди тридесет и пет години пазачите бяха разстреляли с картечници отчаяните, разбунтували се затворници в двора. Рей Блис им беше разказал за кървавото убийство.

— Помниш ли как събираше пари Савидж? — попита Уайдъл.

Първоначално като помощник-надзирател под ръководството на Крейн, а после като пълноправен главен надзирател, Савидж бе разработил система за събиране на пари от затворниците. Когато някой от служителите на затвора се пенсионираше, Савидж изискваше затворниците да дарят за подарък няколкото цента, които печелеха от работата си в затворническите работилници.

Дори и по пет цента от всичките 3000 мъже правеха достатъчно голяма сума за хубав подарък. Савидж твърдеше, че това показвало правилно, добро поведение. Още през първите си дни в Пустошта Учителя отказа да даде и цент. Това бе достатъчно, за да привлече вниманието на Главния. Той заповяда на Учителя да даде пари и когато онзи отново отказа, с него беше свършено. Учителя бе извикан пред съда на главния надзирател, повикаха доктор Камбъл и затворникът изчезна в лудницата.

— Помня — отговори безстрастно Учителя. — Защо мислиш, че избрах Савидж за своя мишена? Сега е време за жътва.

Те не спряха. Със същата скорост, без да привличат внимание, минаха през целия град, докато гористите склонове замениха улиците със скромни дървени къщи, които се гушеха около затвора.

Както Учителя, така и Били Уайдъл се бяха връщали доста пъти в Хамилтън след освобождаването си. Те познаваха добре разположението на осемте квартала, които съставляваха града, на магазините по главната улица, тухлената католическа черква със статуята на Мадоната пред нея, малкия киносалон „Сплендид“, който работеше само вечер, и градските административни сгради, които се намираха точно срещу главния вход на затвора. И знаеха къде живее Савидж — надолу до пожарната.

В западния край на града, където отляво се простираше гробището, Учителя откри достатъчно широко място, за да завие, и те се върнаха обратно по главната улица. Точно по този начин маскиран патрул разглежда територията на врага.

— Господи! — възкликна Били Уайдъл, вперил поглед към улица „Ренси“, която пресичаше главната под прав ъгъл. — Не, не спирай! Господи!

— Какво има?

— Там, пред къщата на Савидж. Тъкмо спря една щатска полицейска кола. Видях я, Учител! Те са по дирите ни!

— Успокой се, Били. — Гласът на Учителя беше спокоен и безразличен. — Сега, когато приближаваме края, винаги съществува подобна възможност. Може да са намерили полицаия, може би са сглобили картинката. Но това няма да ни спре.

— Трябва да са открили негъра.

— Може, но се съмнявам — каза Учителя. — Ако са го намерили и са свързали всичко станало с Хамилтън, тук би гъмжало от полицаи.

— Ами проклетият патрул пред къщата на Савидж... Те може да са по следите ни. — Връщаха се назад отново покрай административната сграда на затвора и въпреки тревогата си Били я изгледа с омраза.

— Може да бъде всичко и нищо — продължи Учителя. — Някои от полицаите са приятели на миризливите пазачи. Всички са от един дол дренки. Може да е просто приятелска визита. Слушай, стигнали сме толкова далече, че сега вече не могат да ни спрат. Просто ще действат според обстоятелствата, Били.

Уайдъл се облегна в седалката си, почувствал отново властта на Учителя.

— Добре, обаче ще повалим това копеле — каза той. — И бързо. Проклетата да е гумата, дето се спуска, и проклет да е онзи негър. Той направо ни провали. Не ми пука какво ще кажеш, но аз все пак мисля, че постъпих правилно, Учител. Той уби Фере и сега останахме само двама да свършим работата. Не стана така, както бяхме го планирали преди. Джеки го няма, а сега и Фере.

— Добре, че навреме се досетихме за Джеки. Трябваше да се погрижим за него и за Рей Блис. Фере просто нямаше късмет.

В източния край на града Учителя сви вдясно и потегли по един тесен път. Измина около седемстотин метра. И двамата мълчаха и чувстваха как напрежението им нараства, защото следващите няколко минути щяха да са жизненоважни.

Уайдъл се размърда на седалката си и погледна през стъклото на колата назад към пустия прав път. Тук нямаше къщи, а само дървета, растящи до пътя. Пресякоха моста над изсъхналия през лятото поток и завиха зад ъгъла. Градското училище на Хамилтън се намираше пред тях. Колата мина между два каменни стълба и се насочи по късата асфалтирана алея към модерната едноетажна сграда, построена сред

поляната и заобиколена от хълмове. Четири жълти училищни автобуса стояха паркирани отстрани.

— Няма никой наоколо — каза Учителя. — Виждаш ли нещо?

— Нищо — отвърна Били Уайдъл. Той още оглеждаше пътя зад колата. Училището заедно с двора и игрищата си се намираше в естествена долина, заобиколена само от тихи гори. Мястото беше спокойно, единственото в града, откъдето не се виждаше затворът. Градските бащи бяха направили това специално за децата си.

— Сигурен ли си, че няма поне пазач, Учител? — попита Уайдъл, докато колата обикаляше училищните сгради отзад и спря при рампата за разтоварване на продукти за стола. Сега не можеха да бъдат забелязани откъм пътя и алеята.

— Сигурен съм — отвърна хладно Учителя.

След като Джеки и Фере ги нямаше, Уайдъл бе започнал да показва признаци на самонадеяност, сякаш придобил авторитет колкото Учителя. Беше застрелял полицаия, като че ли бе равен на Учителя във взимането на решенията. Лудост. Учителя не би имал нищо против да убие и цял батальон полицаи, но задачата бе на първо място и трябваше да се изпълни докрай. После... Учителя не очакваше да има „после“, особено след онова, което щяха да направят в Хамилтън. И със Савидж.

— Да бе, сигурен си — подигравателно изрече Били Уайдъл. — Ама откъде да знаем дали вътре няма някой, който в момента да се обажда на полицаите?

— Проверил съм на няколко пъти — увери го Учителя. — Когато децата са във ваканция, училището е заключено и празно. Никакъв пазач. Нищо. Хората в Хамилтън нямат пари да плащат на пазач. Те смятат, че всички крадци са зад решетките, и мислят, че самите те са достатъчно разумни, та никой да не влезе в училището. Децата им мислят като тях.

Гласът му бе напрегнат от омраза към града и жителите му.

При рампата те започнаха да действат бързо. От задната седалка на колата извадиха четирите автомата „Калашников“ и резервните пълнители изпод пешкира, който ги покриваше. Оставиха ги върху рампата. После отвориха багажника и извадиха тубите с бензин, които бяха купили по пътя, преди да убият Морган. Поставиха ги до автоматите. Макар че бяха яли сандвичи в колата, имаха още малко

сирене, плодове и топла бира, които щяха да им стигнат до вечерта. Били Уайдъл искаше да купят бутилка уиски, но Учителя не разреши. Нямаше да пият, докато не приключат задачата си. След това щяха да имат достатъчно време. Храната бе оставена до оръжията и бензина.

Докато Уайдъл отиде да огледа вратата, която водеше от рампата към училището, Учителя отново седна зад волана на тауруса. Децата бяха отъпкали пътека към гората и той подкара по нея. След това натисна газта и потегли по склона сред дърветата, докато колата навлезе дълбоко под хладните сенки и вече не можеше да се види откъм училището.

Учителя загаси двигателя и остана замислен. Бяха на позиция, готови, точно както го бяха планирали през месеците, когато отмъщението ги тласкаше напред. Крейн беше като проверка и всичко мина отлично.

След това бяха почти готови да свършат работата си, да избият виновните един след друг бързо, преди властите да са имали време да разберат замисъла, да видят какво всъщност става.

Но изведнъж Фере, който с никого не бе споделял личните си планове, влезе в болница и докторите потвърдиха онова, в което той се беше съмнявал. Рак.

Беше тежък период, повече от пет месеца чакане. Учителя накара останалите да чакат, овладя нетърпението им. Ако имаше начин Фере отново да се присъедини към групата, за да участва, той искаше да му даде този шанс.

Използваха времето, за да се уверят, че нищо не са пропуснали, да начертаят план за въздаване на справедливост. Тайно изучиха град Хамилтън, докато го опознаха почти толкова добре, както ако бяха израснали в него, вместо да са страдали зад решетките му. Бяха наблюдавали Камбъл в Ню Йорк, откриха стъпалата към тунела под парка, които им позволиха да се появят пред жертвата си като по магия и да изчезнат с не по-малка лекота. Когато ченгето се яви при оградата, Учителя бе този, който заповяда да отвлечат децата.

Разузнаха добре къде могат да открият Махони и Морган, когато пожелаят. Отидоха в един магазин за оръжия, намиращ се в задните улици на Балтимор и сключиха сделката за четирите автомата.

През онези месеци на изчакване Учителя бе обмислил какво още трябва да се направи, за да изпълнят задачата си.

Рей Блис. Той беше проблем. Били Уайдъл го мразеше, в това нямаше никакво съмнение. Причината бяха младите затворници и една забележка, която Рей може би бе изрекъл по отношение на южняците. Всъщност нямаше значение какво точно стои зад омразата му. Каквато и да бе ролята на Рей в затварянето на болницата, Били Уайдъл искаше той да умре. И имаше право.

Не биваше никога да споменават замисъла си пред Рей. Трябваше да се досетят, че той няма тяхната твърдост и сила. Той им беше отказал. Интересуваше се само от правните си книги. Но това означаваше, че той знае достатъчно, за да провали плановете им, ако поиска.

Когато разговаряха до леглото му в болницата, Фере им го бе казал съвсем ясно. Каза им, че Рей Блис е пропуск. Трябваше да бъде очистен. Така и Рей се превърна в част от задачата. Както накрая и Джеки.

Но всичко това нямаше значение в сравнение с онова, което бяха постигнали и което още им предстоеше. Бяха на пистата и се движеха бързо към финала. Ако Учителя съжаляваше за нещо, това беше, че не Били Уайдъл, а Фере загина на онова шосе. По ирония на съдбата го бе убил куршум, а не болестта. Фере беше умен. Мълчалив, решителен и далновиден. Той беше разбрал докъде ще ги доведе всичко и неизбежността на края. Когато разговаря на четири очи с Учителя няколко седмици преди ракът в стомаха му да влезе в рецесия и да позволи изписването му, той бе показал, че знае какво предстои и че е приел окончателния изход от всичко това. Били обаче беше друго нещо. Хората щели да се объркат и те щели да избягат в планините, твърдеше той, да изчезнат и да преминат границата към Канада.

„Сигурно, Били...”

Зад решетките Учителя си беше спечелил прякора, защото бе преподавал в Колумбийския университет преди убийството и присъдата. В затвора той използваше библиотеката, четеше дебели, стари книги и помагаше на затворниците да пишат писмата и молбите си. Тези хора с ниско образование го слушаха заради интелекта му, но влиянието му бе установено и заради силата на личността му.

Предишният живот не беше го подготвил за годините затвор, но той ги преживя и това все пак бе някаква победа.

Предишният му живот беше като сън. Толкова отдалечен в миналото, че понякога Учителя почти не си спомняше отделни епизоди и чувствата, които бяха предизвикали събитията. Понякога дори и истинското име му звучеше непознато, защото сега винаги го наричаха „Учител“.

В Колумбийския той беше асистент и преподаваше американска литература от XIX век. Пишеше труд за Мелвил. Имаше малко пари и не беше на постоянно място, но беше млад и му стигаше, че обича работата си. А извън университета, в апартамента в спокойния и тих квартал „Уошингтън Хайс“, винаги го чакаше Джанет и общото им съкровище, малката Серафина, само на седем години.

Когато го повикаха, обаждането, което щеше да разруши живота му, той тъкмо привършваше разговора с една студентка, която го притесняваше съвсем съзнателно. Запомни го като последния миг спокойствие. Джинсите на момичето бяха толкова тесни, че очертаваха изпъкналия ѝ венерин хълм. Копчетата на блузата ѝ бяха достатъчно разкопчани, за да покажат, че не носи сутиен. Беше свикнал със студентките, които флиртуваха за по-високи оценки с него, но тази бе толкова нахална, че той се чувстваше неудобно. Предложението ѝ бе достатъчно грубо, за да не се почувства сериозно изкушен, пък и нямаше намерение да забравя задълженията към семейството си. Тя като че ли се радваше на неудобството му и понякога се надвесваше, за да покаже нещо в книгата „Моби Дик“, като опираше в него гърдите си и говореше толкова близо до ухото му, че той усещаше дъха ѝ. Беше чул, че тя живее с един от ръководителите на студентската организация, който бе начело на нахлуването в кабинета на декана при протеста против войната във Виетнам.

Една жена от канцеларията на университета надникна през вратата и каза, че го викат веднага в полицейския участък, намиращ се на две пресечки от апартамента, където живееше. Преди да успее да я разпита за какво става дума, тя изчезна.

Без да каже дума, той заряза студентката. Чудеше се дали да не иде в канцеларията, за да разбере повече, но вместо това, изпълнен с въпроси, подкара колата си направо към участъка. Там сержантът му каза да се качи в стаята на детективите.

Джанет, бременна в шестия месец, бе застанала до парапета, зад който имаше бюра и мъже по ризи с пистолети в кобури през раменете или на кръста. Един телефон звънеше и никой не го вдигаше. Красивото ѝ лице беше бледо и измъчено. До нея стоеше един дебел мъж и пушеше пура.

— Серафина — каза жена му. — Била е нападната. О, Боже, това е моя грешка.

— Наранена ли е? Къде е?

— Добре е — отговори мъжът. — Но имаме проблеми, защото не иска да ни каже какво се е случило. — Той каза, че е детектив Хъмфри Принс. — Наричайте ме Боги.

— О, Чарли — каза Джанет. — Било е опит за някакво сексуално насилие. И тя не е добре. — Сега тя го гледаше с нещо като вина в сините си очи.

Дъщеря му се намираше в малка, мрачна стая надолу по коридора заедно с една полицайка, която сви рамене при влизането на детектива и излезе. Стаята беше с разни надписи по стените и миришеше на цигари.

Серафина се бе свила на един стол, прибрала крака под себе си и прегърнала с ръчички гърдите си. По лицето ѝ имаше следи от сълзи, но сега изглеждаше замръзнала. Не искаше да ги погледне, не искаше да говори. Поне в началото.

Трябваше им повече от час, за да разберат какво е станало, но Учителя си спомняше всичко, като че ли бе запечатано в мозъка му. Майка ѝ я оставила да спи сама в апартамента и отишла до магазина. Когато се събудило, момиченцето отключило вратата и слязло по стълбите да търси Джанет.

На партера се отворила една от вратите и се появил някакъв мъж. Той я заговорил, попитал я къде отива и казал, че може да почака майка си вътре. Тя не искала, но той я хванал за ръката и я въвел в апартамента. И там се случило всичко.

Тя каза, че първоначално било хубаво, че той ѝ дал бисквити и включил телевизора за нея. Но после се започнало. Тя каза, че той я взел в скута си и я целунал. Опипал я, вдигнал ѝ поличката, свалил ѝ гащичките и бръкнал с пръсти в нея. И продължил да го прави, а нея я боляло. Когато се разплакала, той я плеснал през лицето и казал да мълчи. Тя продължила да плаче тихо. И продължила да плаче, когато

онзи си свалил панталона и я накарал да го пипне. Тогава се разпищяла. Той отново я плеснал и я накарал пак да го пипа, докато се задоволил. Казал ѝ да не говори нищо за случилото си. Това щяло да бъде тяхна тайна. Накрая я пуснал навън и затворил вратата. Когато майка ѝ я намерила на улицата, тя била като замаяна и приказвала несвързано за онова, което мъжът направил с нея.

Участъкът бил наблизо и майката я завела право там, а полицаите се обадили в университета.

Докато Учителя слушаше, в него се събираше ледена ярост. След време разбра, че точно тогава се е променил. Станал е друг човек. Той знаеше кой е мъжът. Джери Евънс. На партера имаше само два апартамента. Единият бе нает от младо семейство. Дватама работеха в Манхатън. В другият живееше Евънс. Той беше пълен, червендалест вдовец, член на градския съвет и доста известен в местните кръгове на демократите. Чували се бяха клюки за интереса му към деца.

— Искам да го арестувате — каза Учителя.

Боги го изгледа замислено.

— Мисля, че сега не можем — каза той.

— Този човек е сексуално чудовище. Погледни дъщеря ми. Той трябва да бъде арестуван.

— Да, но в това е проблемът.

— Какво искаш да кажеш?

— Просто... Тя твърди това, но той ще отрече. Трудно е да се докаже. Почакай. — Той се отдалечи и се върна с един млад мъж със спокойно лице и уверен говор, който се представи като помощник на районния прокурор, който е в участъка по друга работа. Този юрист, Петерс, слушаше с безизразно лице, докато му обясняваха проблема. Накрая попита кого обвиняват.

Когато чу „Евънс“, по лицето му мина сянка на любопитство и Учителя разбра, че името му е познато. Адвокатът каза, че трябвало да се обади по телефона, и се отдалечи.

Когато се върна, каза, че трябвало да се приберат вкъщи, където ще бъдат потърсени. В този момент Учителя разбра. Той и семейството му не представляваха нищо. Евънс имаше влияние, връзки в кметството на града, контролираше голям брой избиратели, а приближаваха избори.

Те заведоха детето в болница и там го прегледаха. Докторите казаха, че случаят е недоказуем.

В следващите дни Серафина се превърна от открито весело дете в затворена и неподвижна непозната. Детективът на име Боги не можеше да бъде открит. Накрая Учителя отиде в участъка и изчака, докато онзи се появи.

— Слушай — каза му Боги. — Знам, че е трудно да го преглътнеш, но случаят вече е извън моята компетентност. Прокурорът мисли, че няма да можем да го осъдим, особено пък на основание думите на едно шестгодишно дете.

— Значи няма да бъде направено нищо против това гадно копеле?

— Ако имахме някакви действителни доказателства освен думите на дъщеря ти... Пък и тя трябва да свидетелства. Би ли желал това? — Той явно се чувстваше неудобно.

Учителя излезе от участъка и реши да си купи оръжие. Бяха му нужни три дни, но накрая си купи за 300 долара един полуавтоматичен „Смит и Уесън“ с изтрит регистрационен номер.

Беше лесно. Той просто почука на вратата на Евънс и когато перверзникът отвори, Учителя му даде достатъчно време, за да разбере кой стои насреща му. След това го застреля в лицето. Когато онзи падна, Учителя се изправи над него и стреля в слабините му. След това излезе на стълбите пред блока и зачака да дойдат да го арестуват.

Учителя никога вече не видя дъщеря си. Джанет никога не му дойде на свиждане в Пустошта. Писа му, че заради малкото ѝ момиченце тя трябва да си създаде нов живот, в който той няма място. Думите бяха хладни, може би заради чувството на вина. Той ѝ писа на три пъти и всеки път писмата се връщаха неразпечатани. Когато накрая Учителя прие факта, че тя го е изоставила, тектоничните пластове на живота му се разместиха опасно. Той се промени. Промени се необратимо.

Години по-късно, дълго след като тя се разведе с него, получи още едно писмо от нея. Пишеше, че ще се жени за един по-възрастен мъж в Пенсилвания. Добър и мил човек. Пишеше, че било заради дъщеря ѝ, разбира се. Той не ѝ отговори.

В дните, след като го освободиха от болницата, Учителя си бе мислил да се опита да ги намери, да види дъщеря си. Но не направи нищо по този въпрос. Личните връзки можеха да омекотят, да разсеят решимостта му да накаже Хамилтън. Хамилтън се бе превърнал във фокус на неговия живот.

Когато Учителя се върна при рампата, Били Уайдъл беше разбил вратата с един гаечен ключ. Те внесоха оръжието, пълнителите, бензина и храната вътре. Миришеше на тебешир и лак за дъски. Един покрит с плочки коридор водеше към модерна кухня с неръждаеми мивки и големи печки. Нямаше никаква оставена храна, за да не се навъдят мишки през лятната ваканция.

В един ъгъл видяха голям син хладилник, който обаче беше изключен.

— Може би са спрели тока за през лятото — предположи Уайдъл. Но след като го включиха в контакта, хладилникът потрепери и оживя. Поставиха храната и питиетата си върху рафтовете.

— В Пустошта и в болницата нас ни хранеха като плъхове, а децата им живеят като принцове — изрече злобно Били Уайдъл. — Гледай, микровълнови печки, прибори, порцеланови чинии, всичко.

Учителя тръгна да разгледа училището. Класни стаи, канцеларии, учителска стая, малък гимнастически салон със сцена, за да може да служи за събрания, ученически стол. В кабинета на директора имаше радио и телевизор. Той ги включи и затърси програми с новини. Нищо. По телевизията предаваха някакви дебати, по радиото — музика. И по радиото на колата не бяха чули нищо за смъртта на полицая или за следите, които бяха оставили подире си.

От прозорците на директорския кабинет Учителя можеше да наблюдава подходите към училището. Той завъртя голямото кожено кресло зад бюрото така, че да бъде с лице към прозорците, и се настани в него. Погледна часовника си. Трябваше да чакат още седем часа.

25.

Ван Алън се обади в управлението на щатската полиция, което се намираше встрани на пътя към предградията на Олбъни. Казаха й, че ако успее да пристигне там до двадесет минути, може да хване хеликоптера, който се отправя към Пустошта. Тя побърза да тръгне.

Лейди Джейн ровеше из порцията си и се мръщеше на храната. Пейдж взе хамбургера си и отиде до телефона да се обади в редакцията. Оказа се, че се е свързал с Лафлеш. Главният редактор трябваше да му предаде съобщение и никак не бе доволен от ролята си на пощальон. Савидж бил казал, че лети и ще кацне в Олбъни след половин час. Пейдж трябвало да го посрещне на летището, да наеме кола и да откара изпълнителния директор на север.

— Каква е цялата тази работа, Пейдж? — попита агресивно Лафлеш.

— Трябва да тръгвам.

— Заповядвам ти да ми кажеш какво става.

— Съжалявам. Не те чувам, пък и хората чакат за телефона. — Пейдж затвори и прекъсна ядосаните протести на Лафлеш. Върна се при лейди Джейн.

— Тази риба не е била уловена — заяви тя. — Просто е вдигнала перките и се е предала.

— Хайде — подкани я той. — Трябва да тръгваме, освен ако не предпочиташ да останеш тук.

— Къде трябва да ходим?

— На север към Пустошта.

Тя остави ножа и вилицата си и бутна чинията.

— Щом ще ходим на север, май ще трябва да си купим достатъчно кърпи за бърсане на носовете. Ами стаята ни? Онова легло изглеждаше доста удобно.

— Ще трябва да го изоставим. Хайде.

Излязоха и хванаха такси, което ги закара до летището. Пейдж попълваше документите за кола под наем, когато до него се появи

Савидж. Не носеше багаж. Изглеждаше разтревожен. Когато се запозна с лейди Джейн, само се ръкува и не каза нищо за необяснимото ѝ присъствие заедно с репортера.

— Знаеш ли за полицаия? — попита той нервно.

— Нашите са го направили, нали?

— Сигурно. Отивам да се обадя на баща си, а после тръгваме.

В къщата на улица „Ренси“ не се обаждаше никой. Савидж се зачуди дали пред дома е сложен полицейски пост, както му бяха обещали. Като си помисли за жестокостта и хитростта на убийците, страхът пропълзя по гърба му като змия. Беше сигурен, че баща му е избран за мишена.

Първоначално караше Пейдж, но след петнадесет минути нетърпеливият Савидж го смени и подкара по-бързо. Лейди Джейн заспа на задната седалка.

— Какво ще искаш от мен, когато стигнем Хамилтън? — попита Пейдж.

— Да си вършиш работата. Да интервюираш баща ми, когато се срещнем. — Гласът на Савидж беше хриплив и напрегнат. Предната нощ не беше спал и очите го смъдяха, като че бяха пълни с пясък. Страхът му растеше и го обхващаше като тумор. Гумите свиреха по завоите и колата се движеше бързо.

— Да взема интервю от баща ти ли?

— Точно така. Когато го намерим. Ще говориш с него така, както разговаря с Блис. Научи неговото мнение по случая.

Пейдж реши, че всичко това ще го доведе до провал. Веднъж, когато работеше в друг вестник, той бе взел интервю от далечен роднина на издателя по някакъв отдавна забравен въпрос. След това обаче последва поток от оплаквания за вида му, за начина му на работа, за въпросите, които е задавал и изобщо за материала. Пейдж бе напуснал вестника скоро след инцидента.

— Не може ли ти да говориш с баща си? — попита той. — Пред сина си той би казал много повече. Не мислиш ли?

— Ти си репортерът. Аз просто отивам, за да се уверя, че е добре.

— Да, но разговорът може да се окаже труден дори и за мен. Тоест нали има изказани обвинения. При това сериозни и неприятни обвинения. Работата ще се окаже доста неудобна.

— Точно затова ще го направиш ти, Пейдж. Трудно е човек да постави точно теб в неудобно положение.

Пейдж се замисли над думите. Не беше сигурен дали да ги приеме за комплимент.

— Какъв е баща ти? — попита той.

— Възрастен е. И може да бъде малко заядлив.

„О, страхотно! — помисли Пейдж. — И защо тези работи винаги се случват точно на мен?“ Струваше му се, че определението на Савидж звучи като за собствения му баща. Винаги, когато се срещнеха, съдията го питаше кога най-сетне ще си намери достойна работа. Вечно киселото настроение на баща му бе една от причините Пейдж да подозира, че е бил откраднат от люлката на английски лорд и тайнствено занесен в САЩ.

— Остави на мен — каза накрая той. — Старият Пейдж ще се оправи както винаги. Мислиш ли, че е безопасно да се движим с такава скорост?

В далечината Пейдж виждаше тъмната линия на хоризонта, която очертаваше южните предпланини на Адирондак. Щяха да пристигнат в Хамилтън след един-два часа. Може би бащата на Савидж ще се появи. А може да е заминал нанякъде. Може да е получил удар и да е в болница. Може да е онемял. Или пък убийците да са стигнали вече до него.

Савидж караше мълчаливо. Тревогата за баща му бе предизвикала и други мисли. Че може би баща му все пак е участвал в някакво несправедливо дело. Чувстваше, че каквото и да се случеше отсега нататък, собствените му принципи ще бъдат поставени на изпитание така, както никога досега.

През годините Савидж си беше разработил собствен морал, на който смяташе, че трябва да се подчинява един вестникар. Думи като „истина“, „точност“, „честност“ напоследък звучаха банално и всеки им се подиграваше или подценяваше. Но ако не вярва в тях, за какво тогава живее? Вестниците му бяха дали много. Може би сега беше негов ред да плати дълга си.

— Какво те накара да решиш да се забъркаш в тази професия, Пейдж? — попита той. Вече бяха излезли от Нортуей и пътуваха на запад към планината. Пейдж се размърда неспокойно. Не му беше

приятно, че изпълнителният му директор се интересува от него. Както му беше неприятно, че пътуват с толкова висока скорост.

— О, не знам — отговори той. — Със сигурност обаче не бяха парите. Всъщност исках да си поговорим за заплатата ми. Имам доста задължения и...

— Ще говорим по този въпрос някой друг път. Не те питах това.

— Добре — неспокойно продължи Пейдж. — Предполагам, че вестниците са естественият ми начин на живот. Доколкото мога да преценя, във всяка работа си има достатъчно глупости. Но във вестниците не са чак толкова много. Като изключим може би Лафлеш с неговите. Репортерската работа не е чак толкова досадна. Така или иначе нямаше никаква друга работа, която да мога да върша добре, като в същото време да ми е и забавно. И двамата знаем, че всеки политик е мошеник, но понякога ни се разрешава да го кажем. Вестникът ни плаща да изучаваме абсурдите и глупостите наоколо и понякога да посочваме лъжците и позъорите, да извикаме, че „царят е гол“. Това е достатъчно добра сделка за мен.

Влязоха в Хамилтън рано вечер.

По пътя на два пъти ги валя дъжд, но сега въздухът беше чист и сух. Околните планини и гористите им склонове бяха като дебел килим от зеленина и сиво-синя мъгла. Те като че притискаха помежду си малкото градче.

— Странно място — каза Пейдж, когато минаха по главната улица. — Какво е това?

— Болницата, където са били затворени Блис и останалите. А това е затворът.

Докато минаваха край стената, Савидж изпита странна смесица от чувства. Естествено, чувстваше обич към мястото, където бе израснал доста щастливо. Тук беше малкото кино „Сплендид“, което го бе отвеждало към западните равнини, мъгливите улици на Лондон и каньоните на Ню Йорк. Тук се намираше дрогерията, в която за пръв път бе хванал момиче за ръката. Някои от сградите имаха балкони на втория си етаж, които Савидж не бе виждал някога да бъдат използвани за друго освен за складове. Тук бяха улиците, по които се бе научил да кара колата на баща си. През прозореца на единствената бакалия в градчето зърна господин Шел, вече остарял, който понякога му подаряваше по ябълка, когато го срещаше на път за дома.

Но последните разкрития за болницата бяха дали други измерения на познатите улици и сгради. Савидж се чувстваше объркан, почти дезориентиран. Под спокойната повърхност тук винаги се е знаело тайно за съдбата на хората в болницата — хамилтънския ГУЛАГ.

— Гладен съм — каза Пейдж. — Наложих ми се да пропусна обяда си в Олбъни, за да изпълня служебните си задължения. Имам нужда от един скок, може би два, един хубав стек с пържени картофи и масло, салата с рокфор, а после сладолед с...

— Пейдж, остави ме на мира и престани да мислиш със стомаха си — изръмжа Савидж. — Имаме да вършим работа. — Той се готвеше да завие в улица „Ренси“ и напрежението, което се събираше в него по време на пътуването от Ню Йорк, достигаше върха си.

Взря се през прозореца. Къщата си беше там. Никакъв полицай, никаква патрулна кола. Никакъв помен от буика на баща му. Нищо. Господи, къде ли е?

— Извинявай — обади се обидено Пейдж. — Естествено, че съм готов да гладувам, да стана кожа и кости, щом като е за доброто на вестника. Но просто си върша по-добре работата, ако се храня редовно.

— Добре, добре — отвърна разсеяно Савидж. — Ще ядем малко по-късно. Чудеше се дали баща му ще се съгласи да говори с Пейдж за болницата. Савидж не можеше да разпитва собствения си баща. Отношенията им не бяха като на приятели. Авторитетът на баща му продължаваше да му влияе. Помисли си, че това вероятно е някаква форма на морален страх, но се свиваше само от мисълта да се прояви като съдник на собствения си баща.

Освен това стоеше и въпросът за публикуването на интервюто. Ако групата на убийците се задействаше, всичко така или иначе щеше да излезе наяве. Беше на кръстопът.

Той спря до тротоара пред старата къща. Вратите на гаража бяха отворени. Колата я нямаше.

— По-добре да поговорим със съседите — предложи Савидж. — Ти иди в тази, а аз ще ида в онази къща. — Двамата излизаха от колата, когато един черен буик, зад кормилото на който седеше баща му, сви по улицата и се насочи към тях. Точно отзад го следваше друга кола — един пращен, кафяв шевролет.

Но Савидж беше зяпнал към пътника в колата на баща си. Това беше Кит.

Всичко бе уредено предварително така, че Савидж и Пейдж да не видят нищо необикновено, когато стигнат в Хамилтън. Хеликоптерът „Бел джет рейнджър“, приспособен за полицейски операции, на борда на който се намираха Ван Алън и няколко висши полицейски служители, предизвика възхищението на децата от Хамилтън, но после се изгуби от погледа им зад стените на затвора. Той се приземи в двора, освободен от затворници, които бяха заключени по килиите си. Половин дузина цивилни щатски полицаи и следователи бяха пристигнали с необозначени коли, инструктирани да се държат незабележимо, но да следят движението на транспортните средства.

Първата влезе в града четиридесет минути след като Учителя и Били Уайдъл пристигнаха в двора на училището. Няколко души оборудваха щаб на Бюрото за криминални разследвания вътре в затвора Пустошта, докато останалите наблюдаваха улиците зад прозорците на магазините и наблюдателниците на затвора. Те забелязаха наетата кола на Пейдж, провериха номера ѝ и веднага разбраха, че е тръгнала от летището на Олбъни.

Седемдесет и трима полицаи бяха изпратени в града от Олбъни, където прекратиха отпуските и освободиха хора от пътната полиция. Макар че някои бяха облекли цивилни дрехи, други бяха дошли униформени, тъй като не им бе дадено време за преобличане. Всички бяха въоръжени с карабини М1.

На голямата и подробна карта, закачена на стената в заетата за целта канцелария на затвора, с малки червени звездички бяха отбелязани къщите на потенциалните мишени, пенсионирани или още работещи служители. Тъй като смяташе, че групата на убийците ще се интересува само от високопоставените служители на Наказателното управление, началникът на Бюрото за криминални разследвания в Хамилтън не бе белязал къщите на обикновените пазачи и служители. Невъзможно беше да се пази всяка къща в град, където всички имаха някаква връзка със службите в затвора. След известен спор бе решено засега да не се тревожат гражданите със съобщение за опасността, на която са изложени, за да не се предизвика паника. Обещано бе да се

държи в течение ПУНИ заради убийствата на Камбъл и Махони. Затова Ван Алън беше прикрепена към началника на БКР.

Започна да се стъмва, докато всички полицаи и следователи бъдат разпределени по позиции. Някои бяха назначени за наблюдатели, а други останаха в готовност зад стените на затвора.

Били Уайдъл гледаше гангстерски филм по телевизията, когато Учителя внезапно се изпъна в креслото си и изръмжа:

— Загаси.

Усетил напрежението на издадената заповед, южнякът, който се бе настанил върху голямото бюро, се наведе и завъртя бутона. Картината изчезна. Той се извърна и погледна през прозореца.

Трима младежи на по петнадесетина години бяха влезли с велосипеди през портата и се разхождаха из двора на училището. Играеха си на надбягване, като обикаляха и криволичеха из двора. Никой от тях не се интересуваше от училищните сгради, но Учителя и Уайдъл се дръпнаха към средата на директорския кабинет, където не можеха да бъдат видени отвън.

— Донеси оръжията — каза Учителя. Бяха оставили автоматите си заедно с тубите бензин в коридора пред кабинета. Уайдъл се измъкна и след миг се върна с два автомата. Без да сваля очи от велосипедистите, Учителя протегна ръка и взе единия.

— Малки мръсници — прошепна Уайдъл. Той вдигна автомата и се прицели примижал към първото момче. — Бам и си мъртъв — каза той и се изкикоти.

— Престани — скара му се Учителя. — Може да ни създадат неприятности.

— Дребните копелета само се моткат, Учител. След малко ще си идат. Но ако не... — Той постави пръст на спусъка.

— Ако заобиколят към задния двор... Ако забележат колата сред дърветата. — Още докато говореше, момчетата започнаха да завиват. Насочваха се към задната част на училището.

— Малки мръсници — повтори Уайдъл. Учителя вече бе излязъл през вратата, пресече коридора и влезе в една от класните стаи, която гледаше назад. Момчетата бяха оставили велосипедите си. Качиха се на люлките в двора. Люлееха се и се смееха високо.

— Иди провери вратата — каза Учителя. — Провери дали е затворена. — Тревожеше се, че в последния момент хлапетата може да попречат на изпълнението на плана му. Трябваше само да се доближат до рампата, да погледнат вратата и да забележат следите от насилственото ѝ отваряне. Или пък да тръгнат из гората и да попаднат на скритата кола. Тогава щяха веднага да хукнат да съобщят какво са видели.

Ръцете на Учителя стиснаха автомата. Нямахше да се поколебае да ги застреля, ако се наложи. И те бяха част от помията, наречена Хамилтън. Когато пораснат, щяха да станат надзиратели, готови на свой ред да измъчват новото поколение затворници. Но изстрелите на автомата почти сигурно щяха да се чуят в града.

Когато се измориха да се люлеят, момчетата се качиха на пързалката. Едното се правеше на Тарзан. Той се удряше по гърдите и викаше:

— Джейн, къде си, Джейн? Тарзан иска да чука Джейн.

От пързалката той гледаше към прозорците на училището и Учителя за миг помисли, че гледа право към него. Но после хлапакът скочи и се плъзна надолу, като размахваше ръце.

— Махайте се. Отивайте си — прошепна Учителя. Нервите му бяха изпънати докрай. Още час и щеше да се стъмни. Тогава щяха да са в безопасност и да започнат онова, за което бяха дошли. Мечтаеше за тъмнината като за жена.

— Вратата е затворена — успокои го Били Уайдъл, когато се върна.

Две от момчетата сега се бореха върху тревата. Търкаляха се и викаха. Третото ги гледаше с надменна усмивка, а после се обърна и тръгна към гората. Вървеше наляво, към мястото, където Учителя беше оставил колата. Беше най-едрото от момчетата, с килната към тила бейзболна шапка.

— Какво, по дяволите, има намерение да прави този малък лайнар? — заговори ядосано Уайдъл, като че ли момчетата нарочно го дразнеха с присъствието си тук.

— Иди и чакай при вратата — разпореди му Учителя. — Може да се наложи да ги отстраним.

Ако момчето погледнеше по-внимателно, можеше да види колата. Нямахше как да не я види. Като ругаеше тихичко, Били Уайдъл

излезе от стаята. Учителя със затаен дъх наблюдаваше мястото между дърветата, където момчето бе се изгубило в гората. Щеше да им се наложи да убият хлапетата.

Момчето се появи, като закопчаваше панталона си. Изражението му беше спокойно. Миг по-късно всичко приключи. Момчетата яхнаха велосипедите си и излязоха от училищния двор.

Бащата на Савидж бе отишъл до Лейк Джордж, за да посрещне Кит, пристигащ с автобуса от Ню Йорк.

Когато излезе от колата, момчето в сини джинси, скъсани на коленете, и тениска с надпис „Чикаго Булс“, бе не по-малко изненадано, като видя баща си. Но преди да успеят да си кажат дума, кафявият шевролет спря зад буика. Двамата мъже излязоха от колата. Единият носеше карабина с насочено надолу дуло.

— Всичко наред ли е тук? — попита другият.

— Кои, по дяволите, сте вие? — изненада се бащата на Савидж. Мъжът извади от джоба си калъфка и показа значката си.

— Щатска полиция — каза той. — А вие?

— Аз живея тук. Казвам се Савидж. Този младеж е мой внук, а това е синът ми. Не познавам другия с него.

Пейдж бръкна в джоба си и измъкна изпомачкания си журналистически пропуск, издаден от ПУНИ.

— Господи — въздъхна мъжът. — Пресата вече е пристигнала! — Той изгледа наетата от Пейдж кола и лейди Джейн, която още спеше на задната седалка.

— Наета ли е? — попита той, като кимна към колата.

— Да, взехме я в Олбъни — отговори Савидж.

— Ама какво става? — попита баща му.

— Просто рутинна проверка — кратко отвърна мъжът. — Сега си тръгваме. — Двамата се върнаха към колата си.

Бащата на Савидж сви рамене и отиде да вкара колата си в гаража. Пейдж закара своята с все още спящата лейди Джейн на пътеката пред къщата. Старецът поведе групата към къщи. Беше съвсем същата, както си я спомняше Савидж. Дори и мирисът. Отидоха в кухнята и старецът напълни кафеварката. Кучето му Джаспър ги наблюдаваше откъм кошницата си, но не помръдна. Седнал на стола до прозореца, Савидж виждаше стената, която се издигаше над града, и пазачите, наблюдаващи от пътеките върху нея.

— Какво, по дяволите, правиш тук, Кит?

— Мислех, че мама ти се е обадила — каза момчето. — Аз звъннах на дядо, за да го чуя, а той ме покани. И понеже не го бях виждал отдавна, реших да прескоча за няколко дни.

Савидж подозираше, че посещението има за цел освен това и да се избягнат сълзливите тревоги на майка му за бъдещето на момчето.

На въпроса на Кит какво пък търси той в Хамилтън, бащата отговори уклончиво.

— Може да възникнат проблеми. Още не знам.

Седнал в тази позната обстановка, мисълта за групата убийци му се струваше абсурдна, нереална. Той представи Пейдж, който се държеше неочаквано притеснено в присъствието на бащата на изпълнителния си директор. „Старецът е все още як“ — помисли си Савидж. Висок над метър и осемдесет, с широки рамене, той не бе загубил и капка от строгото си командирско държание.

— Предполагам, че е свързано с телефонното ти обаждане — каза баща му, докато подреждаше чашите. — По-добре ми кажи какво става.

Савидж заразказва последователно събитията, като започна с отвличането при „Съгън Плейс“ и смъртта на Дънкан Камбъл. Когато стигна до Рей Блис и каза, че бившият затворник е още жив, старецът се намръщи.

— Този човек е лош — каза той. — Знаем всичко за него. Убил е жена си, а сега е убил отново, защото го пуснаха на свобода.

— Той твърди, че не го е направил — намеси се Пейдж. — Казва, че е било нагласено. — Старецът го изгледа, като че ли е малоумен.

— Разбира се, разбира се. И сигурно ще се намерят хора, които да му повярват като онези съдии. Той е толкова хитър, че накрая ще му дадат и медал.

— Може да бъде обвинен в убийство, щом излезе от болницата — каза Савидж, но баща му поклати ядно глава.

— Ще се измъкне. Ще намери някой от ония мекушави съдии и ще се измъкне. Ще ни се присмее в очите. Ти само почакай.

Савидж разказа за убийствата на Махони и Морган. Морган беше убит със същия калибър куршуми като Камбъл.

— И двамата са имали връзка със затворническата болница, макар и различна. Не можеш да отхвърлиш възможността за заговор да

бъдат убити отделни служители от щатското наказателно управление. А сега намериха полицаи, убит недалеч оттук. Говорих с началника на щатската полиция. Въпросът е много сериозен.

Кит слушаше мълчаливо. Беше като омаян.

— Блис — заговори старецът. — Той трябва да е участник.

На Пейдж му се стори, че той като че ли е обсебен от Блис.

— Възможно е — отговори Савидж. — Но Блис беше в болницата, когато бяха извършени последните убийства. Дори и да е замесен, на свобода има поне още трима мъже.

— И ти мислиш, че те може да идват насам? За мен? — Сега гласът му бе изпълнен с гняв.

— Слушай, татко. Сам каза, че е странно Крейн, който е бил главен надзирател преди теб, да е умрял при нещастен случай по време на лов. Добре, мислиш, че би могло да е било самоубийство. Но да предположим, че той е бил една от мишените. Представи си, че са го убили и са направили така, че да прилича на инцидент. За да могат да спечелят време и да убият останалите. Ти може да си следващият в списъка им. Може би някои от тях те винят заради времето, което са прекарвали в лудницата. Възможно е.

Бащата на Савидж се изправи и отиде до прозореца. Очите му се насочиха към стената на затвора.

— Нека дойдат — каза той. — Аз мога да се погрижа за себе си. Прекарал съм по-голямата част от живота си сред убийци, побойници и крадци. Знам как да се оправям с тях.

— Татко, тези са зли, жестоки хора. Вече са го доказали. Не можеш да си седиш тук и да чакаш да дойдат да те убият.

Баща му извърна якото си тяло, което се очерта на фона на падащия зад прозорците мрак.

— Какво искаш да направя? — попита той. — Да избягам и да се скрия ли? Може би да се заключа в някоя килия, за да не ме намерят? Ако тези хора са от болницата, те са луди и аз няма да бягам от трима или четирима откачения.

— Не ти предлагам да бягаш, татко. Но не можах да се свържа с теб през деня и се изплаших. Затова дойдохме тук. Сега просто ти предлагам да вземеш малко предпазни мерки. Няма да ти навреди, ако отидеш наистина зад стените на затвора, където те няма да могат да те достигнат. Дай на властите време да ги хванат.

— Няма да ида да се крия от тези лайнари вътре в затвора.

— Поне бъди нащрек, докато полицията ги хване. Дръж вратите си заключени. Сигурно скоро ще ги пипнат.

— А може вече да са ги хванали — намеси се Пейдж. — Ще отида да се обадя на щатската полиция.

— Не — спря го Савидж. — Аз ще се обадя. Вече съм говорил със заместник-началника в Олбъни. Дори и с огромната ти техника за вземане на интервюта, Пейдж, аз все пак бих могъл да измъкна от него повече.

Савидж не обърна внимание на изненаданата физиономия на Пейдж и вдигна слушалката. Почти веднага го свързаха със заместник-началника.

Когато затвори телефона, изражението му беше тревожно.

— Какво има? — попита баща му.

— Информацията е поверителна, но щатската полиция е сигурна, че копелетата са тръгнали за Хамилтън, ако вече не са и тук. Заедно с мъртвия полицай са намерили още един труп и са го идентифицирали като бивш затворник от болницата.

— И какво правят по този въпрос? — попита баща му. Дори и да изпитваше някакъв страх, той не го показва. Изглеждаше по-скоро ядосан, отколкото изплашен за живота си.

— Казаха, че вземат предпазни мерки, макар да не знам какво означава това. Не пожела да каже повече, освен че този дом е под наблюдение. Каза още, че в Хамилтън има доста потенциални мишени, една от които си ти. Правят всичко, което е по силите им.

— Значи не са идентифицирали всичките?

— Дори и да са, не ми казаха. Заяви ми, че следователите преглеждат досиетата. О, да, каза още нещо. Затворили са всички входни и изходни артерии на града. Ако групата още не е пристигнала, ще им бъде трудно да влязат.

— Може да са се изплашили, когато са попаднали на полица — предположи Пейдж. Не му харесваше, че се намира в къща, която може да бъде мишена за група откачени убийци.

Бащата на Савидж излезе от кухнята. Когато се върна след няколко минути, лицето му беше безизразно.

— Навън има още една кола — каза той. — Можеш да я видиш през прозореца. Сива тойота с някакъв мъж зад кормилото.

— Вероятно е полицай — успокои го Савидж. — Началникът каза, че ще бъдат с цивилни дрехи в обикновени коли.

— Но това е лудост — възмути се баща му. — Няколко гадове с пушки, а всички се държат така, като че ли градът е под обсада.

— Татко, точно така е. Достатъчен е и един човек с пушка. Спомни си Кенеди, Мартин Лутър Кинг, папата. Така става в днешно време.

— И Джон Ленън — намеси се Кит. — Нали така застреляха Джон Ленън. — Той беше коленичил и галеше Джаспър.

— Точно това казвам и аз — продължи Савидж. — Може да наемеш всичката охрана на света и пак няма да спреш лудите. — Той погледна тревожно възрастния мъж. Яростта му бе отстъпила място пред безпомощен фатализъм.

— Ще ида да проверя този полицай отвън — каза Савидж. Искаше да се отдалечи от баща си, да помисли малко.

— Ами да предположим, че не се случи нищо — каза баща му. — Да предположим, че тези копелета просто стоят и чакат. Полицаяте не могат да останат вечно тук.

— Нека не избързваме с предположенията. — Савидж излезе да поговори с мъжа в колата. Когато приближи тойотата, улицата беше тиха. Колата беше паркирана точно пред къщата. Джак се наведе и надникна вътре. Нямаше никой.

Изправяше се объркан, когато усети нещо твърдо да се забива в гърба му.

— Не мърдай! — „О, Боже — помисли си той. — Те са тук.“ — Гърбът му се изви от страх и като на филм ръцете му се вдигнаха нагоре. Някак отвлечено си помисли, че ръцете му треперят като на паралитик. — Постави ръце върху покрива — заповяда мъжът. — Раздалечи ги и се представи. — Савидж се успокои. Това бяха строгите заповеди на полицай, а не на престъпник. Но докато обясняваше кой е, гласът му трепереше. Накрая му бе разрешено да се обърне и да застане с лице към едрият цивилен полицай, който се бе скрил да дебне зад ъгъла на къщата.

Когато Савидж се обърна, за да влезе обратно вътре, лейди Джейн се появи откъм колата на Пейдж. Огледа се наоколо.

— Къде, по дяволите, се намирам? — попита тя.

26.

Отвъд и над западното било на планината се виждаше светлата ивица в небето, но в дълбоката долина, където бе разположен Хамилтън, беше съвсем тъмно. Силният полъх на вятъра от север раздвижваше листата на дърветата в гората и караше въжетата на пилона със знамето да свирят.

— Мислиш ли, че вече са намерили Фере и скапания негър? — попита отново Били Уайдъл. Беше използвал един въглен, който намери в класната стая, за да боядиса лицето си като командос. Тъмната боя подчертаваше блясъка на очите му. Учителя не си направи труда да боядиса лицето си или да си сложи маската. Времето за прикриване беше свършило.

— Няма значение дали са ги намерили. Вече няма — каза Учителя. — Готов ли си? — Моментът за удар бе дошъл и той се чувстваше спокоен. Беше уверен и почти весел. След всичките изгубени години в мъка и злоба, когато бе мечтал за този момент, сега вече нищо нямаше да ги спре да въздадат справедливост на Хамилтън. Всички можеха да смятат това за отмъщение. Но той знаеше, че е справедливост.

— Готов съм — каза Уайдъл. Гласът му беше напрегнат и Учителя го погледна. „Вероятно си мисли за пътя си през планините към канадската граница. Как ще се измъкне на свобода. Нека си фантазира, щом като ще изпълни своята част от задачата.“

Бяха изяли храната си, но оставиха големия хладилник включен. Когато всичко свърши, следователите щяха да разберат с голямо закъснение къде всъщност са се крили.

Всеки от двамата взе по един автомат в ръка, а с другата вдигнаха по един от петгалоновите бидони с бензин. Тихо се измъкнаха през задната врата върху рампата. Другите два автомата бяха преметнати върху гърбовете им. Резервните пълнители тежаха в джобовете на Учителя. Спряха, за да могат очите им да навикнат с тъмнината. Усетиха вятъра върху лицата си и Учителя пое дълбоко

въздух. Нощта около училището беше тиха. Всичко вървеше според плана им.

— Отсега нататък — каза Учителя — никакви разговори или звуци, освен ако не е жизненоважно. Нали помниш добре всичко?

Уайдъл изръмжа тихо. След дългите седмици на планиране и двамата знаеха какво трябва и как да го направят, като че ли го бяха тренирали стотици пъти. Били Уайдъл постави ръка върху рамото на Учителя.

— Ако нещо се случи, искам да знаеш, Учителю... Даже и ако не се видим отново... О, как не мога да се изразявам, когато стане дума за тези работи.

— Знам — отвърна Учителя тихо. Познавах се отдавна и той знаеше част от историята на Уайдъл. Понякога си мислеше, че въпреки твърде различното им минало двамата с Били са жертви на престъпления спрямо деца.

— Преживели сме много неща заедно, Били. И никога не сме се предавали. Същото е и сега. Ако нещо се случи с някой от нас, другият трябва да продължи и да завърши всичко. Така сме се разбрали.

— Ще го направим заедно, Учителю. Ех, представяш ли си какво ще стане с момчетата в Пустошта, когато започнем? Те направо ще подлудеят.

— Може би. Но сега те всички са затворени по килиите си. Не могат да направят повече, освен да разтърсват решетките по вратите. Да вървим.

Те тръгнаха тихо по гъстата трева около училището. Двама мъже, водени от мъка и омраза към града, който бе заслужил справедливата им мъст. При дърветата Учителя тръгна пръв по пътеката, която се извиваше успоредно на пътя към училището. Забавени от тежестта на бидоните с бензин, те се движеха съвсем внимателно, като често спираха да се послушат. Имаха достатъчно време. А търпението бе нещо, на което бяха свикнали отдавна.

Веднъж замръзнаха внезапно, защото нещо се раздвижи из сухите листа вдясно от тях. Беше катеричка или лалугер. Продължиха напред.

През оредяващите дървета и храсти вече виждаха първите светлини на къщите. Зад тях градът ги очакваше с бледо сияние в нощното небе. Вече беше близо.

Учителя мълчаливо посочи напред и вдясно. Тръгнаха покрай дърветата, докато стигнаха тясна уличка. По нея можеше да се движи само една кола. Тя минаваше покрай задните дворове и водеше право към центъра на града. Единственият звук беше спокойното им дишане и лекото плискане на бензина в бидоните, които носеха. Продължиха напред.

Учителя тръгна по едната страна на уличката, а Уайдъл по другата. Приведени и скрити покрай оградите, които очертаваха дворовете, те приличаха на партизани, които се готвят да нападнат нищо неподозиращия враг. Докато вървяха по уличката, понякога чуваха звуците от домакинствата на близките къщи: тракане на чинии, музика, силен смях. Хамилтън си почиваше спокойно. Но това скоро щеше да се промени.

В края на уличката пътят им бе препречен от редица сгради — магазините и канцелариите, чиито фасади бяха обърнати към главната улица. Отвъд тях на отсрещната страна се издигаше стената, а зад нея Пустошта. Тъкмо когато се готвеха да пресекат към сградите, иззад оградата, до която се бе присвил Били Уайдъл, избухна силен лай.

Миг по-късно едно тежко тяло се удари силно в оградата. Като лаеше яростно и виеше, кучето започна да дращи по високите й дъски. Учителя се съвзе пръв. Той се спусна бързо и се хвърли в сенките под козирката над задната врата на една от сградите, гледаща към главната улица. Уайдъл, треперещ и ококорил очи, го последва. Двамата притихнаха, заслушани в яростния лай зад оградата.

В къщата запалиха лампа и се отвори врата.

— Ще го махна веднъж завинаги този звяр — изръмжа мъжки глас. — Писна ми от оплакванията на съседите.

Част от яростта на кучето вече бе позатихнала и то сега лаеше с монотонността на метроном.

— Престани, Макс! — чу се доста по-наблизо женски глас. — Всичко е наред. Добро куче. — Тя почти беше стигнала до кучето.

— Влез вътре, Макс, и ще ти дам да ядеш. О, моля те, престани да лаеш. — Сигурно дърпаше кучето към къщата, защото лаят намаля и се отдалечи. Накрая престана. Вратата се затвори и светлината угасна. Отдалече се чуваше спор в къщата.

Учителя се огледа. Трябва да бяха зад магазина за зеленчуци. Имаше дървени щайги и обелки от портокали. Усещаше се

сладникавата миризма на гниеци плодове. Приклеknал до мълчаливия Били Уайдъл, той пресмяташе. Представи си главната улица, магазините и киното, сградата, използвана от градската управа. Административната сграда трябва да беше през три сгради вдясно.

Сега беше тихо. От време на време се чуваше тихото бръмчене на кола откъм главната улица от другата страна на сградата. Тук бе малко по-светло, отколкото в гората заради светлините от къщите и уличните лампи. Той докосна ръката на Уайдъл и посочи с глава надясно. Стори му се, че вижда пот по лицето на другаря си, но това можеше да е и от боята.

Промъкнаха се покрай задните стени на магазините, където пътят явно се използваше за разтоварване на камионите с доставки. Да, административната сграда се намираше точно там, нещо като кметство, откъдето се разпореждаха с живота на хората извън Пустошта.

Като се придвижваше внимателно на няколко стъпки от стената, Учителя погледна нагоре. Не светеше. Както повечето от сградите, които се намираха покрай главната улица, и тази бе празна по това време. Само в киното можеше да има хора.

Той се върна при Били Уайдъл.

— Хайде — прошепна. Откакто бяха излезли от училището, това бе първата произнесена дума. Докато Учителя стоеше клекнал, вгледан и заслушан в тъмнината, Уайдъл изкачи петте стъпала, които водеха към задната врата. Беше извадил ръкавиците от джоба си. След няколко мига се чу приглушен звук на счупени стъкла, падащи върху земята. Беше тих като звън на монети. Това беше работа като за Джеки Баум, но Джеки бе мъртъв. Учителя продължи да пази. Представи си как Уайдъл бръква зад счупеното стъкло, отключва вратата и влиза вътре, но цели пет минути той не помръдна. Напрягаше се да чуе някаква реакция след счупването на стъклото. Нищо.

Накрая, тих като призрак, той се извърна и изкачи стъпалата. Вратата беше отворена, а Били Уайдъл го чакаше вътре. Оставиха вратата откритата и се заслушаха. Чуваше се само тиктакането на стария стенен часовник в канцеларията, която се намираше вдясно от тях.

Изпитото лице на Учителя сега се виждаше в лекия отблясък от уличните лампи, идещ през прозорците откъм главната улица. Той

тръгна напред към канцеларията, където стенният часовник отбеляза последния миг от спокойствието на Хамилтън. Имаше бюро, маси и тезгях, всичките затрупани с купчини книжа и писма. Започнаха.

Пейдж задържа глътка от ледената бира в устата си и зъбите му изтръпнаха приятно. Беше седнал до масата и гледаше лейди Джейн, която бе дошла в кухнята заедно със Савидж преди няколко минути и заяви, че е гладна.

Изглеждаше все така стройна, както преди да заспи на задната седалка на колата, но сега беше препасала бяла престилка и се бе навела пред хладилника.

— Знаеш ли да готвиш? — попита с недоверчив поглед Пейдж.

— Има две неща, в които съм специалист — отвърна му тя. — В спалнята, за което ти знаеш, и в кухнята. Аз съм готвач първа категория. *Кордон бльо*. Е, почти... Провалих се на изпита за десерти. Това беше, когато мама се беше влюбила в един автомобилен състезател в Париж и искаше да се отърве за известно време от мен. Изпрати ме да работя при главния готвач на „Шарл Льо пти во“. Тези жабарски главни готвачи са доста секси. Мислят само за храна и за чукане.

Савидж хвърли поглед към Кит, който се беше ухилил към нея. Свободното ѝ държане пред момчето го караше да се смущава, но тази закръглена англичанка с немигащ поглед, която се държеше с Пейдж като с пораснало непослушно дете, му харесваше. Дори и да бе усетила напрежението в кухнята, тя не го показва и това помогна то да намалее.

Сега беше накарала баща му да намери подправки и той макар и с нежелание се постара да ѝ услужи. Докато мъжете я гледаха, тя взе пакет ориз и го изсипа в тенджерата с вода. После вдигна бутилка готов сос „Томас“ от Северна Каролина, огледа етикета, сви рамене и наля малко в ориза.

С дървения чук се опита да набие зърна черен пипер в четири замръзнали пилешки пържоли, но те отскачаха от твърдата повърхност и тя изруга тихо на френски. Хвърли пилешките пържоли в един тиган, сложи и зърната пипер при тях, и включи газта. Върху пилешкото изля малко течна подправка за салата и лъжица сметана. Наряза лук и

няколко сушени гъби, които намери в дъното на хладилника, и ги пусна в тигана. В целия този буламач наля и малко сос от хрян и горчица. Като оценяваше замислено резултата, тя сипа малко бяло вино, а след това добави още.

Савидж кимна на Пейдж, който разбра, че е дошло времето да започне да задава въпроси. Стегна се, като отпи от бирата. Това му помогна, но не много.

— Говорих с Рей Блис, преди да го намушкат в Харлем — обърна се той към бащата на Савидж. — Той твърдеше, че стотици от мъжете в болницата са били напълно нормални. Всъщност мнозинството от затворените там. Каза, че са били хвърлени, всъщност погребани там, защото създавали трудности в затвора.

— Ти повярва ли на Блис, на това копеле убиец? — попита бащата на Савидж.

— Моята работа не е да вярвам или да не вярвам — директно отвърна Пейдж. — Аз само търся и задавам въпроси. После слушам и накрая докладвам какво съм чул и видял. Блис каза, че през цялото време, когато е бил в лудницата, не е бил подложен на никакво лечение, нито пък такова е било приложено на някой от останалите затворници. — Пейдж предпочиташе да си е в Ню Йорк, дори и в провинция Съфолк. Въпреки журналистическия си опит и умения му се струваше ужасно неприятно да разпитва бащата на изпълнителния си директор. Единственото успокоение бе приятният аромат, който започна да се издига от тигана върху печката.

— Блис е излъгал — заяви старецът. — Той винаги си е бил лъжец и изобщо не се е променил. Камбъл отговаряше за лечението в болницата, а я посещаваха и други психолози.

— Били ли сте някога в болницата, господин Савидж?

Лейди Джейн, която си бе наляла малко вино в чашата, сега обърна пилешките пържоли и из кухнята се понесе още по-силен аромат. Тя отпи от чашата и умело прикри гримасата на недоволство от лошото вино.

— Не повече от веднъж или дважд през годините, които служих в управлението. Аз отговарях за затвора, а не за болницата.

— Значи всъщност не знаете какво е ставало вътре?

— Знам, че доктор Камбъл беше добър човек, който се отнасяше сериозно към задълженията си. Той беше добър човек и добър лекар.

— Но не психолог?

— Мисля, че имаше специализация по психология или друга някаква подобна глупост. Но със сигурност разбираше, когато някой имаше проблеми с ума. Ама какво е това, разпит ли? — Старецът гледаше Пейдж с нарастваща омраза, а той отпи отново от бирата си.

— Татко — намеси се Савидж. — Ние не сме единствените, които ще задаваме въпроси. Подозирам, че след всички тези убийства и онова, което може да ги е предизвикало, ще има разследване, а може би и обществено обвинение. Няма да ти навреди, ако ни кажеш своето мнение по този въпрос. Пейдж си върши работата.

— На вашите заповеди.

— Да. Искам да знам истината за всичко.

— Мислиш, че аз лъжа? Ти вярваш на Блис?

— Не съм казал такова нещо. Опитвам се да разбера събитията. Все пак съдиите са повярвали на Блис, нали? — Бащата сви пренебрежително рамене и си взе парче авокадо от дъската, върху която лейди Джейн режеше зелена салата.

— Няма какво да се крие. Няма тайни — каза той. — Ако някой затворник се държеше странно, той биваше изправен пред съда на главния надзирател, а после се отправяше нареждане до Камбъл за преглед. Ако той решише, че човекът е умствено болен, прехвърляха затворника в болницата. Такава беше системата. От години. А щом затворниците отидеха в съседното заведение, аз повече нямах работа с тях.

— Това може да е помогнало за разрешаването на много проблеми — каза Пейдж. Старецът го изгледа хладно.

— Умопобъркването е проблем — заяви той.

— Наистина ли вярвате, че хората, които Камбъл е определял като луди, са били такива?

— Аз не съм психолог повече от теб или от Рей Блис. Нямах право да споря и да давам мнението си по този въпрос. Това беше отговорност на доктора, а не моя.

— Блис твърди, че причината да бъде изпратен в лудницата, е просто това, че се е опитал да подаде оплакване против корупцията в Пустошта — каза Пейдж. — Затова са се отървали от него, като са го изпратили в болницата.

— Това е неговото твърдение и всичко са пълни глупости. Тогава аз още не бях Главен, но знам, че са глупости. Всеки го знаеше. Онзи тип си беше параноик. И още е. Параноичен убиец с окървавени ръце.

— Съдът, който го е осъдил за убийството на жена му, е решил, че е убиец. Това е така. Но в Хамилтън са решили, че трябва да бъде задържан тридесет години повече от първоначално издадената му присъда.

— Той не можеше да бъде освободен. С убийството на другия тип в Харлем го е доказал. Той е непоправим.

Савидж се размърда на стола си.

— Пейдж — обади се той. — Разходи се. Вземи и лейди Джейн. Идете да пийнете нещо. Нагоре по улицата на ъгъла има кръчма. Кит, а ти защо не се качиш горе да се измиеш? Искам да поговоря с баща си. Насаме.

Пейдж объркано изгледа Савидж.

— Ами пилешкото? — попита той. — Ще бъде готово след минутка. Умирам от глад.

— След повече от половин час — възрази лейди Джейн. — Хайде, Пейдж. Искам да хвърля един поглед на този затвор.

Пейдж стана и тръгна към вратата. Кит изчезна към горния етаж.

— Искаш ли да се обадя във вестника? — попита Пейдж. — Може да им дам телефона ни тук. Лафлеш сигурно е изтормозил тъпия си мозък заради нас.

— Добре — съгласи се Савидж. Изглеждаше притеснен. — Обади им се от кръчмата и им кажи, че съм с теб. Провери дали няма никакви съобщения. — Лейди Джейн обърна пилешките пържоли във врящия сос, сложи капак на тигана и изведе Пейдж от кухнята. Продължаваше да носи престилката си като домакиня аристократка.

— Ще ме хванеш натясно, така ли, момче? — попита бащата на Савидж, когато другите излязоха. Говореше с гръб към сина си и сваляше чинии от рафта. — Ще изкопчиш истината от мен. Така ли?

Гласът на Савидж сега бе прегракнал от гняв.

— Слушай — каза той. — Сгреших. Не исках аз да задавам такива въпроси на баща си. Затова накарах Пейдж. Не се получи. Ти му наговори куп глупости и много добре съзнаваш, че аз го знам.

Баща му се извърна и го изгледа.

— Внимавай — предупреди го той. — Може да си голям шеф във вестника в онзи вертеп, град Ню Йорк, но тук си никой. Съвсем никой. Мислиш, че можеш да се върнеш тук, след като си обърнал гръб на Хамилтън, и смяташ, че можеш да разпитваш и обвиняваш, да цапаш имената на хората, които работят в затвора.

Савидж отвори уста да отговори, но баща му го прекъсна и продължи:

— Не можеш, защото ти не знаеш за какво говориш. Не знаеш какво е в затвора и как стават нещата там. Как трябва да бъде. Ти си един наивен глупак и аз няма защо да отговарям на тъпите ти въпроси.

Савидж почувства властта на човека, който някога бе управлявал живота на стотици престъпници, като физически удар по лицето си. Но ядът му само нарасна от това и той трябваше да се бори, за да се въздържа.

— През последните няколко дни започнах да добивам доста ясна представа какво се е вършело в Пустошта — каза той. — И не ми приказвай глупости за това, че докторът е решавал дали някой е луд или не. Ти просто си викал Камбъл, за да узакони погребването на непослушните, нали? Вероятно не се е налагало даже да казваш нещо. Просто си съобщавал на Камбъл, че мислиш, че човекът е полудял, и той е знаел какво да направи. Ти си изисквал удостоверение от него и да махне съответния човек от главата ти. И той се е подчинявал.

— Много лесно бих могъл да те изпъдя от къщи — заяви баща му. — И съм на крачка от решението да го сторя.

Гледаха се в очите.

— И ти мислиш, че това ще разреши проблема? — попита Савидж. — Мислиш, че въпросите ще изчезнат заедно с мен? Не, ще дойдат по-упорити хора с по-сложни въпроси.

Баща му го гледаше със странен поглед. Савидж помисли, че може би е предизвикателен. Двамата се дразнеха и не знаеха как да спрат.

— Винаги си се мислел прекалено добър за Хамилтън, нали? — попита старецът. — Гледаше отвисоко на хора, които струват десет пъти повече от теб и вършат мръсната работа, за която обществото не желае да чува. Затова си тръгна, навирил нос. Не мисли, че аз не знам какво става в твоята надута, лицемерна глава. И майка ти го знаеше.

— Господи, надявам се никога да не е узнала какво става в Пустошта. Надявам се да не е знаела, че ти погребваш хората живи, щом като не ти вървят по свирката.

— Чуваш ли се какво говориш?

— Да, и се чудя какво ли е станало по време на онзи бунт преди години. Прегледах вестниците. В тях пишеше за бруталност и убийство на затворници.

— Всичко това са лъжи. Аз бях там.

— Да. Беше, нали? И изпълняваше задълженията си.

— Проклет да си. Проклет да си ти и хората като теб, които изобщо не знаят какво значи да контролираш някои от най-лошите престъпници, стъпващи върху земята. Не, лесно е да си седиш и да хвърляш кал, когато си извън стените, когато не ти се налага да се разправяш с извергите вътре.

— Никой не те е принуждавал да работиш там.

— Напротив, принуден бях.

— От кого?

— От теб. Откъде, мислиш, беше храната върху масата, дрехите на гърба ти? Тогава ти не се оплакваше от моята работа, нали? Приемаше всичко като правилно.

— Да. И все пак не си прав. Ще ти помогна. Ще ти задам един от въпросите, на които ще ти се наложи да отговаряш. Да поговорим за Рей Блис. Ти знаеш, че Блис се е опитал да се изкара луд, когато е бил даден под съд заради убийството на жена си.

— Та този престъпник би опитал всичко.

— Не разбираш ли? Не разбираш ли, че съдът и психолозите тогава са установили, че е напълно здрав, и са го осъдили в съответствие с това. Но ти, Крейн и Камбъл сте решили друго. Решили сте, че е луд, и той потънал в болницата, където останал, докато федералният съд не се произнесе, че вие тук ръководите един ГУЛАГ. Същото е и за останалите. Странно как така са били нормални, когато са влезли в затвора, при това то е било установено от съда, а щом са попаднали при вас, са станали луди и е трябвало да бъдат заключени в болницата.

— Предлагам ти да си тръгнеш, преди да сме стигнали до скандал.

— Само това ли можеш да кажеш?

— Няма нужда да казвам и дума, момче. Знам, че не сме направили нищо лошо, каквото и да са решили онези проклети съдии. Мекушавите винаги са готови да обвиняват другите. Никога престъпниците. О, не! Забравете за жертвите. Мислете само за бедния, неразбран убиец, крадец и изнасилвач. Опитайте се да го разберете и да му помогнете. Забравете надзирателите, които трябва да се разправят всеки ден, всяка нощ с лайнарите, които пълнят затворите. Осъдете ги и ще се почувствате по-добре. Скапани двучлиници. Това сте вие.

Бащата на Савидж отиде с тежки стъпки до вратата и я отвори.

— Предполагам, че току-що отговори на въпросите ми — каза Савидж. — Ти си се чувствал в правото си да погребваш хората, защото са били убийци, крадци и изнасилвачи. Независимо какво казва законът. Тук ти си бил законът.

— Махай се. Не те искам в тази къща. Могла само да благодаря на Бога, че майка ти не е тук да чуе тези глупости.

Савидж тръгна. Помисли си, че по ирония на съдбата баща му бе изрекъл точно онова, което си бе мислил, идвайки насам. Погледна назад. Баща му беше застанал съвсем неподвижно и гледаше към тъмнината отвъд прозореца. Под електрическото осветление внезапно му се видя стар и изморен. Савидж отвори уста, за да каже нещо, но вместо това сви рамене и излезе от къщата.

Колата на полицая отвън тъкмо потегли бавно към главната улица. Савидж спря на тротоара и помириxa въздуха. Миришеше на изгоряло. Чу тичащи крачки и след миг Пейдж застана задъхан пред него. Едва си пое дъх.

— Значи всъщност не са идвали заради баща ти — изрече накрая той. — Идвали са заради града. Подпалили са го.

Първоначално мислите на Савидж бяха толкова объркани от онова, което се бе случило, че не разбра казаното. Но после погледна към нощното небе и видя нарастващото зарево над къщите. Чу понесения от вятъра рев и пукот на пожара.

* * *

В главната канцелария на сградата на градската администрация Учителя и Били Уайдъл грабеха хартия и я изнасяха. В коридора, под стълбището към горните етажи бяха натрупали цяла купчина. Работеха заедно, като добре трениран отбор. Накрая беше готово и те се отдръпнаха. Учителя отвори своя бидон с бензин и сладникавата миризма изпълни ноздрите му.

Той плисна бензин върху хартията. Когато бидонът се изпразни наполовина, той се извърна и направи пътечка от течността към канцеларията, откъдето бяха изнесли хартията. Вътре плисна останалия бензин върху пода, бюрата и стените, и хвърли празния бидон. Помисли, че мирише като в рафинерия. Започвайки от задната част на сградата, пожарът за изпепеляването на Хамилтън ще се е разгорял добре, преди да бъде дадена тревога.

Сградите по тротоара на главната улица, които гледаха към затвора, бяха притиснати една до друга и нищо не можеше да попречи на огъня да се прехвърли. Бяха ги проверили по време на посещенията си тук. Всички бяха дървени. Старо, сухо дърво.

Учителя вдигна втория бидон с бензин. Сега трябваше да действат бързо. С напрегнато лице Уайдъл запали клечка кибрит и я допря до купчината хартия. Когато огънят пламна уверено, той хвърли клечката сред напоените с бензин хартии. Учителя вече бе излязъл през задната врата и слизаше по стълбите, когато димът избухна в яростен пожар. По коридора пробяга пламък и навлезе в канцеларията. Чу се внезапна въздушна вълна като от преминаващ бърз влак и от купищата хартия избухнаха огнени езици. По това време Били Уайдъл също бе излязъл от задната врата и тичаше надолу по стълбите.

— Направихме го, Учител — извика той триумфално. — Всичко пламна като пещ. — Той грабна бидона от ръцете на Учителя и тръгна бързо към задната стена на следващата сграда. След като бе мълчал досега, вече се кикотеше необуздано, викаше и скачаше.

Учителя разбра, че сега няма да може да го накара да млъкне, и затова не се и опита. Вече нямаше значение. За миг той гледа как Уайдъл залива с бензин вратата и стените на сградата, както и кашоните, разхвърляни по земята.

— Огънят прочиства — извика той.

Светна кибритена клечка. Пламъците близнаха стената и се насочиха към издадения балкон на втория етаж. Северният вятър

грабна огнените езици и ги понесе по-нататък. Били Уайдъл крещеше като луд. Скачаше и се смееше. С почерненото си лице приличаше на полудял дявол, дошъл от ада, за да подложи на огнено пречистване малкия град.

Учителя се отдалечи и се извърна само веднъж да погледне назад. Прозорците на административната сграда пукаха и хвърчаха като от пистолетни изстрели, а през тях се виждаше, че сега във вътрешността като буря бушува пожар. Вторият етаж бе в пламъци и покривът вече гореше.

Но още не беше свършил. Той се извърна и се отдалечи.

При третата сграда Били Уайдъл хвърли дървени щайги към стената и изсипа последните капки бензин. Може би вятърът бе понесъл някоя искра. Никога нямаше да узнае. Но дървените щайги внезапно пламнаха като че ли подпалени с факла. Бензиновите изпарения подеха злите езици и ги хвърлиха върху Били Уайдъл. Обгърнаха го. Косата му пламна, огънят проникна през ноздрите му, обхвана ръцете и дрехите му. След миг той бе като жива факла, горящ от глава до пети.

Ако се беше хвърлил на земята и се бе изтъркалял в прахта, може би щеше да има някакъв шанс. Не голям, но шанс да оживее.

Но Били Уайдъл побягна. Той бягаше и пищеше заслепен, като човешка факла, когато се блъсна в оградата, където кучето се бе нахвърлило към тях. Пламъците го обхванаха изцяло и повече не го изпуснаха от горещата си прегръдка.

Той се обърна и опита отново да побегне, а вятърът разгаряше пламъците, докато заприлича на ужасна, почерняла, ревяща гротеска на човешко същество, вече паднало на колене и придърпано към земята.

Привлечени от избухналия в сградите пожар и писъците на горящия човек, започнаха да се трупат хора. Някои хукнаха за вода, но разбираха, че всичко е безнадеждно. Били Уайдъл бе подпалил Хамилтън и огънят го бе кремирал.

* * *

Пред къщата на бащата на Савидж Пейдж говореше задъхано.

— Господи, целият град е в огън. Започнал е от сградата, която се намира срещу главната порта на затвора...

— Административната сграда.

— Точно тя. Вече почти е изгоряла, но е подпалила всичко наоколо си. Може да изгори градът.

— Подпалвачество ли е?

— Така смятат. Няма начин да се разпространи така бързо, ако не е направено нарочно. Боже, какъв материал! Ами ако се подпали затворот? Навсякъде летят искри.

Савидж и Пейдж сега вървяха по наклона към главната улица. Мирисът на изгоряло тук бе по-силен и Савидж усещаше топлината, идеща откъм пожара.

— Обади ли се в редакцията? — попита той.

— Да, но това беше преди да разбере, че градът гори.

— Добре. Обади им се пак и им кажи да видят дали не могат да изпратят фотограф. В Лейк Джордж може да намерят и да наемат някого.

Улиците бяха се оживили. Хората тичаха, викаха. Сред фученето на пожара Савидж чу сирени и звънци. А когато стигнаха главната улица, се чу друг звук, който върна спомените му години назад. Беше свирката на затвора, която пищеше с ужасяващо предупреждение.

27.

Оставил пожара зад себе си и хванал автомата в дясната си ръка, Учителя премина през задните дворове и поляни, през зеленчуковите лехи. Понякога му се налагаше да прескача огради, но продължи по права линия, като че следвайки позната пътека. Почти не се опитваше да стъпва тихо. Сега нощта бе пълна с шумове. Веднъж, когато прескачаше желязна ограда, автоматът на гърба му се закачи и той падна, като си изкълчи глезена. Но продължи напред накуцвайки.

Чувстваше се изпълнен с удовлетворение, доволен от прилагането на отдавна очакваната справедливост. Каквото и да се случеше сега, Хамилтън гореше. Имаше да се завърши само още една задача и той бе обладан от абсолютна увереност, че нищо няма да го спре. Чу зад себе си нарастваща глъчка и се усмихна в тъмнината. Щяха да тичат и да падат един върху друг като мишки от разбунено гнездо.

Достигна задния двор, който му трябваше. Пред него се намираше къщата, която търсеше. Приклепнал с автомата върху коленете си, той огледа бялата дървена сграда. На първия етаж светеше и му се стори, че вижда да се движат сенки зад завесите. Свали предпазителя и хванал в две ръце автомата, тръгна напред.

Учителя започна да стреля, докато вървеше към задната врата. Оръжието се опита да отскочи в ръцете му, но той го държеше здраво. Куршумите се забиваха в старата врата с лаещ гръм. Имаше дим и трески, малки пламъчета. Вратата отскочи навътре като ударена с гигантски юмрук. Учителя свали пръст от спусъка, измъкна пълнителя и го изхвърли, след което пхна с удар нов. След това влезе след куршумите, сред мириса на барут.

Човекът, когото търсеше, бе застанал до мивката и гледаше преbledнял към падналата врата. Държеше кутийка бира, като че ли смразен от канонадата в мига, когато се е готвел да отпие. Един от куршумите към вратата се беше забил в снимката на жена, която

гледаше тържествено от стената. Беше пробил лявата част на гърдите ѝ като при екзекуция. Учителя влезе навътре в кухнята. Усмиваше се.

Едно старо, жълто куче със сиви мустаци се бе изправило в кошницата си и лаеше. Учителя го застреля и животното падна от кошницата и се блъсна в стената.

— Здравей, Главен — поздрави той. — Отдавна не сме се виждали.

Блед и напрегнат, старецът остави бирата си върху плота. Зад гърба му тихо къкреха в тигана си пилешките пържоли. Той погледна мъртвото си куче, а после Учителя.

— Ах ти, мръсен психопат. Убиец — прошепна той. — Какво искаш?

— Повече, отколкото можеш да ми дадеш. Но ще се оправим. — Гласът му бе ужасяващо спокоен.

— Ти си убил Крейн и Камбъл.

— Не само тях, Главен. Те бяха само част. Има ли някой в къщата?

— Значи ще убиеш и мен?

— Попитах има ли някой в къщата.

— Внукът ми е горе.

— Сигурно. Тогава защо още не е притичал?

— Полицията. Сигурно е отишъл да извика полицията. По-добре се махай бързо. — Тонът му показваше, че всъщност не очаква нападателят да му повярва. Ръцете му трепереха и той ги скри зад гърба си. Така изглеждаше като застанал във войнишка поза „свободно“.

— Знаеш ли какво става отвън? — попита Учителя.

— Какво? — попита с приглушен глас старецът. Не го интересуваха нищо, което ставаше сега извън кухнята му.

— Градът гори, Главен. Вонящият град гори. Ние го подпалихме. Аз и Били Уайдъл. — Савидж погледна през разбитите останки от вратата. През задните дворове и оградите се виждаха горящите сгради. И докато гледаше, се чу писъкът на свирката на затвора.

— Господи — изрече той, мигом забравил ужаса си и опасността на собственото си положение. — В онези сгради има хора, невинни хора. Жени и деца.

— В Хамилтън няма невинни, Главен. Всички тук са част от онова, което ни бе сторено. И те трябва да си платят.

— Какво ще правиш с мен?

— Можех да те убия тук, в кухнята ти, нали? Просто да те напълня с куршуми и да си ида. Там навън всички са доста заети с пожара, за да се опитат да ме спрат. Спасяват собствените си кожи — усмихна се Учителя. Пръстът му отново беше върху спусъка. — Но аз ще ти дам една възможност, Главен. Ще ти дам възможност да си спасиш живота.

— Какво искаш да направя? — „Мили Боже, този човек е луд и има оръжие.“ Омразата към Савидж блестеше в очите му. Беше убил Крейн и Камбъл, без да се замисля. Савидж се чудеше къде ли са останалите от групата откачени и какво правят. „Господи, къде са полицаите?“

— Ще се поразходим малко — каза Учителя. — Отиваме в Пустошта, а когато влезем, ако искаш да живееш, ще кажеш на целия свят истината за болницата и хората, които бяха изпращани там. Да тръгваме.

Той направи знак с автомата. Първоначално Савидж като че ли се подчини. Но внезапно се извърна и се нахвърли върху човека с оръжието. Беше на около метър, когато Учителя стреля. Откосът удари стареца в гърдите и го блъсна назад в стената. Той остана изправен до нея за миг, а после краката му се подгънаха и той се стовари на пода. Учителя коленичи да пробва пулса му. Нямаше. „Проклетата да е душата му!“ Дори и в смъртта си проваляше плановете на Учителя.

Когато се изправи, видя едно момче, застанало на прага. Гледаше дядо си и кръвта, която течеше от простреляното му тяло.

Учителя насочи автомата към него.

— Ти ли си внукът му? — попита той.

Момчето бе изплашено и продължаваше да гледа трупа. Не отговори. Очите му се насочиха към мъртвото куче, а после към Учителя. Той си помисли, че момчето може да му предложи търсеното спасение.

— Защо? — прошепна момчето.

— Защото той живя достатъчно дълго — отвърна Учителя. — Той дължеше на твърде много хора доста много години. Как ти е името?

— Кит.

— Добре, Кит. Ти ще правиш каквото ти кажа. Иначе ще свършиш като стареца. Разбра ли?

Кит го гледаше, като че ли не разбира какво му говори. Лицето му беше побеляло и от ъглите на очите му се стичаха сълзи.

— Отговори ми, дребно копеле!

Момчето кимна.

— Ще излезем оттук и ще отидем в затвора — каза Учителя. — Всеки миг оръжието ще бъде насочено в теб. Ако само веднъж не ме послушаш, ще си мъртъв. Разбра ли?

— Да — прошепна Кит.

— Добре. Да тръгваме.

Минаха през къщата и излязоха през предната врата. Момчето вървеше напред, оръжието бе опряно в гърба му. Когато пристъпиха отвън, Кит видя, че колата на полицая я нямаше. Заплашен бе градът и нямаше време за нищо друго.

— Върви! — заповяда Учителя.

Най-легендарният или известен шеф на отдела по вътрешни разследвания на ПУНИ беше Сидни Купър. Патрулни полицаи, детективи, следователи и сержанти знаеха, че ги наблюдава и се опитва да ги хване в нарушение. Затова го мразеха. Веднъж годишно на събранието в Кетскилс той се изправяше на катедрата и се правеше, че гледа през всевиждащ перископ към редиците на ченгетата пред него.

Освиркваха го от сърце. А той само им се усмихваше.

Но Купър с голямата си плешива глава и пронизващи очи отдавна го нямаше. Сега заместник-шефът, който отговаряше за вътрешните разследвания, беше Гари Лопес и никой не го мразеше, защото едва ли знаеха кой е или какво върши, което всъщност не беше много.

Лопес смяташе, че вестниците и калта са едно и също нещо. Първото се използва да прикрие второто. Винаги хващаха управлението му в противоречия. Едрите риби твърдяха, че искат корупцията да бъде изкоренена, но не обичаха заглавията, които публикуваха комисиите „Кнап“ или „Молън“. Затова предпочитаха да изхвърлят тихичко мръсните ченгета от управлението, без да повдигат към тях криминални обвинения и по този начин да избягнат

публичността. По-добре да ги изритат в пенсия. Лопес разбираше това и действаше в съответствие.

Знаеше, че няма да се издигне повече в управлението. Оценяваше, че ако държи главата си наведена и не привлича вниманието, ще успее да се пенсионира с пълна пенсия след шест месеца, без да бъде намразен от хилядите ченгета, които ще останат след него. Ако не размътва водата, ще се пенсионира, а след това го очаква работа като началник на охраната в голям магазин.

Цялата бъркотия на Ван Алън бе стоварена в скута му, защото останалите началници подушиха неприятностите, които ги очакваха. Все пак това си е вътрешна работа, твърдяха те. Нека Лопес използва уменията си, за да скрие гафа под килима на управлението. На Лопес това хич не му се хареса, но той бе твърде ниско в йерархията, за да си позволи да протестира.

За Ван Алън бяха започнали да шушукат първо в бюрото за борба с организираната престъпност, след като четиримата мъже от Пустошта бяха внимателно идентифицирани. Работата бързо се пренесе нагоре към заместник-началника Джоузеф Бюканън, а после бе прехвърлена на началника на оперативния отдел. Той пък се огледа и реши, че Лопес е човекът, който трябва да се заеме с проблема.

В полицейското управление, сградата, намираща се на Площада на полицията номер 1, в облицована с бяла пластмаса заседателна зала, която гледаше към уличните задръствания върху федералното шосе и Бруклинския мост, този въпрос беше първи в дневния ред за вечерното съвещание. Тъкмо преди Учителя и Били Уайдъл да подпалят Хамилтън, Лопес предпазливо запозна съвещанието на началниците и техните съветници със събитията.

— Няма никакво съмнение. Всичко съвпада — заяви той мрачно, като прелисти папката върху овалната маса пред себе си. — Тя в момента се намира в Пустошта. Свързала се е с щатската полиция и е била закарана там от Олбъни на борда на един от техните хеликоптери.

— И какво, по дяволите, прави тя там? — попита шефът на оперативния отдел Борис Шамски. — Доста е понадхвърлила района на юрисдикцията си. Каква е тази работа? Да не е започнала да работи на национално равнище като проклетите феберейци?

— Моята информация е, че е получила разрешение от шефа на детективите на основание на това, че тя провежда разследването в Ню

Йорк. Стрелбата в парка и другите убийства в Манхатън. — Думите му бяха последвани от замислено мълчание. Шефът на детективите Кларънс Дейвис беше негър, умен, трудолюбив и обикновено приеман като изповедник на Ван Алън. Дейвис бе забележително предан на жена си и семейството, така че след като не бяха подкрепени със сериозни доказателства, всички слухове за по-интимни връзки бяха замрели бързо. Дейвис също трябваше да присъства на съвещанието, но той тъкмо бе постъпил за операция в презвитерианската болница „Колумбия“.

— Донесъл ли си досието ѝ? — попита Шамски. — Бих искал да зная как изобщо, по дяволите, тя е била назначена в управлението.

— Била е проверена от... Чакай да видя... Някой си лейтенант Джон Дъфи, вече пенсиониран. Никакви проблеми. Завършила колеж, високи оценки по приложно законодателство. Чисто досие. Никакви връзки с организираната престъпност. Единственото, което навремето е било отбелязано в досието, се отнася за семейството ѝ, но не е било прието като съществена пречка, която да не ѝ позволява да постъпи на работа. Иначе миналото ѝ е напълно приемливо и затова е била назначена. Справила се е добре в академията и още по-добре след това.

— Аз проверих семейното ѝ досие. Чиста е — намеси се шефът на „Личен състав“ Роуълнд.

— Чиста... Господи — изрече Шамски, замислен за положението в Хамилтън и реакцията на комисаря по този въпрос. — Заради тази работа някой ще си пострада. Някой да е говорил с Дейвис?

— Той снощи мина под ножа. Простатата.

— Прекрасно.

— Трябва да внимаваме, шефе — обади се Лопес. — Понеже е жена и така нататък.

— Знам, че е проклета жена, мамка му. Какво общо има това?

— Ами просто женските организации са готови да подадат оплаквания само при някакъв намек за недобро отношение към жена в управлението.

— Майната им.

— Да, шефе.

— На жените никога не бива да се разрешава... — започна заместник-началникът, който считаше, че трябва да бъде повишен в чин и да носи поне три звезди върху пагона си.

Шамски обаче го накара да млъкне само с един поглед.

— Глупости. Всичко това може да се случи и с мъж. Просто е въпрос на ужасна грешка в решението. Имаме ли връзка с нея?

— Да, чрез щатската полиция. Те са попаднали в доста заплетена ситуация там, в планините. Изглежда, няма съмнение, че бившите затворници обикалят около Хамилтън и са решили да сторят някаква пакост.

— Пакост! Господи. А онези гърмящи змии от пресата не са ли научили вече?

— Засега не.

— Ще научат.

— Ако успеем да я върнем тук, преди да се е случило нещо, ще можем да избегнем шумотевицата — предложи Лопес. — Никой няма да може да каже нищичко.

— Правилно — съгласи се Шамски. — Свържете се веднага с Ван Алън. Кажете ѝ да остави всичко. Не ме интересува какво ще прави, но да си докара красивия задник тук още тази нощ. Можеш да ѝ кажеш, че няма да е зле да си измисли достатъчно добро обяснение за действията.

— Добре, но може да се окаже трудно да се свържем — каза Лопес. — Имам на кого да се обадя, но щатската полиция като че ли е изпаднала в паника.

— Провинциалисти. Изпадат в паника, като им се сблъскат две коли. Искам я тук тази нощ. И да ми се яви в кабинета още сутринта, преди да съм се качил да ми пилят на четиринадесетия етаж.

Учителя и момчето, похитител и похитен, се движеха по средата на улицата и изкачваха леката височина, за да излязат на главната. Като че ли излекувана от пожара, болката в глезена на Учителя беше минала и той не куцаше. Пламъците бяха само през две или три преки и се разпространяваха бързо. Нощта около тях трептеше от звука на сирени, пожарни камбани и смесени с тях викове и писъци. Учителя се приближи към момчето. Дулото на автомата опираше в тениската му.

— Изобщо не си помисляй да спираш — каза той. — Каквото и който да ти каже, няма да спираш, ако не искаш да те гръмна в гърба. Няма да се колебаеш. — Трябваше да повиши глас, за да бъде чуто над

рева на пожара и виковете на хората, които се опитваха да се борят с него.

Първоначално по страничната улица никой като че ли не забеляза двамата, вървящи спокойно по средата ѝ. Хората бяха твърде заети със собствените си тревоги, с опразването на къщите си или гасенето на пожара. Но когато свиха към главната улица, стана различно.

По тротоарите имаше хора, които гледаха към пожара. Повечето бяха жени и големи деца. Учителя видя, че се обръщат и започват да сочат към странния парад на двама им, към автомата, който свързваше телата им.

— Продължавай да вървиш — каза той. Продължиха напред към пламъците, пожарните коли и маркучите, стълбите и напрегнатите потни мъже. Лицата и на двама им бяха окъпани в оранжевия блясък на пожара и горящите сгради. Един възрастен мъж тръгна от тротоара към тях. Беше с червена шапка с козирка и изцапан анцуг.

— Хей — викна той. — Не може да се приближавате. Искат да се стои настрана.

— Кажи му — нареди Учителя и блъсна силно гърба на Кит с автомата.

— Не се приближавай — обърна се Кит към човека. — Той ме държи на прицел.

— И пръстът ми е нервен — добави Учителя. Сега старецът с червената шапка видя автомата и очите му се разшириха в почти комично учудване. Устата му остана отворена. С очи, вперени в оръжието, той отстъпи към тротоара. Момчето и Учителя продължиха напред.

Вдясно от тях се намираше триетажна сграда с фризьорски салон на партера. Тя цялата гореше. Вляво беше стената на затвора. Учителя погледна нагоре и зърна пазачите върху стената до наблюдателните кули. Един от мъжете стискаше автомат и гледаше надолу. Сцената приличаше на епизод от Втората световна война. Като че ли водеха пленник през току-що нападнатото селце. Друг от пазачите говореше тревожно по телефона в облицованата със стъкла кабина на кулата, осветена от пожара.

По земята имаше маркучи, един от които излизаше от затвора, стълби с куки и мъже с шлемове, чието внимание бе съсредоточено към най-страшния им враг — пожара. С рев и дъжд от искри покривът

на една сграда падна. Горящите му останки засъскаха във водата, която се бе събрала на земята около пожарникарите. Учителя видя, че административната сграда е изгоряла напълно. Беше останала само почерняла купчина греди, почти изоставени от пламъците, които се бяха нахвърлили по-нататък по редицата.

Двама униформени полицаи с карабини излязоха от малка вратичка до голямата порта на затвора и застанаха в очакване на Учителя и пленника му. Вместо обикновените си шапки имаха черни шлемове с прозрачни визьори.

На десет крачки от тях Учителя заповяда на Кит да спре. Дулото на автомата бе притиснато в гърба на момчето и пръстът на Учителя се бе свил около спусъка.

— Какво става? — извика един от полицаите. Учителя погледна към високата стена на затвора. Един от пазачите се бе навел и пушката му сочеше към Учителя.

— Първо кажете на онзи клоун да се махне — каза Учителя. — Не искам да го виждам. Иначе ще застрелям момчето.

Полицаят се поколеба, но след това махна с ръка на пазача. От вратата излезе мъж в цивилни дрехи и застана до полицаите. Висок, с посивяла коса, с проблясващи от отражението на пожара очи. В дясната си ръка държеше клетъчен телефон.

— Аз съм майор Макгайър — каза той. — Какво искаш? — Той тръгна напред.

— Не мърдай.

Майорът спря.

— Какво, по дяволите, е това? — измърмори той. — Кой си ти? — обърна се към Учителя.

— Приказките после — отвърна Учителя. — Сега обаче ще ти кажа какво искам. Искам да вляза вътре в Пустошта. Ако поставиш някой зад мен, може да ме убият, но аз пък ще убия момчето. Ако се опитате да ме застреляте, ще го гръмна. Разбра ли?

— Искаш да влезеш вътре ли? Че за какво?

— На гости. Да видя отново местенцето.

Майорът го изгледа. Не разбираше нищо, но какво ли изобщо можеше да се разбере през тази нощ в Хамилтън. Той сви рамене. Поне ако влезеха в затвора, можеше някак да се контролира положението. Навън беше някакъв ужас от дим и объркване.

— Ти ли се подпалвачът?

— Огънят прочиства — каза Учителя. За миг се зачуди какво ли е станало с Били Уайдъл. Може би е вече в планините. Свършил си е работата и е тръгнал на север към границата.

— Къде са съучастниците ти? — попита майорът.

— Не ми губи времето с тъпи въпроси. Просто се махни от пътя.

— Добре — бавно изрече майорът. Виждаше потта по бледото лице на момчето и се надяваше да е от горещината на пожара. Един заложник, който не може да контролира чувствата си, би бил като взривен елемент в експлозивна ситуация.

— Какво искаш да направим?

— Ти и хората ти ще влезете вътре. Бавно и спокойно. Ние ще влезем след вас. Ще напредваме крачка по крачка. Никакви номера. Ако по какъвто и да било начин ме разтревожите... — Той мръдна автомата си. — Предпазителят е вдигнат.

Майорът кимна и прошепна заповед на полицаите. Тримата се обърнаха и се оттеглиха през малката врата. През същата врата бе минал и Учителя преди много години, когато го прехвърлиха от затвора в болницата. Това бе един от най-опасните моменти — попадането в мрежата на паяка.

Това бе и най-добрият шанс за майора. Да сграбчи момчето, докато минава през вратата, да го дръпне встрани и да застреля Учителя. Но никой не бе очаквал това развитие и нямаха никакво време да обмислят тактиката си. Щяха да изчакат и да видят как ще се развият нещата по-нататък.

Като блъскаше Кит с дулото, свил пръста си около спусъка, Учителя мина през вратата. Нищо. Над тях камерата за наблюдение регистрира преминаването. Мястото беше като шлюз. Отпред имаше друга врата. Когато минаха през нея, металният детектор се разпищя яростно. Учителят и Кит минаха през втората врата. Отново нямаше неочаквани действия. Правеха онова, с което държавните служители се справят най-добре: нищо.

В двора отзад беше събран взвод полицаи, някои от които бяха облечени в оранжеви комбинезони. Всички носеха черни шлемове. Майорът стоеше пред тях.

— А сега какво? — попита той мрачно. Учителя хвърли поглед наоколо. Видя група пазачи вдясно от себе си. Всички го гледаха.

Зачуди се дали някой от тях е бил в Пустошта преди толкова години, че да го помни от времето, когато беше затворен в блок „В“. Други пазачи работеха с пожарната кола на затвора и пръскаха с вода покривите на сградите, намиращи се близо до стената, за да угасят всякакви идещи към тях искри.

Прожекторите от стената осветяваха двора ярко като слънце. Откъм килиите се чуваше нарастващ ропот. Учителят се усмихна. Реагирайки на пожара, затворниците удряха с металните си канчета по железните решетки и крещяха.

Чуваше се хорово скандиране:

— Гори, гори, гори!

Скоро щяха да узнаят всичко. В затвора нямаше тайни. Щяха да разберат, че хората на правосъдието са се върнали в Хамилтън.

— Кажи на пазачите от южната наблюдателна кула да слязат — каза той на майора.

— Не мога. Знаеш, че не мога да направя това.

Учителя кимна.

— Намери директора. Бързо.

Майорът се обърна и заповяда на един от полицаите, който кимна и затича към пожарната кола. Миг по-късно се върна заедно с един набит, очилат мъж с ловджийска шапка с перо на главата си. Очилата му блестяха от светлината на прожекторите. Беше със сив костюм и синя вратовръзка на точки, която изглеждаше странно на фона на развиващите се събития. Цивилният и майорът заговориха, а после дебеланкото застана пред Учителя и Кит. Той изглеждаше ядосан като учител по физкултура, който ей сега ще се скара на отбора по футбол. Учителя не го беше виждал преди.

— Това не е хубаво — заговори той. — И без това си имаме достатъчно неприятности, дявол да го вземе.

— Искам южната наблюдателница да се опразни — каза Учителя.

— Така ли, мама му стара?

Учителя подозираше, че те знаят добре кой е и дори вероятно снимката му се мъдри на листа за издирване върху бюрото на директора.

— Аз съм човекът с оръжието — заяви той. — Изпразни кулата.

— Защо да не се разберем? Можем да идем в кабинета ми.

Шумът на затворниците от килиите се усилваше. Майорът от щатската полиция гледаше настрани, сякаш да отхвърли по-нататъшната отговорност за случващото се от себе си.

— Аз не съм много търпелив човек, директоре. Искаш ли да застрелям момчето?

— Той уби дядо. И кучето му — намеси се Кит.

— Кой, по дяволите, всъщност си ти?

— Внукът на Главния, Савидж — обясни Учителя. — Сега той ми е пропускът към кулата.

— Ти си бил тук, в Пустошта?

— Докато копелетата ме прехвърлиха в лудницата.

Директорът погледна майора, но онзи само сви рамене и се отдалечи. Директорът поклати мрачно глава, но тръгна към югоизточния ъгъл на двора, където двама пазачи гледаха надолу от стената.

— Кънингам, Рандъл, слезте тук — извика той. — Вземете оръжията си.

Мъжете се придвижиха по стената и изчезнаха в остъклената наблюдателна кула.

— Какво още мога да направя за вас, сър? — попита със сарказъм директорът. — Да ви донеса студено шампанско? — Гласът му стана строг. — Знаеш, че няма да излезеш жив оттук. Имам една килия, която ще те устрои добре. И електрически стол.

— Системата на високоговорителите още ли е включена към наблюдателните кули?

Директорът кимна учудено.

— Да не би да искаш да се кандидатираш за служба тук? — попита той. — Веднага ще ти кажа, че няма да гласувам за теб.

Пазачите от кулата се появиха в двора откъм стълбището за кулата. И двамата носеха автомати.

— Върви — каза Учителя и блъсна с дулото момчето в гърба. Глупавата постъпка на стареца бе нарушила плановете му, но все още можеше да доведе замисъла си докрай. Щом се качат в кулата, той ще контролира ситуацията. Най-трудната част бе да влезе в двора, но се беше справил. Усещаше приближаващия триумф.

Полицайте и пазачите гледаха мълчаливо, докато Учителя и заложникът му тръгнаха към стълбите. От другата страна на стената

воят на една линейка заглъхна по улицата. Имаше двадесет и пет стъпала и стъпките им отекуваха в тясната кула. Учителят си спомни стъпалата, водещи нагоре към парка от тунела при „Сътън Плейс“.

После затрептя светлина и те влязоха в остъклената стаичка, от едната ѝ страна се виждаше затворът, а от другата — горящият сега Хамилтън.

Учителят тръшна вратата, през която бяха влезли, и се огледа. Кит се облегна на една от стъклените стени. Учителя продължаваше да го държи на мушка с автомата си. Вътре имаше метална маса, стол и телефон. Стойката за автомати беше празна. Върху масата имаше лист с написано върху него заглавие ЗАПОВЕДИ ЗА ДЕНЯ, един орфан брой на „Популярна механика“ и картонена чаша, наполовина пълна с изстинало кафе.

Първоначално не видя микрофона, свързан със системата на високоговорителите, но после го зърна под масата. Явно го използваша рядко. Главната цел на предаванията обикновено беше предупреждение, ако някой затворник се опита да се прехвърли отвъд стената.

Учителят го постави върху масата и щракна бутона в основата му. Микрофонът оживя със съскащ звук. Той почука с пръст по мембраната и чу звука усилен през говорителите по стената.

Бутна стола към момчето.

— Сядай — заповяда му той. — Постави ръце върху масата и не ги мърдай оттам. Ще останем тук известно време.

Погледна на изток. Там си беше. Болницата. Всичките откраднати години, всички безумни жестокости. За каквото и да използваша сградата сега, тя сигурно беше изпълнена с духовете на всички онези изчезнали хора. Е, той се готвеше да донесе спасение, покой на онези неспокойни призраци.

Отново погледна момчето. Искаше му се на негово място да беше Савидж, старецът, отговорен за толкова много мъка. Учителят погледна към другите наблюдателни кули. Пазачите от всички го гледаха. В двора виждаше майора, заобиколен от хора в оранжеви гащеризони. Директорът беше изчезнал. Майорът бе допрял телефона си до ухото и говореше бързо, като веднъж посочи с ръка към кулата, където беше Учителя, като че ли онзи, с когото говореше, можеше да го види.

Учителя свали слушалката на телефона върху масата в кулата, взе микрофона и го включи.

— Слушайте — заговори той. Гласът му гръмна от високоговорителите. — Слушайте ме всички! Казвам се Ван Алън. Чарлс ван Алън. Наричат ме Учителя.

28.

Пейдж бе провесил журналистическата си карта на врата и стоеше до един пожарникар с бял шлем на главата, който разговаряше с началника на пожарната. Там го намери Савидж. Началникът слушаше краткия доклад за действията. Пожарът в западната част на квартала вече беше овладян, но тук в източния край още бушуваше под напора на северния вятър и поглъщаше сграда след сграда. След като опустошиха магазините и киното, оставяйки подире си дим и въглени, пламъците напредваха по редицата къщи, построени под прав ъгъл спрямо първоначалната посока на пожара.

— Изгорели са поне осемнадесет сгради — отчаяно изрече началникът. — Всички бяха дървени и нямаше надежда да ги спасим.

— Подпалвачество ли е?

— Сигурно. Вътрешността на административната сграда мирише на бензин и намерихме два бидона зад нея. Сигурно са залели долния етаж.

— Колко са загиналите?

— Засега шестнадесет. Но може да са повече. Смятаме, че един от тях е бил подпалвачът. Открихме го отзад. До трупа му имаше два автомата „Калашников“. Мирише на бензин. Сигурно се е приближил повече до огъня, който е подпалил. Добре се е отървало копелето.

— Идентифициран ли е?

— Вероятно никога няма да бъде. Станал е на въглен. Почти не се познава, че е труп. Опекъл се е.

— Ами местните?

— Повечето от загиналите са били в киното. Мъже, жени и четири деца. Слава богу, че филмът е бил тъп и хората не са се струпали да го гледат. Някои от оживелите имат доста сериозни изгаряния. Две болници са в готовност да ги поемат, но най-близката е на четиридесет минути оттук. Няколко доброволци са се натровили с дим. — Той посочи към мястото, където трима пожарникари се бяха

облегнали на стената на затвора и дишаха кислород от метални бутилки.

— Кога ще успеете да го потушите?

— Откъде да знам, Боже мой? Не съм виждал толкова огромен пожар досега. — Той се отдалечи, за да се включи отново в борбата.

— Говори ли с Ню Йорк? — попита Савидж.

— Да. От Глен Фолс идва фотограф, но ще мине време, докато пристигне.

— Някакви съобщения?

— Няколко за теб, но не изглеждат спешни. Могат да почакаат, докато им се обадиш.

Двамата отстъпиха пред пожарникарите, които дърпаха маркуч към огъня.

— Имат ли достатъчно оборудване и хора, за да се справят?

— Шефът иска помощ, но смята, че ще успеят да се справят и така. Казва, че от радиус седемдесет километра са пристигнали доброволци и линейки, и продължават да пристигат. Но докато успеят да се преборят, няма да остане много от Хамилтън.

Докато разговаряха, Пейдж пишеше в бележника си.

— Странно, че се тревожихме за баща ти — каза той. — А те са планирали да изгорят града. Ние се готвехме за ъперкът, а те ни удариха с ляв прав. Яде ли от пилешкото?

— Не, говорих с баща си.

— Съжалявам, че не успях да се разговоря достатъчно добре с него. Опитах колкото можах.

— Не е твоя вината, Пейдж. Цялата ситуация тук е доста трудна.

Над тях в светлината на пожара се издигаше жълтеникава колона дим. После вятърът я духна и отнесе на юг. Савидж се чувстваше задавен сред вълните на депресията. Усещаше как се рушат основите на живота му. Вестникът, семейството му, дори и несигурната връзка със Сара Ван Алън... Като че ли вятърът го бе понесъл заедно с дима. И му оставяше само някакви отломки от цял един живот. Сенките на провала, които напоследък виждаше с периферното си зрение, като че ли се приближаваха и сгъстяваха.

— Къде е твоята лейди Джейн? — попита той.

— За последен път я видях да пие мартини и да флиртува с няколко стари пияници в кръчмата на ъгъла. Тя като че ли си мислеше,

че всичко това е нагласено за нейно забавление. Хей, гадовете са тук!

Савидж се огледа и видя, че сред пожарникарските коли маневрира върху маркучите и покрай потните пожарникари една кола на телевизионен екип. Шофьорът не обръщаше внимание на ядосаните предупредителни викове. Застанал на покрива на големия микробус като едновременно оратор, един оператор бе насочил камерата си към пламъците, докато се люшкаше отгоре в напразни усилия да застане неподвижно.

— Бързо пристигнаха — отбеляза Савидж безразлично.

— Вероятно са били по някаква друга работа в района — предположи Пейдж. — Тези горили имат всичко, с което ние не разполагаме. Радиовръзка, електроника, мобилни телефони, пари. Най-вече пари. Те си мислят, че владеят света и понякога ми се струва, че имат право.

По улицата, по която бяха дошли откъм къщата на бащата на Савидж, ставаше нещо. Пейдж се обърна и тръгна със забележителна скорост да види какво става. Като че ли беше пред портата на затвора, но когато стигна, тя бе затворена.

Той попита някои от зяпачите какво се е случило, но те го изгледаха мрачно, като че ли нямаше право да се бърка в мъката им и да задава въпроси. Градчето определено си беше странно. Той сви рамене, записа още нещо в бележника си и тръгна обратно към Савидж. По пътя видя двама души с журналистически карти на гърдите си. И двамата бяха от щата. Твърде рано бе, за да пристигне някой от Ню Йорк, а когато дойдеха, нямаше да успеят да напишат подобър от неговия материал.

Един капитан от пожарната, без да обръща внимание на картата му, се опита да го накара да застане при зяпачите. Все още спореха с него, когато откъм затвора заговориха. Поне така се стори на Пейдж, преди да осъзнае, че това са високоговорителите върху стената. Той се огледа и видя, че Савидж, който беше само на няколко крачки, е вдигнал глава към гласа, който се носеше над града.

— ... Учителя — казваше той. — Бях затворник в Пустошта до 1966 година, когато бях прехвърлен в болницата. С мен в кулата се намира внукът на главния надзирател Савидж, човекът, който накара да ме прехвърлят там, макар да знаеше, че съм напълно нормален. Той беше отговорен за това, че бях държан затворен петнадесет години

повече, отколкото изискваше правосъдието. Аз оправих сметките си с него, а сега ще ви кажа защо.

Проследил погледа на изпълнителния си директор, Пейдж видя, че онзи, който говореше, се намира в югоизточната наблюдателница, точно над тях. Той отстъпи малко назад и вляво. Успя да забележи един блед мъж с автомат на гърба си, който говореше в старовремски микрофон. Дори и да имаше още някой горе, той не се виждаше.

Операторът върху покрива на телевизионния микробус се извъртя, за да фокусира камерата към остъклената стаичка върху наблюдателната кула. Сега, застанал до него, един репортер говореше в микрофон и като че ли повтаряше думите на мъжа от кулата. „Типично — помисли си мрачно Пейдж. — Телевизионните тъпанари имат най-добрите позиции.“

— ... за да знаете — продължаваха високоговорителите, — че вашият град гори, защото Хамилтън и жителите му като главния надзирател Савидж позволяваха и одобряваха процъфтяването на несправедливостта. Някои от мъжете, които са пострадали от вас, се върнаха, но не заради мъст. Това е твърде лесно. Ние се върнахме, за да изложим на показ пред света и да разчистим това зло място...

— Господи, това е един от подпалвачите — прошепна един пожарникар до Пейдж. — Той сигурно е луд.

През първите пет минути на речта борбата с огъня бе позатихнала, защото пожарникарите се бяха заслушали. Сега обаче те се нахвърлиха върху първоначалния си враг така, като че ли казаното от кулата няма никакво значение, а е просто странен съпровод. Зяпачите обаче, репортерите и операторите продължаваха да слушат, вдигнали глави към думите, които се разнасяха от високоговорителите.

— ... стотици от нас бяха държани в лудницата незаконно много след изтичането на законните ни присъди във варварски условия. Жителите на Хамилтън, не само пазачите и надзирателите, сигурно са знаели за това. Не може да има пълнолетен, който да не знае, че тук се е извършвало нещо ужасно. Но никой от тях не се е опитал да...

Пейдж отново си водеше бележки. Помисли си, че това е най-странната случка, на която е присъствал, в най-странния град. Хвърли поглед наоколо и видя, че Савидж вече го няма. Той се бе насочил с бързи крачки към портала на затвора.

Първоначално не искаха да го пуснат вътре. Но после той им каза, че заложникът в кулата му е син. Наредиха му да почака, а после един майор от щатската полиция в цивилни дрехи дойде и го въведе зад стените.

— Вашето дете ли е? Облечено в тениска с надпис „Чикаго Булс“?

— Да, по дяволите! — Савидж се чувстваше като на ръба на тъмна бездна. Не можеше да контролира мислите си. — Защо, по дяволите, му позволихте да вземе момчето горе?

— Защото заплашваше да го застреля. Това ли предпочитаете? — Той изгледа строго Савидж. — Вижте, ако се опитате да ни попречите, ще ви заключат някъде, докато всичко свърши.

— Добре, добре. Няма. — Савидж въздъхна дълбоко и се огледа. В двора беше учудващо спокойно. Полицаяте и пазачите стояха и гледаха към кулата, но почти никой не се движеше. Над единия край на двора висеше неподвижно полицейски хеликоптер. Първоначално майорът се ядоса на емоционалната намеса от страна на непрофесионалист като Савидж, когото смяташе за не повече от безсмислена пречка. Но когато научи, че Савидж е вестникар, ядът му като че ли понамаля. Накрая, докато гледаше замислено към кулата, той изрече бавно:

— Може би все пак ще можете да помогнете.

— Как?

— Още не знам. Всичко стана толкова бързо. Той направо ни хвана неочаквано за топките. Опитваме се да се свържем с него по вътрешния телефон, за да започнем преговори, но той не отговаря. Този задник иска само да дрънка по високоговорителите.

— Можете да го прекъснете, нали?

— Да, но синът ти е горе. Искаш ли да накараме този маниак да се почувства засегнат? И да си го изкара на детето? — Върху дясната буза на майора имаше зачервена драскотина и той непрекъснато я пипаше, като че искаше да я изтрие.

— Трябва да направим нещо, боже мой — възкликна Савидж. Пред очите му беше образът на Кит — засмян, скачащ във вълните до

брега, тичащ по бейзболния стадион.

— Първо на първо трябва да запазим спокойствие — мрачно изрече майорът. — Не знам как приемат всичко това в града, но на охраната тук никак не се харесват тези обвинения в корупция и отвличане на затворници в лудницата. Може да има бунт, да не говорим за затворниците. Мислиш ли, че на охраната не ѝ се иска да щурмува кулата и да му затвори устата?

— Може да е истина всичко това, което казва.

— Хич не ме интересува дали е истина или не. В нашата ситуация истината няма голямо значение.

Под професионалното му спокойствие си личеше дълбоката, едва сдържана ярост и Савидж си спомни, че една от жертвите беше щатски полицаи.

— Градът е в пламъци, а един мръсник обижда всички, които живеят в него. Не ни е нужен Сократ. Трябва ни човек, който да успее да вкара ума в главата на този тип и да спре бълнуванията му.

Един униформен полицаи се приближи и подаде на майора някакъв факс. Като го вдигна към светлината, майорът го прочете набързо.

— Тъкмо навреме — каза той. — Добре, значи е потвърдено. Маниак-убиец на име Чарлс ван Алън. Бил е затворен за убийство. И е съвсем прав в едно. Наистина е държан в Пустошта до 1966 година, след което е бил прехвърлен в лудницата.

— Ван Алън?

Името на Сара. Трябва да беше съвсем случайно съвпадение, но Савидж си спомни нежеланието ѝ да разговаря за своето семейство. Веднъж се бе изказала топло за втория си баща, юрист от Филаделфия, но винаги се въздържаше да спомене каквото и да било за биологическия си баща.

— Точно така.

— Откъде е?

— Не пише.

— Защо е бил прехвърлен в лудницата?

— Според написаното тук заради параноя. Мислел е, че всички го мразят. Не е искал да сътрудничи на затворническите власти, антисоциално поведение. Точно така се държи и сега.

— Като Блис.

— Кой?

— Няма значение. Има ли някакви роднини, които биха могли да говорят с него? Така е нормално да се постъпи, нали?

— Нямаме време за такива работи. Пък така или иначе не можем да се свържем с него. Телефонът в наблюдателната кула е отворен, откакто е започнал да говори. Изглежда, е намислил да прави друго, преди да поговори с майка си. — Майорът посочи зад гърба му. — Искаш ли да се качим в онази кула отстрани на вратата? Може да измислим нещо.

Савидж кимна. Те тръгнаха към кулата над главния портал. Изкатериха стълбите и се появиха в остъклената стая. Вътре имаше половин дузина мъже. Няколко полицаи в оранжеви гащеризони и няколко от пазачите.

— Нещо с телефона? — попита майорът. Един от полицаите с черен шлем бе допрял слушалката до ухото си и поклати глава.

— Още е изключен. Просто иска да крещи по уредбата.

— Добре. Нека се организираме — каза майорът. — Първо, искам всички служители на наказателното управление да напуснат кабината. Сега това място е под юрисдикцията на щатската полиция. Вървете и се обадете на началника си в двора. — Двама от мъжете тръгнаха към стълбата. Един от тях хвърли последен яростен поглед към югоизточната кула, а после и двамата изчезнаха през вратичката.

— Какво искаш да направя аз? — попита Савидж. Струваше му се, че вижда Кит в другата кула.

— Ще видим. — Савидж разбра, че майорът го разглежда одобрително. — Най-малкото синът ти ще може да те зърне. Като знае, че си тук, може да се поуспокои.

— ... а някои хора бяха убити в лудницата просто защото санитарите не ги харесваха. Един мъж е бил задържан четиридесет години след изтичането на присъдата му, а беше нормален, както почти всички останали в лудницата...

Усиленият глас на Учителя беше спокоен и той говореше почти като че ли четеше. Сякаш изказването на фактите за несправедливостта бе просто един списък, който не би могъл да предаде дълбочината на мъката му. Зад стените, на улицата,

телевизионната камера се бе обърнала отново към пожара, който като че ли най-после бе изгубил част от яростта си и пожарникарите бяха обединили усилията си да не му позволят да се разпространи по-нататък по страничната улица.

— Дядото на това момче — продължи Учителя и показва с автоматa към заложника си — беше виновен най-много за откраднатите години от живота на хората. Този стабилен, уважаван стълб на обществото...

— Позволи ми да отида и да се опитам да поговоря с копелето — каза Савидж. — Не можем да си стоим тук ей така.

— Не знам. За тази работа ни трябва професионалист, обучен човек за преговори. Един е тръгнал насам, но Господ знае кога ще пристигне.

— Добре де, но ние трябва да направим нещо сега, за бога! Копелето може да дръпне спусъка всеки миг.

Майорът внезапно взе решение. Той подаде на Савидж жълта шапка с козирка.

— Сложи си това. По този начин ще знаем кой кой е.

Савидж погледна към кулата, намираща се в другия край на пътеката върху стената. Виждаше човека с микрофона. Синът му бе като сянка, прилепена до масата. Като в пиеса на абсурда си припомни проблемите от вестника, които бяха владели съзнанието му толкова дълго време. Сега му изглеждаха по детски глупави. От мига, когато бе решил да дойде на север, някак бе усетил, че пътуването и краят му ще определят бъдещето му.

— Нека го направя — каза той.

— Добре — бавно заговори майорът. — Предполагам, че в случая това е най-доброто, макар че не съм напълно сигурен. Както виждаш, по стената между кулите има пътека. Виж колко близо можеш да стигнеш до него по пътеката — Майорът говореше на Савидж като на дете. — Кажу ми, че си син на Главния и баща на заложника. Кажу ми, че ще направим каквото поиска. Кажу ми каквото ти дойде наум. Накарай го да разговаря с теб. Кажу ми, че искаме да преговаряме. Накарай го да говори с нас. Става ли? — Майорът го изгледа и

продължи: — Сигурен ли си, че искаш да отидеш? Мога да опитам с някой от моите.

Полицаяте в кулата се правеха, че не чуват. Но един от тях се изправи.

— Майоре, аз бих опитал да поговоря с него. — Беше млад с розово лице. Савидж го погледна. Приличаше на току-що дошло от фермата си момче.

— Какво, по дяволите, ще кажеш на този убиец? — попита той. — Аз трябва да ида.

— Дори и да има друг начин, боя се, че не се сещам — призна си майорът. — Май нямам повече идеи.

— Добре — повтори Савидж.

Майорът бръкна в джоба си и извади сребърна бутилчица.

— Една глътка?

Савидж се почуди дали бутилчиците бяха стандартно оборудване за полицаите. Той поклати глава. Майорът го изгледа, кимна и набра някакъв номер на клетъчния си телефон. Говори няколко мига толкова тихо, че Савидж не можеше да чуе думите. Като оглеждаше пътеките, Савидж предположи, че разстоянието е около петдесет метра. Една приятна, малка разходка. Майорът затвори телефона.

— Готов ли си?

Савидж опита да се усмихне. Приятна малка разходка, в края на която го чакаше въоръжен луд, готов да го поздрави. Той се приближи до ръба на стената и погледна надолу. От високоговорителите продължаваха да се леят думи, но той не ги чуваше. Това бе просто шум. Само че телевизионната камера отново бе насочена към югоизточната кула. Савидж виждаше Пейдж с бележник в ръка да гледа нагоре към него. Савидж погледна мрачно надолу и се обърна към майора.

— Готов съм — каза той.

Когато Савидж стъпи върху пътеката, майорът отново включи телефона си. Първоначално Савидж се чувстваше странно, като актьор, който не си е научил ролята, но прожекторите и публиката го очакват. Обхвана го дълбоко чувство на самота. Направи две стъпки по металната пътека и се поколеба, хванал парапета. Съзнаваше, че хората от двора го наблюдават. Виждаше пушешите, почернели греди, които бе оставил подире си пожарът от дясната му страна.

От височината, на която се намираше, можеше да види целия град. Като че ли пожарникарите бяха спечелили битката си с огнената стихия. Стори му се, че чу майорът да му пожелава късмет, но може да е било само във въображението му или просто част от разговора, който онзи водеше по телефона.

Савидж изпъна рамене и тръгна спокойно по пътеката. Чувстваше горчив вкус в устата си, а мускулът под дясното му око трепкаше неконтролируемо. Държеше ръцете си разперени настрани, надявайки се мъжът в кулата да види, че не е въоръжен.

Не беше се заслушал повече в смисъла на думите, които идеха от високоговорителите, но внезапно осъзна, че са замлъкнали. Мъжът бе оставил микрофона и се приближи към вратата срещу него. Бяха на разстояние около четиридесет метра. Савидж продължи да напредва.

Лейтенант детектив Сара ван Алън седеше върху един кашон доста надалеч от отворената капандура в сградата, в която някога се бяха помещавали Рей Блис, Учителя и стотици други мъже, освидетелствани за луди. Сега тя се използваше като административен център и склад за старите досиета на затвора.

От мястото си имаше панорамен изглед към горящия град, затвора, стените и югоизточната кула. Седеше неподвижно и гледаше. Освен треперенето някъде дълбоко в душата ѝ се чувстваше като изтръпнала, като че ли всичките ѝ чувства се бяха превърнали на ледени кубчета. Веднъж, когато се сети отново за нещастната жена Мери Морган, лежаща в болницата в Олбъни, тя изстена несъзнателно.

Преди да излезе от сградата на затвора, Ван Алън бе съблякла горните си дрехи и бе облякла твърде широкия за нея оранжев гащеризон с надпис „ЩАТСКА ПОЛИЦИЯ“ върху гърба. Беше ѝ голям и я караше да се чувства като дете. Подозираше, че майорът я е изпратил тук, за да се отърве от нея. Като лейтенант от ПУНИ тя не попадеше изцяло под негово командване и той вероятно я смяташе за непотребна досадница. Но когато двамата мъже се приближиха до кулата над портала, един мъж с жълта шапка с козирка, а след него майорът, клетъчният телефон, който ѝ бяха дали, звънна. Беше майорът.

— Онзи откачен в кулата... Името му е като твоето. Странно.

— Нали — отвърна тя безразлично.

— Изпращам ти оръжие — каза той. — Нали си нещо като специалист по пушките?

— Миналата година достигнах второ място в републиканския турнир на деветстотин метра — отвърна тя скромно.

— Ти ли си била? Разказваха ми. Доста си ядосала двама от нашите снайперисти. — Говореше с уважение. — Ще разположим още трима снайперисти, но твоята позиция е най-добрата.

— Какво ще искаш да направя?

— Ще видим. Ще ти се обадя пак. Слушай. Ако ти се наложи да стреляш, провери внимателно какво друго има по траекторията на изстрела ти. Не бихме искали куршумът да улучи някой друг.

Той затвори. Няколко минути след това един едър полицай задъхан от изкачването на стълбите, влезе при нея. Лицето му беше месесто и мрачно със зачервен нос на пияница. Изглеждаше като човек, който се е женил три-четири пъти и се е радвал повече при разводите, отколкото на сватбите.

— Ти ли си лейтенанта от града? — На Ван Алън й се стори, че говори заядливо, сякаш му беше неприятно да прави услуги и да носи нещо на жена.

Тя погледна трите пушки, които той носеше.

— Една от тези ли е за мен?

— Да. Майорът ги праща. — Той й позволи да ги огледа, като пристъпваше нетърпеливо, докато чакаше. Едната беше Ф-1, снайперска пушка с оптически мерник. Другите бяха „Ремингтън“. Всички имаха надпис на приклада „Собственост на щатска полиция — Нью Йорк“. Тя избра една „Ремингтън 700 Вармайт“ с телескопичен оптически мерник „Леополд“.

— Преди няколко дни са прострелвани — осведоми я той и подаде кутия с патрони 223-ти калибър. Взе другите пушки и я остави сама. След малко обаче надникна през вратата. — Хей, наслука! — пожела той. Може би не го беше оценила правилно.

Ван Алън провери ремингтъна, погледна през мерника и отвори кутията с патрони. Зареди, като си спомняше за единствения път, когато бе убила човек през цялата си кариера в ПУНИ.

Случи се сред яростната жегата на внезапна престрелка по време на един обир и скандал в долната част на Ийст Сайд, където нямаше

време за мислене, а само за действие. Този път беше различно.

Тя се освободи от мислите, бутна настрани кашона, върху който седеше, и премести един шкаф на позиция. Като застанеше зад него, пушката се подпираше добре, но мереше малко нависоко. Тя обърна шкафа настрани и го дръпна по-назад. Сега вече можеше да вижда добре стените, пътеките по тях и наблюдателните кули. Югоизточната и човекът с микрофона бяха на около седемдесет и пет метра. Тя постави отворената кутия с патрони върху шкафа, за да е готова за бързо презареждане. Нави към лактите ръкавите на гащеризона, за да не ѝ пречат.

Ван Алън се чудеше какво ли става в Ню Йорк. Те вече трябва да са разкрили истината за настоящото положение. Можеше да си представи реакцията им. Дори и сега все още можеше да се откаже. Но остана зад шкафа, вперила поглед през оптическия мерник към пътеката и кулата. Прозорчето на капандурата бе с два етажа по-високо от стените, така че ѝ беше лесно да наблюдава района извън остъклената кула.

Човекът с жълтата шапка вървеше по пътеката към югоизточната кула. Ван Алън не беше съвсем сигурна, но ѝ се стори, че това май е Савидж.

— Спри на място! — Учителят застана при вратата с насочен към корема на Савидж автомат. Савидж забави ход, но продължи да напредва. Тялото му бе замръзнало и той разбра, че е от страх. Ръцете му се вдигнаха на нивото на раменете. Още двадесетина метра, около двадесет крачки. Ами после?

— Искам да поговорим — каза той. Гласът му бе изтънял от напрежение и той разбра, че човекът не може да го чуе от виковете, които се разнасяха откъм горящите сгради. — Трябва да говоря с теб — извика той. И междувременно се приближаваше.

— Можеш да си спасиш задника, ако се обърнеш и се махнеш. Кой, по дяволите, си ти? Да не искаш да се самоубиваш? — Савидж виждаше пръста на мъжа около спусъка на автомата.

Само още петнадесет крачки. Савидж спря.

— Казвам се Савидж — обяви той. — Лично съм заинтересуван. Ти си взел сина ми. — Сега гласът му беше по-силен, като че ли някой

най-после му беше дал текста на ролята. Искаше да види Кит, но не отклони поглед от човека с автомата.

— Твоят син ли? Главният ти е бил баща? Гордееш ли се с баща си? Знаеш ли какво е направил той, а и останалите като него?

— Знам. — Савидж направи нова стъпка.

— Неговата работа беше да краде живота на хората. Знаеш ли това? Те му плащаха, за да отвлеча хора и да ги погребва живи. Точно тук, в съседство. Също като гангстерите. Само че никой не правеше нищо, за да ги спре.

— Знам.

— И?

— Той беше човек, който се подчиняваше на системата. Светът е пълен с хора, които вършат това. Ти ли уби Крейн, Камбъл и останалите?

— Държавата не ни даде справедливост...

— Държавата се състои от хора. Грешни хора. Убийствата трябва да спрат.

— Глупости. И ти ли си надзирател? Може би ченге? Синът на Главния сигурно има обществена позиция.

— Това е втората причина, поради която съм тук. — Майорът беше казал да го кара да разговаря, да се изкаже. — Аз съм вестникар. — Още една крачка напред. Савидж сега виждаше по-ясно лицето на човека с изпитите бузи и вдлъбнати очи, засенчени от гъсти ресници. Дулото на оръжието се наклони малко по-надолу и Савидж разбра, че е предизвикал интереса на мъжа.

— Къде?

— В Ню Йорк. Аз съм изпълнителен директор на един от най-големите вестници в страната. Нашите материали се препечатват от стотици други вестници. — Още две крачки. — Освободи сина ми и аз ще се погрижа историята ти да бъде публикувана. Всички ще узнаят какво ти се е случило, а не само хората тук.

— Аз вече съм свързан с пресата — отвърна Учителя и кимна към телевизионния екип долу.

— Телевизията ли? Телевизията няма да разкаже историята ти. Те мислят, че две минути на екрана са вече дълбоко разследване. Ние ще разкажем всичко.

— Сигурно. Хитро. А когато си получиш сина, няма да се появи и думица.

— Послушай ме. Ще споделя една тайна. Ние работим по този случай отпреди известно време. Там долу имам репортер. Ние знаем почти всичко. За свидетелствата за лудост, за Камбъл, за юридическата работа на Блис... И за убийствата. Съмнявам се, че дори и да се опитам, не бих могъл да спра издаването на цялата история. Един вестник струва колкото милион високоговорители.

— Ами какво ще кажеш за баща ти и за онова, което е сторил?

— Той е част от разказа — сви рамене Савидж.

— Покажи ми някакъв документ.

Савидж предпазливо бръкна в джоба си и извади портфейла. Намери един стар пропуск, издаден от полицията, и като направи още две стъпки, го протегна към Учителя.

— Стой на мястото си! — Учителят не се отдалечи от прага. Вече не го интересуваше документа и като че ли беше приел, че Савидж е онзи, за когото се представя. Савидж пусна пропуска върху пътеката.

— И ще разкажеш на всички какво е сторил баща ти?

Савидж кимна.

— Защо?

— Искам момчето си живо. Убийствата вече са твърде много. Трябва да им се сложи край.

— Това ли е сделката? Пускам сина ти, а ти публикуваш истината. Заклевах ли се?

— Заклевам се. — С крайчеца на окото си Савидж зърна движение зад мъжа с автомата.

— А какво ще стане с мен?

— Предай се. Ти свърши онова, което беше решил да направиш. Край...

Отново движение зад Учителя и този път Савидж насочи поглед нататък. Знаеше, че трябва да е Кит, който бе почти забравен, докато те се пазаряха. Учителя започна да се извъръща, но в този миг момчето се нахвърли върху него.

Зад шкафа Ван Алън балансира оръжието си с лявата ръка и хвана телефона с дясната. Отново беше майорът. Гласът му бе пълен с напрежение.

— Видя ли всичко, лейтенант? Видя ли как се развива? Вероятно това ще е нашият шанс.

— Виждам — отвърна тя равнодушно. През оптичския мерник центрова пушката към двете фигури върху пътеката, които внезапно станаха три.

— Ти имаш най-добрата позиция — каза той. — Ти трябва да повалиш престъпника.

— Не мога да говоря повече — каза тя и остави телефона. Хванала здраво с двете си ръце ремингтъна, тя се съсредоточи през оптичския мерник към избухналата върху пътеката борба.

Савидж видя ръцете да обхващат бицепсите и гърдите на Учителя, като притиснаха стрелеца в положение с насочен към краката му автомат. Той замръзна на мястото си и гледаше как двамата се заклатушкаха напред и излязоха пред вратата на кулата. Чу яростно изсумтяване, звук от жестоко издишан въздух. После силно стържение на подметки върху желязната пътека, а накрая тежестта на двамата ги накара да залитнат напред и Учителя се притисна с корем в парапета.

Те бяха прилепени един до друг, като че ли свързани от любов, а не като врагове. Учителят изпусна автомата си и той изтрака върху пътеката. Посегна назад да хване момчето за врата. Другият автомат все още беше праметнат през гърба му.

Савидж се хвърли напред, вдигна оръжието и го насочи към боричкащите се.

— Кит — извика той. — Пусни го. Всичко свърши. Взех му автомата. — Пръстът му намери спусъка. Беше готов да стреля, но при това положение се боеше, че може да удари Кит. Момчето отпусна хватката си. Точно това чакаше Учителя. Той се извърна, отдръпна се от отпуснатите ръце, а после отново пристъпи напред. Ръцете му се протегнаха като животински лапи към врата на момчето.

Преди да успее да го хване обаче, се чу свирещ звук, последван от изщракване и един куршум се заби в гърдите му. Очите на Учителя се обърнаха към Савидж, който стоеше стиснал автомата. На Савидж му се стори, че в тъмния поглед чете мъчителна молба и изненада.

Все още се опитваше да прочете посланието на ужасните очи, когато свирещият звук се повтори и този път куршумът се заби в

главата на Учителя. Лицето му избухна в кървава маса и кръвта оплиска Савидж с червеникава мъгла. Силата на удара хвърли тялото през парапета и стената върху земята извън оградата на Пустошта.

При звука от изстрелите викащите по килиите си затворници млъкнаха. Долу до стената запищя жена. Телевизионният оператор бе насочил камерата право към мъртвото тяло.

— Господи — възкликна Савидж. Кит се облегна върху парапета задъхан и загледан към мъртвото тяло долу.

— Синко, добре ли си? — Савидж пристъпи напред и двамата с Кит се прегърнаха. Лицето на момчето бе изцапано от сълзи и бледо, а тялото му се тресеше, притиснато към Савидж.

— Той уби дядо — каза момчето. — Влезе в кухнята и уби Джаспър, а после застреля дядо. Накара ме да тръгна с него. — Той спря да си поеме дъх. — О, татко, когато те видях да идваш за мен, се почувствах толкова добре, толкова...

— Страхотно?

— Да, да. Но не можех да оставя всичко само на теб. Трябваше да направя нещо.

Савидж постави ръка върху изпръсканото си лице и погледна кръвта, която остана по пръстите му. Прегърна Кит през рамо и двамата бавно тръгнаха обратно към майора, който бе спрял на средата на пътеката и гледаше надолу към Учителя.

— Луд, та дрънка — каза майорът, давайки по този начин официалния епитаф за трупа в основата на стената. Майорът се ухили на Савидж и протегна ръка да го поздрави, като че ли бе спечелена някаква победа.

29.

Когато Пейдж стигна края на стълбите, от една стая излизаше полицай, носещ две пушки с оптически мерници.

— Ти ли си снайперистът? — попита Пейдж.

— Вътре е — отвърна полицаят и като кимна през рамо, продължи надолу по стълбите. Пейдж влезе в стаята. Миришеше на прах, стари хартии и барут. В единия ъгъл имаше два древни компютърни терминала и покрай стените бяха подредени сиви шкафове с папки. Единият бе обърнат настрани близо до отворения прозорец. Върху него лежеше клетъчен телефон. Облегната на шкафа, върху пода седеше Ван Алън, облечена в оранжев гащеризон с навити до лактите ръкави. Тя гледаше безразлично под себе си и първоначално не забеляза Пейдж. Би могъл да каже, че погледът ѝ е зареян на хиляди километри, но се съмняваше, че писателите, търсещи съмнителна автентичност на изразите си, използват този израз по-често от бойците ветерани.

Той приклекна до нея.

— Ти ли го застреля?

— Трябваше — отговори тя. — Убийствата трябваше да бъдат спрени.

Пейдж прие думите ѝ като противоречие.

— Също като да унищожих селото, за да го спасиш. — Пейдж беше ядосан от факта, че никога вече няма да може да вземе интервю от лудия. Беше дошъл да потърси снайпериста в бившата болница, за да успее все пак да изкопчи нещо.

— Не беше точно така.

— Знаеш ли, че се е казвал Ван Алън? Също като теб.

— Знам.

— Странно съвпадение. Ван Алън застрелва Ван Алън.

— Случват се съвпадения. Затова светът е такъв. Това беше баща ми. Трябваше да го убия, Пейдж. Трябваше. — Тя се изправи бавно и когато му се стори, че ще залитне, Пейдж се спусна да я задържи. Тя се

хвана за него и той усети, че тялото ѝ трепери. — Знам защо ми дадоха пушката и искаха аз да го убия — каза тя. — Беше политическо решение. Устройваше ги да е така. По-добре беше аз да го сторя, за да не бъде свързана никоя институция на щата с убийството на един луд и ненормалните му обвинения и омраза към този щат. Сигурно не са знаели, че това е баща ми.

— Господи — възкликна Пейдж. Той млъкна замислен върху целия ужас на ситуацията. Не я пусна от прегръдката си. — Бил е баща ти? — попита накрая. — Май си спомням, в Олбъни ми спомена, че баща ти бил адвокат.

— Вторият ми баща е адвокат. Но това няма значение. Казвала съм на доста хора куп неверни неща.

Първоначално Пейдж не знаеше какво да каже. Цялата работа бе доста сложна.

— Кога разбра, че лудият е твой баща? Господи, извинявай. Не исках да го кажа така.

Тя се отдръпна леко от него.

— Искам да видя Джак Савидж.

Навън по главната улица пламъците бяха угаснали, но пожарникарите продължаваха да пръскат с вода овъглените развалини на града. Майорът даваше пресконференция пред телевизионната камера и малка група репортери, застанали пред портите на затвора. Докато минаваха, Пейдж го чу да казва:

— ... двама снайперисти. Единият горе в бившата болница, който изстреля първия куршум, а другият върху покрива на затвора. Тя улучи главата на копелето... — Трупът на Учителя беше прибран.

Откриха лейди Джейн до бара в кръчмата в края на улица „Ренси“. Играеше комар с трима старци, които май повече се интересуваха от плътта ѝ. Тя май нямаше нищо против това. Играта се състоеше в скриването на различни по дължина кибритени клечки в юмрук. Лейди Джейн печелеше. Пред нея имаше купчина доларови банкноти. Помещението беше пълно и атмосферата бе странна: смесица от възбуда и изтощение, като че ли хората все още не бяха осъзнали загубите, които бяха понесли.

— Скъпа — обърна се лейди Джейн към Ван Алън. — Изглеждаш ужасно. А този оранжев костюм изобщо не ти отива.

— Млъкни! — прекъсна я Пейдж.

— Щом казваш, миличък.

* * *

Когато Савидж и Кит стигнаха до къщата на улица „Ренси“, двама полицаи изнасяха черния чувал с трупа към колата си.

— Моите съболезнования за загубата — каза единият от тях. — Докторът беше и си отиде, но нямаме линейки на разположение. Ще го откараме в моргата в Лейк Плесид. Можете да им се обадите за уреждането на погребението. Вътре има и мъртво куче.

Савидж протегна ръка и докосна грапавата материя на черния чувал, докато двамата полицаи го пренасяха покрай него. Освен чувството на загуба, изпитваше и ужасното съжаление, че вече никога няма да може да се сдобри с баща си. Вероятно бездната помежду им е била твърде дълбока, но все пак трябваше да опита. Савидж и Кит издълбаха гроб в градината отзад и погребяха Джаспър.

Намериха останалите в кръчмата. Ван Алън седеше сама до една маса в ъгъла без никакво питие пред себе си. Савидж отиде при нея.

— Джак, можеш ли да ме откараш оттук? — попита тя с безразличен и монотонен глас.

— Разбира се. — Пейдж се приближи и Савидж се обърна към него: — Дай ми ключовете от колата си.

— Добре, ама как, по дяволите, аз ще се измъкна оттук? — Той подаде ключовете на колата под наем. — Не виждам наблизно бюро на „Херц“...

— Можеш да поостанеш, за да огладиш подробностите и да сглобиш целия материал. Грижи се за Кит, докато работиш. Купи му бира, ако поиска. Ще се върна след няколко часа. Хайде, Сара.

Савидж я прегърна през рамо и я поведе през тълпата и вън от кръчмата. Тялото ѝ бе напрегнато като струна от преживения стрес.

— Ще се оправиш ли? — попита я той, когато се насочиха към колата на Пейдж.

— Да — отвърна тя тихо. — Просто искам да бъда по-далеч оттук. Пък и ме викат обратно в Ню Йорк.

— Ще те закарам до летището в Олбъни. Оттам можеш да вземеш самолет. — Ван Алън седна в колата и той направи завой, за да

излезе на улицата. Знаеше как да мине през града, без да се движи по главната улица. Въпреки това, докато стигнат до шосето, му се наложи да маневрира около пожарните коли и линейките, които изпълваха задните улици.

В началото тя мълчеше и гледаше напред към бялата светлина на фаровете, която разкъсваше тъмнината пред тях. Той я остави на мира. Но после тя заговори. Като че ли се опитваше да подреди събитията в ума си.

Разказа му за изстрела си откъм капандурата на болницата. Каза му, че е знаела, че човекът с микрофона върху стената е бил баща ѝ. Че го е знаела още откакто е била в Олбъни. От думите на Мери Морган бе разбрала, че той е един от престъпниците убийци. После помълча, а след това му разказа за сексуалното насилие върху нея като малка, за реакцията на баща ѝ тогава и за хвърлянето му в затвора. Той посегна и хвана ръката ѝ.

Може би, защото се отдалечаваха от всичко преживяно в интимността на движещата се сред мрака кола или защото бе свалила един отдавнашен товар, но накрая гласът ѝ звучеше по-спокойно.

— О, Джак, изобщо не биваше да идвам насам — каза тя. — Но след като вече бях започнала да се занимавам с това, щом започнах да изпитвам подозрения, аз просто трябваше да откроя истината за всичко. После, когато го гледах и помислих за всички убийства, за нещастията, които са предизвикали, за изнасилването... Но през цялото време не преставах да мисля и за това, че той бе стоял в затвора през всичките тези години заради мен. — Тя като че ли чакаше Савидж да я осъди.

— Всички си имаме тайни — каза ѝ той. — Нашите тайни се сблъскаха. Ти спаси сина ми. Спаси го, като уби баща си. Струва ми се, че и аз още не мога да го осъзная напълно.

Докато колата се движеше на юг, те мълчаха, но когато я погледна отново, той видя, че тя е заспала, все още стиснала ръката му. Беше се свила в гащеризона си като малко момиченце. Веднъж видя полицейска кола със запалени светлини, която бе спряла някой нарушител за превишена скорост. Нещата отново поемаха по нормалния си път. Два часа по-късно, когато приближаваха Олбъни, тя се събуди и отново заговори.

— Когато бях малка, се чувствах постоянно виновна. Изпитвах вина за всичко, което не ставаше както трябва.

— Но това не са били твои грешки.

— Знам, но когато си дете, не можеш да обмисляш всичко, не мислиш логично. Сигурно съм била дете с голямо въображение. Затова започнах да си измислям истории за баща си. Другите деца разказваха за бащите си, които работеха в строителството, като пожарникари или продавачи. Аз не можех да им кажа, че моят баща е в затвора заради убийство. Понякога се обърквах и казвах, че е ченге, а преди това бях разправяла, че е строител. Накрая се научих да си измислям и да се придържам към измислицата си. Знаех, че не съм наред. Даже веднъж тръгнах на лекар заради това. Но се върнах от прага.

Думите ѝ се лееха непрекъснато и Савидж се чудеше дали това ѝ помага да се помири някак със себе си.

— Обучавах братята си, докато научавах и те историята, измислена от мен. На близнаците не им пукаше толкова, колкото на мен. Те бяха родени, след като той влезе в затвора и никога не бяха го виждали. Когато майка ми се запозна с втория ми баща, стана по-добре. Тогава можех вече да разказвам за него, все едно че ми е истинския баща. Всъщност, когато те решиха да се оженят, аз вече кандидатствах в колежа и мислех, че всичко е минало.

— А как го понасяше майка ти? — попита Савидж. — За нея трябва да е било по-трудно, отколкото за теб.

— Тя се справяше. Опитва се да го забрави и да се отдаде на нас, децата.

— Бих искал да се запозная с нея. Тя трябва да е страхотен човек.

Помълчаха малко, а после Савидж попита:

— А защо, за бога, ти си решила, че искаш да работиш в ПУНИ? Сигурно си знаела, че проучват кандидатите, миналото им и всичко за тях.

— Не знам. Просто ми се струваше, че постъпвам правилно. Вероятно е била някаква странна идея за правене на добро, за помагане на хората. Знаех, че имам нужда от основа в живота си, а военната служба не ме привличаше. Прецених, че ако дори и с баща в затвора те ме приемат, ще имам шанс наистина да загърбя всичко минало. Един лейтенант пристигна да проучва, но той се интересувахе само от

организирана престъпност и дали имам роднини, които да са свързани с нея. Той знаеше, че баща ми е в затвора, но това като че ли не го тревожеше.

Пред тях се намираше завоят за летището. Савидж се отклони от потока коли, които вървяха на юг.

— Хайде да хапнем нещо — предложи той.

— Не съм гладна.

— Тогава да пием кафе.

— Слушай — каза тя. — Аз все говоря за себе си. Това не е честно спрямо теб, нали? Чух разказаното по високоговорителите на стената. — Тя стисна ръката му. — Те и двамата, и моят, и твоят баща, са били жертви на системата и всеки по свой собствен начин завърши със смърт.

— Ужасно е. И двамата са били чудовища. Колко ли от тях живее сега в нас? — Бяха паркирали пред сградата на летището. Наоколо им се движеха хора. — Може би ще успеем да си помогнем един на друг.

— Джак, за мен не е лесно да го кажа и може би сега не му е времето. Светът и за двама ни се е обърнал с главата надолу. Но да върви по дяволите. Мислиш ли, че би могло да се започне отначало? Да видим докъде ще се стигне?

Савидж вдигна ръката ѝ към устните си.

— Аз искам — каза той. Предполагаше, че тя се мъчи да се справи с кризата си, като се опитва да гледа към бъдещето. Той загаси двигателя. — Мисля, че е възможно. — Въпреки всичко, което се бе случило, той се чувстваше доста добре. Но после разбра, че всъщност тя не го пита дали ще включи нея и историята ѝ в материала, който има намерение да публикува.

30.

Савидж слезе от таксито на Трето авеню и погледна сивата декоративна фасада на сградата на вестника, която някога бе властвала над улицата, но сега бе изместена от едрите, безлични сгради, построени през осемдесетте години. Когато влезе през стъклените врати, веднага видя, че снимката на Скипър вече не виси във фоайето до редицата със снимки на служители, които бяха загинали във войните, водени от Америка. Виждаше очертанията от рамката, но портретът беше изчезнал.

Докато стоеше там, се приближи човек от охраната. Беше Джо Делгадо, пенсионирано ченге, което накуцваше леко в резултат от раняване с нож в Куинс в средата на шестдесетте.

— Къде е снимката, Джо?

— Заповед от кабинета на издателя, господин Савидж. Преместиха я някъде горе, вероятно в кабинета на Скипър.

Никой не използваше кабинета на Скипър на деветия етаж. И днес си беше същият, както когато той умря. Вестниците, моливите, кламерите, всичко лежеше замръзнало във времето, недокосвано освен при седмичното почистване.

— Кой реши така?

— Не знам. И не знам защо решиха да преместят портрета. Бях свикнал да го гледам. За да си спомням за него и как работеше.

— Здравсти, Савидж.

Той се извърна и видя Бромптън, завеждащия разпространението. Бромптън кимна към голата стена.

— Чудех се кога ли ще стигнат до него.

Двамата тръгнаха към асансьорите.

— Джо мисли, че е в кабинета на Скипър — каза Савидж.

— Далеч от очите, далеч от сърцето.

— Как е тиражът? — Савидж говореше като нетърпелив посетител в болница, който разпитва за състоянието на роднина. Бромптън май не хареса въпроса.

— Малко се е увеличил — отговори той. — Сигурно заради онази история със затвора в Хамилтън. Трябват ни повече такива.

— Ще се постарая. Това беше само намек за онова, което следва. — Двата влязоха в асансьора. Единственият друг вътре беше един възрастен пощальон, който носеше подвързани в кожа материали от рекламни агенции. Той бе потънал в дълбок разговор със самия себе си.

— Да идем да пийнем нещо тези дни — предложи Бромптън. Той беше стар служител, който твърдеше, че помни войната за тиражи през тридесетте години. Разказваше за улични боеве между вестникарите, които понякога носели пистолети и даже ги използвали.

— Разбира се. Може би в петък?

— Чудесно. Да те предупредя. Подгонили са те. Шанън и останалите. Знаеш ли?

— Беше ми минала подобна мисъл.

— Искат да се отърват от хората на Скипър. Да списват друг вид вестник. Радвам се, че ще се пенсионирам в края на годината.

Савидж слезе на осмия етаж и мина покрай бюрото за приемане на материали, където работеше вдовицата на един от пътуващите репортери на вестника. Тя се разправяше с една от откачалките, която кой знае как бе проникнала през охраната във фоайето. Вдигна очи към него. Той ѝ се усмихна и продължи нататък.

В този ранен час репортерската зала беше тиха. Бюрата бяха празни и само шепа репортери, останали от нощната смяна и пристигнали по-рано за дневната, си бяха по местата. Нито помен от Тод Пейдж, разбира се. Той бе свършил добра работа по събитията в Хамилтън. Беше добър репортер и развеселяваше Савидж, когато не го ядосваше.

Савидж погледна с раздразнение мониторите, които бяха заменили пишещите машини, с които бе израснал. Още му липсваше тракането им и удоволствието от добре написания материал с черен шрифт върху бял лист, който човек може да държи в ръцете си. Липсваше му реалността на металните букви в словослагателната долу, липсваше му увереността на печатарите, които вършеха работата си така, както я бяха вършили техните бащи и дядовци.

Сега думите, зелени или черни, плаваха като фантоми по екраните и като натиснеш бутона, излизаха напечатани след миг.

Всичко беше модерно и чисто. „По дяволите — каза си Савидж. — През отминалите дни я имаше възбудата, когато приближава срокът и тракането на машините става умопомрачително, почти като оргазъм. В онези дни репортерите и редакторите си говореха, спореха, смееха се и псуваха, докато работеха. Сега всички гледаха в екраните си като хипнотизирани и разговорите бяха малко, а атмосферата бе скръбно различна. По-скоро като в банка.“ Чудеше се дали просто не е остарял.

Савидж вървеше към кабинета си, когато секретарката му Манди Литъл, която изобщо не бе дребна, се извърна откъм служебната кафемашина и го спря. Гледаше го странно.

— Радвам се, че се върна Джак. Веднага те викат в кабинета на издателя.

Той кимна. „Секретарките винаги първи узнават, когато става нещо“ — помисли си той. Очакваше го, но сега разбра, че не му пука. Щеше да си намери какво да работи. Може би да напише книгата, до която все не стигаше.

На бюрото пред кабинета на Шанън секретарката му се усмихна.

— Влизайте направо, господин Савидж. Чакат ви.

Той влезе и като затвори вратата подире си, зяпна към жената, седнала зад бюрото на Шанън. Огледа се, но от директора нямаше и следа. За миг застанал пред нея, той беше толкова объркан, че се зачуди дали не е сбъркал кабинета. Една закръглена жена с черна коса се изправи и се изсмя на глас на физиономията му.

— Влизай, Джак. Не ме помниш, нали? — Тя протегна ръка и той се приближи да се ръкува. — Май съм понапълняла малко, откакто си ме виждал за последен път — каза тя. — Още ли не си спомняш?

Той поклати глава.

— Виктория Хевит. По фамилията на последния ми съпруг. Когато бях малко момиче, честичко идвах. Ти тогава беше репортер. Сега спомняш ли си?

„Господи, дъщерята на Скипър.“ За нея се клюкарстваше, че била безделница, въртяла се из дискотеките с разни мъже, шушукаше се за наркотици и... три брака, толкова развода. Последният бил австралиец. Някакъв сърфист от Бонди Бийч.

По време на ваканциите си тя бе работила във вестника. Първо в отдела за съобщения, а после в рекламата. Скипър искаше тя да поеме изданието, когато той умре. Веднъж тя бе помогнала на Савидж за

материала по едно серийно убийство в Куинс и той мислеше, че в нея има нещо обещаващо. Тя всъщност притежаваше здрав разум, чувство за хумор и инициативност. Но бе тръгнала по друг, по-различен път.

Когато Скипър умря, като негово единствено дете, тя наследи мажоритарния дял във вестника, но го възложи за управление на борд и продължи с разгулния си живот.

Сега Савидж ѝ се усмихна широко.

— Как си, Вики, дяволите да те вземат?

Тя беше облечена в скъп, строг, тъмен костюм, който обаче не можеше да прикрие доста щедрите форми на тялото ѝ. Спомняше си я слаба и стройна. До бюрото лежеше вързан за каишка къдрав фокстериер, който гледаше Савидж, сложил глава между протегнатите си лапи. Върху бюрото на екрана на монитора ѝ мигаше курсорът.

— Седни, Джак — каза тя. — Да поговорим.

Когато се обърна да си вземе стол, той видя снимката на Скипър, висяща на стената точно пред погледа на дъщеря му. Двамата си приличаха: Същата агресивна челюст, същият началнически поглед.

А картините на Шанън, изрезките му, всички следи от присъствието му ги нямаше.

— Шанън се пенсионира преждевременно — каза тя. — Ще направим известна реорганизация. Наблюдавах какво става тук и накрая реших да се намеся. Възнаградих се с титлата „издател“. Предполагам, че работейки, ще се науча да се справям.

— Наблюдавала ли си? Откъде? От Моите Карло? От Сей Мориц? За малко да ме убедиш!

— От известно време съм си тук, а Сю Чандлър ме държеше в течение. Ние сме стари приятелки.

„Господи, Сю Чандлър би трябвало да е била любовница на баща ѝ.“

Като че прочете мислите му, тя заговори:

— Знам. Първоначално я мразех, но с годините, когато прескочих пубертетските си глупости, се сближихме. Тя е прекрасна жена и обичаше баща ми. Случват се такива работи. Така или иначе тя ми беше връзката с вестника. Чрез нея научих как вървят нещата. Всъщност, Джак, опитвам се да ти кажа, че отчаяно се нуждая от помощта ти. Бордът и аз искаме ти да бъдеш главен редактор. Не като Шанън. Ще ръководиш изцяло вестника. Ще получиш увеличение на

бюджета за новините, за да можеш да си вършиш работата както се полага. Какво ще кажеш?

Всичко стана твърде внезапно. Савидж стана и отиде до прозореца, който гледаше към Трето авеню. Отново задръстване. Едно ченге попълваше акт на някакъв шофьор, паркирал пред пожарния кран, без да обръща внимание на бъркотията наоколо.

— Ето каква е работата — продължи тя. — Бордът е съгласен аз да ръководя като издател, ако ти станеш главен. Те не харесваха Шанън и даже обмисляха да доведат някакъв англичанин, за да ръководи. Аз ги убедих да не го правят, но това не означава, че не са ми поставили условия. Ти си едното от тях.

— Има известни затруднения — обърна се той към нея. — Бих поел длъжността на минутата, но има някои неща относно мен и семейството ми, които ти не знаеш.

— Говориш за Хамилтън и баща ти ли? Не виждам какъв е проблемът. Твоят човек, Пейдж, написа забележителен материал, с който изпреварихме и победихме всички останали. Това е. Между другото какво ще правят с труповете? На онзи, който се беше нарекъл Учителя, и на другия, който изгоря?

— Ще бъдат погребани в гробището на затвора. Кръгът ще се затвори. Свършват там, откъдето е започнало всичко.

— Значи край.

— Има някои неща, които още не са излезли наяве. Тод Пейдж написа една част, но освен това има много повече.

— Засягащо баща ти ли?

— Той е вършил ужасни неща и това е причината за изгарянето на Хамилтън.

Разказа ѝ за годините корупция в Пустошта, за живо погребаните затворници в лудницата и участието на баща му във всичко това. Помисли си за ролята на Сара ван Алън, но не я спомена.

— Пейдж в момента пише за това. За миналото. Ще бъде история с продължение. Искам да я публикуваме колкото е възможно по-скоро, като започнем най-късно в неделя.

Тя го изгледа, въздъхна дълбоко и каза:

— Не разбирам. Не разбирам защо искаш да се ровиш из стари истории. Всичко свърши и толкова.

— Обещах.

— На кого?

— На Учителя. На Ван Алън, когато бяхме върху стената и синът ми беше заложник. Точно преди Ван Алън да бъде убит.

— Не е необходимо да спазваш подобно обещание, Джак. То е направено под заплахата, нали? Можеш да обещаеш всичко на един похитител, но това не означава, че...

— Не беше така. Аз му направих предложение и той го прие.

— Направил си предложение на престъпник, убиец, който е отнел повече от двадесет живота, опитвайки се да спаси своя.

Той сви рамене.

— Съжалявам. Мисля, че трябва да го публикуваме. Да кажем истината. Ако не го сторим, някой друг ще го направи.

Тя помълча малко, а после погледна часовника си.

— Минаха само петнадесет минути, а ние вече изпаднахме в първото от разногласията си — каза тя. — Добре. Щом като означава толкова много за теб, аз няма да ти казвам да не публикуваш тази история. Няма да взимам подобни решения без теб. Но може би ще мога да те убедя, че правиш грешка. Струва ми се, че всичко това не носи добро, а само наранява.

Савидж отново си помисли за Ван Алън. Тя му се беше обадила тъкмо преди да излезе от апартамента си. Бяха я отстранили тихомълком. Казали ѝ да изчезне за няколко седмици от хоризонта. След жестокия разпит на четиринадесетия етаж шефът на детективите Кларънс Дейвис, който още беше в болница и се възстановяваше от операцията, ѝ казал неофициално, че според него тя ще може да продължи работата си след известно време. В досието ѝ обаче ще има забележка и тя ще трябва да забрави всякакви амбиции за повишение в управлението. Но иначе нямало да има последствия. Всичко щяло да бъде заматено под килима.

Савидж разбра, че ако идентифицира Учителя като неин баща, ако вестникът разкрие, че тя го е застреляла, с нея щеше да бъде свършено. След Хамилтън чувствата му бяха твърде объркани, за да ги разбере. Чувстваше се ужасно изморен и дезориентиран.

— Не знам какви са били отношенията с баща ти, Джак — продължи Вики. — Но знам, че ще нараниш паметта му, ако публикуваш цялата история. И не мисля, че това има смисъл. Така или иначе повечето от онова, което се е случило в миналото в Пустошта, и

онова, което се случи по-миналата нощ, е известно. Няма да има разследване, защото всичко там е доста смущаващо. Точка.

За миг пред очите на Савидж се появи Учителя, застанал смъртно ранен върху стената с мъчителния въпрос в очите си. Това видение бе последвано веднага от бялото, ужасено лице на Сара ван Алън. Копеле такова!

Той мълчеше.

— Знаеш ли, Джак, чудя се каква част от всичко това е егоизъм. Вярата ти, че истината и някакво си обещание, което си направил в кризисна ситуация, са по-важни от спокойствието на хора, които са ти близки. Някога един английски писател бе казал, че ако бъде принуден да избира между страната си и своя приятел, той се надявал да има смелостта да избере приятеля си. Избери баща си, Джак.

„И Сара ван Алън“ — помисли си той.

Тя като че ли разбра мълчанието му.

— Знаеш ли какво ще направя, Джак? — заяви накрая и погледна снимката на стената пред себе си. — Мисля, че баща ми би постъпил точно така. Ще взема решението си без теб. Противно на онова, което ти казах преди малко, вестникът всъщност си е мой и решението е мое, а не твое. Мое е, а аз реших, че няма да публикуваме историята с продължение на Пейдж.

Ето как, просто ей така, решението му бе отнето. А с него падна и товарът от раменете му.

— Човекът е мъртъв, Джак — продължи тя. — Ти си жив. Трябва да мислим за живите, а не за умрелите.

— Нали няма да ти стане навик да ме убеждаваш, че греша?

Тя само му се усмихна. Когато си тръгна, той се извърна от вратата.

— Мисля, че от теб ще излезе страхотен издател — каза и като се обърна, отдаде чест на снимката на Скипър.

* * *

Тод Пейдж се оправяше от отвратителното си настроение. Бутилката „Джони Уокър“ с черен етикет в ръката му помагаше до известна степен. Също и ароматите от кухнята, които достигаха до

него дори и тук, навън. По негово предложение лейди Джейн повтаряше блюдото, което бе приготвила в Хамилтън. Блюдо, което така и не бе вкусно, доколкото Пейдж знаеше.

Мислеше за Савидж. Джек Савидж. Човекът, който би трябвало да е праволинеен и който бе предал Пейдж толкова лесно, както някой би изхвърлил употребявана носна кърпичка. Пейдж бе работил усилено часове наред, за да напише материалите за миналото на Хамилтън. Беше материал като за „Пулицър“, големият удар на Пейдж.

А накрая копелето му беше казало да забрави. Савидж, сега главен редактор, бил решил, че са отделили достатъчно място на Пустошта и онова, което се е случило там. Каза на Пейдж да си вземе няколко дни отпуск, да си почине, а после да се върне на работа в Манхатън.

„По дяволите! По дяволите! — каза си той. Беше роден веселяк и лесно преглъщаше провалите. — Гледай на нещата откъм добрата им страна!“

Все пак лейди Джейн си мълчеше за парите, които му беше дала назаем. Бе успял да изкрънка още 200 долара от нея на връщане от Пустошта. Може би тя бе сметнала всичко като подарък. Дали да ѝ върне парите, когато най-накрая си получи заплатата? Щеше да заприлича на Филип Марлоу, да измие лицето си от калта. Но пък, от друга страна, той ѝ вършеше доста услуги от друг вид. Трябваше да си помисли по-сериозно по този въпрос.

Другият му плюс: щеше да работи отново в Манхатън, където си му беше мястото. Може би Савидж ще се справи с Лафлеш. Защото е задължен на Пейдж. Също и Ван Алън. Щом си помисли за това, разбра, че ще има и други предимства.

Лейди Джейн доплува до масичката, като отпиваше от чаша с бяло вино. Беше боса и облечена с полупрозрачна бяла рокля, изрязана достатъчно дълбоко, че да му позволи да види онова, което тя наричаше своите „балкони“.

— След петнадесет минути ще бъде готово — каза тя и се настани на стола до него. — Да знаеш, че вечерята ще бъде утре вечер в Манхатън. Поканила съм Мери Мъжеядката, писателя Майки Макгавърн, една жена от Нова Зеландия като компания за разговорите и Доминик Дън. Ще ни трябват още няколко души.

— Ако тази Мъжеядка е толкова пропаднала, не разбирам защо поддържах връзки с нея.

— Тя ми помага да се чувствам по-висша. Когато чуе за приключенията ми в Хамилтън, така ще ревнува...

— Не знам какви приключения си преживяла извън това да ядосаш няколко груби старчоци със стърчащи от устите им сламки. — Пейдж още не беше се оправил от лошото си настроение.

— Това няма значение, скъпи. Те така или иначе слушат само себе си, когато говорят. Колко грозен залез. Прилича на пържено яйце. — Денят бе много горещ, но сега, привечер, откъм водата се носеше лек ветреца. Пейдж пийна още уиски и се почувства по-добре. Беше си прибрал старата кола и дрехите от мотела. Сега колата беше паркирана пред лятната къща на лейди Джейн. Може би щеше да успее да превърти километража и да я продаде.

Тя гледаше към водата и една платноходка, която се прибираше към пристанището.

— Да ти кажа какво искам да направиш утре — заговори тя. В леглото или извън него, тя му заповядваше като че ли й беше проклетият камериер. — Използвай разузнавателната си техника, за да намериш яхта, която ще можем да наемем за деня.

— Аз не знам да управлявам яхта.

— Няма нужда. Просто ще се помотаем из залива. Обслужвали са ме на голям лайнер, но никога на малка яхта. Време ми е.

Пейдж не каза нищо. Лейди Джейн го изтощаваше, а той имаше да върши по-важна работа. Щом се бяха върнали от Олбъни, където той беше написал серията материали, тя го бе бутнала във ваната, като че да го изпере, като му позволи един скок, докато се обаждаше по телефона. След това му заповяда да дойде в леглото за „лудории по коктейлно време“.

Беше почти сигурен, че може да си спомни телефона на жената от бара на Петдесет и седма улица. Хлое. Чудеше се дали тя има гараж, където да паркира шевролета си.

Но после погледна закръгления задник на лейди Джейн.

„Да де, ама пък иначе...“ — помисли си той.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.